

Kızıl Bayrak

Haftalık Sosyalist Siyasal Gazete

M.Kodu: 192837

Sayı: 2013 / 13 • 29 Mart 2013 • 1 TL

www.kizilbayrak.net

**Sınıfa Karşı Sınıf Kurultayları
6 kentte toplanıyor....**

**Birlik ve kardeşlik
için buluşalım!**

İÇİNDEKİLER

Obama emretti: AKP-İsrail kucaklaştı... . 3
Çetelere silah sevkiyatının merkezi
Esenboğa Havaalanı 4
Roboski raporu onaylandı, sermaye devleti kendini akladı... 5
Öcalan'ın mesajının anlamı... 6
Sol hareketten ilk değerlendirmeler 7
İzmir KHK sözcüsü ile konuştuk... 8-9
Birlik ve kardeşlik çağrısı yükseliyor! . . 10
Özelleştirmeye karşı
topyekun mücadeleye! 11
DİSK olağanüstü kongreye giderken... . 12
Bosch'ta sudan sebeplerle işten atılan
öncülerden Akan Yılmaz anlatıyor... . . 13
Taşeron yasası, "taşerona çözüm"
ambalajıyla meclise gidiyor 14
Sınıf hareketinden... 15
Kürt Sorunu Üzerine Konferanslar / 3
Ulusal sorunda reform ya da devrim -
H. Fırat 16-18
Avrupa'da yeni ve yıkıcı kriz dalgası -
Volkan Yaraşır 19-21
Barack Obama'nın Ortadoğu ziyareti . 22
Arap Birliği'nin 24. zirvesi 23
Dünyanın dört bir yanında
şalterler indi 24
Kadın istihdamının artırılmasına dönük
politikalarla ne amaçlanıyor? 25
Kamuya tasfiye, emekçiye sürgün! . . . 26
Ankara'da faşist saldırı ve
provokasyonlar... 27
İnsan Hakları Derneği İstanbul Şubesi
Yönetim Kurulu üyesi Av. Gülizar Tuncer
ile konuştuk... 28
Kaybedilen bedenler, kaybedilmeyen
savaşlar... - T. Kor 29
Ya kömür tutuşursa! 30
Mücadele postası 31

Kızıl Bayrak'tan...

Emperyalist saldırganlığın yeni hamlelerle hız kazandığı, Kürt sorunu üzerinden sahte "çözüm" projelerinin gündeme getirildiği bir süreçte, işçilerin birliği, halkların kardeşliği çağrısı giderek daha fazla önem kazanıyor. Türkiye ve bölge halklarının geleceğini yakından ilgilendiren bu gelişmeler karşısında işçi sınıfının bağımsız devrimci sınıf tutumunu örgütlü bir sınıf gücüne dönüştürmek ve birleşik, kitlesele, siyasal, militan bir sınıf-kitle hareketi üzerinden yaşanan bu gelişmelere müdahale etmek günün görev ve sorumluluğu olarak önümüzde duruyor.

Elbette sınıf-kitle hareketleri nesnel süreçler olarak mayalanmaktadır. Fakat bunun böyle olması, bu süreçleri hızlandırmak ve sınıfı devrimcileştirmek için verilmesi gereken çabayı yadsımaz. Tersine günümüz dünyasında yaşanan gelişmeler bu sorumluluğu tüm yakıcılığı ile döne döne ortaya koymaktadır. Sınıf devrimcilerinin "devrime hazırlık" olarak tanımladığı bu sorumluluk, gündelik olarak hayata geçirilen politik mücadelenin merkezine oturtulmalıdır.

Sınıf devrimcileri tarafından örgütlenen ve sayılı günler kalan "İşçilerin Birliği Halkların Kardeşliği için Sınıfa Karşı Sınıf" kurultayları da bu çerçevede ele alınmalı ve hayata geçirilmelidir. Kurultay çalışmaları her adımında sınıfı devrimcileştirmek ve politik mücadeleye kazanmak bakışıyla örgütlenmelidir. Kurultayların arkasının 1 Mayıs olduğu düşünülürse bu ayrıca önem kazanmaktadır. Zira kurultay çalışmaları kendi içerisinde hayata geçirilecek ve bitirilecek bir kampanya süreci değil, tersine temel siyasal gündemler üzerinden sınıfa dönük politik müdahalenin araçları olarak gündeme gelmiştir.

Hali hazırda devam eden kurultay çalışmalarını bütünlüklü olarak yansıtmak amacıyla gazetemizin bu sayısında kurultay hazırlık süreçlerini, kurultayın gündemlerini ve hedeflerini ortaya koyan röportajlara ve haberlere geniş bir yer ayırmış bulunuyoruz. Tüm okurlarımızı hazırlıkları süren ve sayılı günler kalan kurultay çalışmalarını güçlendirmeye davet ediyoruz.

Gelinen yerde devrimci baharın doruğu olan 1

Mayıs dönemine de girmiş bulunuyoruz. Dünyada ve Türkiye'de 2013 1 Mayıs'ının öne çıkan temel gündemlerini ise işçi sınıfına dayatılan çok yönlü sosyal-iktisadi yıkım saldırıları ve her geçen gün tırmandırılan emperyalist saldırganlık oluşturuluyor. Dünyanın dört bir yanında işçi sınıfı ve emekçiler kapitalist krizin sosyal-iktisadi faturasına ve emperyalist saldırganlığa dur demek için alanlara inmeye hazırlanıyor.

Bir taraftan kurultay çalışmalarını sürdüren, öte yandan 1 Mayıs hazırlıklarını başlatmış bulunan sınıf devrimcileri de 1 Mayıs hazırlıklarını yine bu gündemler üzerinden şekillendirecekler. 1 Mayıs hazırlık sürecinde ve 1 Mayıs alanlarında kapitalist sömürüye, emperyalist savaşa, Kürt halkı üzerindeki baskı ve sömürüye karşı "işçilerin birliği halkların kardeşliği" şiarını yükseltecekler.

Bu tempolu sürecin büyük bir titizlikle örgütlenmesi ise 1 Mayıs'ın kazanılması bakımından büyük önem taşıyor. Sınıf devrimcileri 1 Mayıs gündemleri üzerinden en geniş sınıf ve emekçi kitlelerine ulaşmak ve harekete geçirmek için şimdiden tüm hazırlıklarını yapmalıdırlar.

Kızıl Bayrak

Haftalık Sosyalist Siyasal Gazete

Sayı: 2013/13 * 29 Mart 2013

Fiyatı: 1 TL

Sahibi ve Y. İşl. Md.: Tayfun Altıntaş
EKSEN Basım Yayın Ltd. Şti.
Yayın türü: Süreli Yaygın

Yönetim Adresi:

Eksen Yayıncılık Millet Cd. Selçuk
Sultan Cami Sk. No 2 / 9 Fatih / İstanbul
Tlf. No: (0212) 621 74 52 - 0536 285 73 25
e-mail: info@kizilbayrak.net
Web: http://www.kizilbayrak.org
http://www.kizilbayrak.net

Baskı: Esmat Matbaacılık
M. Nezir Özmen Mh. Yüksel Sk. No 19
Güngören / İSTANBUL
Tel: 0 (212) 637 10 35

Kurultay bilgileri

İstanbul

7 Nisan Pazar / 12.00

Yer: Eminönü Halk Eğitim Merkezi
Adres: Bab-ı Ali Caddesi, No 37 / Cağaloğlu
e-mail: birlikkardeslik[at]yahoo.com
Tel: 0 531 439 05 53

İzmir

7 Nisan Pazar / 13.00

Yer: İzmir Fuar Gençlik Tiyatrosu
e-mail: izmiriscikurultayi@yahoo.com
Tel: 0 537 041 85 77 / 0 553 372 90 52
Adres: Fuar İç No:121 Kültürpark

Adana

7 Nisan Pazar / 14.00

Yer: İnşaat Mühendisleri Odası
Adres: Reşatbey mah. 62006 Sok. No:7 -
(Köylü kafe karşı- Seyhan)
Tel: 0 538 970 64 95

Bursa

7 Nisan Pazar / 13.30

Yer: Baro Lokali
Adres: Kent Müzesi arkası, Heykel
Tel: 0 553 409 16 18

Kayseri

14 Nisan Pazar / 14.00

Yer: Kayseri İnşaat Mühendisleri Odası
Adres: Serçeönü Mh. Bay Fuat Cd.
Mühendisler İş Hanı Kat:1

Ankara

14 Nisan Pazar / 13.00

Yer: Tüm Bel Sen Genel Merkez Konferans Salonu
Adres: Sümer 2 Sokak No: 29/7 Kat:4 Kızılay

Obama emretti: AKP-İsrail kucaklaştı...

ABD Başkanı Barack Obama, İsrail'i ziyareti sırasında AKP şefi Tayyip Erdoğan'la siyonist başbakan Benyamin Netanyahu'yu telefonla görüştürerek, "barıştırdı". Görüşmenin ardından Tel Aviv ve Ankara'dan yapılan açıklamalarda, Türkiye-İsrail ilişkilerindeki sorunların aşıldığı "müjdesi" verildi.

Tel Aviv'den yapılan açıklamada, İsrail başbakanı Netanyahu'nun Türkiye'den özür dilediği, Mavi Marmara Gemisi'ne yapılan baskında öldürülen 9 Türk vatandaşının ailelerine ise tazminat ödeneceği belirtildi.

Ankara'dan yapılan açıklamada ise, siyonist başbakanın özürünün kabul edildiği, dolayısıyla Türkiye-İsrail ilişkilerinin yeniden normalleşeceğinin sinyalleri verildi.

Açıklamaları takiben büyükelçilerin karşılıklı olarak Ankara ve Tel Aviv'e giderek "olağan" işlerine devam edecekleri duyuruldu. Böylece taraflar, ırkçı-siyonistler ile dinci-Amerikancı AKP, zaman geçirmeden "hasret gidermeye" başladılar.

"Gazze kuşatmasının kaldırılması" güme gitti

Başta Tayyip Erdoğan olmak üzere, AKP şeflerinin çoğu, İsrail'le yaşanan sorunun aşılması için üç talepleri olduğunu söylüyorlardı. Özür dilenmesi, ölenlerin ailelerine tazminat ödenmesi ve Gazze üzerindeki ablukanın kaldırılması... Obama-Netanyahu-Erdoğan görüşmesinde ilk ikisi kabul edildi, ancak üçüncüsüne dair ortada net bir vurgu bulunmuyor. Yani siyonist rejimin Gazze'nin etrafına kara, deniz ve havadan ördüğü ablukanın kaldırılacağına dair bir alamet yok anlaşmada.

Filistin davasını ve Filistin halkının acılarını gerici siyasetinin aracı olarak kullanmanın ustası olan Tayyip Erdoğan, bu durumu lafları eğip bükerek gözden kaçırmaya çalıştı. Konuyla ilgili gazetecilerin sorularını yanıtlayan AKP şefi, "sadece Gazze'de değil tüm Filistin için tüketim mallarının girişindeki kısıtlamaların kaldırılacağı" iddia etti.

Tüketim mallarının girişindeki kısıtlamaların kaldırılıp kaldırılmayacağı belli değil. Ancak Gazze'nin etrafına örülen vahşi ablukanın tüketim mallarının girişine yapılan kısıtlamanın çok ötesinde bir kapsamda olduğunu herkes biliyor. Bunun anlamı, Gazze etrafındaki kuşatmanın özü itibarıyla olduğu gibi devam edeceğidir.

Gazze'nin etrafındaki ablukanın kaldırılması taleplerinden vazgeçtikleri gerçeğinin üstünü örtmek için, "İnşallah en kısa zamanda Gazze'de, Batı Şeria'da oradaki kardeşlerimizle kucaklaşma fırsatını bulacağız" söylemine başvuran Tayyip Erdoğan, bir taşla iki kuş vurmaya hevesleniyor. Hem "Gazze kuşatmasını kaldırttık" yalanını yutturmaya hem elleri Suriye halklarının kanına bulaştıktan sonra, Arap halkları nezdinde yerlerde sürünen imajını düzeltmeye hevesleniyor. Vurgulamak gerekiyor ki, AKP şefinin Arap halkları nezdinde imajını düzeltme şansı bulunmuyor. Zira Suriye'deki yıkıcı savaşta -Katar ve Suudi krallarıyla birlikte- oynadığı utanç verici,

uğursuz ve savaş suçları kapsamına giren rol, Ortadoğu halkları tarafından artık bilinmektedir. Dolayısıyla demagojilerin, yerlerde sürünen imajı ayağa kaldırma gücü kalmamıştır.

İlk destek açıklaması Washington'dan

Ankara ve Tel Aviv'den yapılan açıklamaları, bekleneceği üzere ilk takdir edenler, Beyaz Saray'ın savaş baronları oldu. ABD'nin "dostu" ve "müttefiki" olan iki devlet arasında sağlanan anlaşma, bölge halklarını hedef alan saldırganlık ve savaş politikalarına birlikte destek vermeleri açısından büyük önem taşıyordu Washington nezdinde. Buzlar çözüldüğüne göre, siyonistlerle Ankara'daki dinci-Amerikancıların halklara karşı ortak cephede aleni bir şekilde hareket etmelerinin önünde bir engel kalmadı demektir.

Netanyahu-Erdoğan ikilisini takdir eden ABD Başkanı Obama, kendi eseri olan İsrail-Türkiye anlaşmasını sevinçle destekledi. Basına yansıyan haberlerden, Tel Aviv-Ankara arasındaki gizli diplomasinin Obama İsrail'e gelmeden başladığı anlaşılmaktadır. Tarafları barıştıran ABD oldu, ama iki Amerikancı rejimin şefleri de bunu dört gözle bekliyorlardı ki, bir sorun yaşanmamış gibi hemen işe koyuldular.

Nitekim konuyla ilgili açıklama yapan Barack Obama, "Amerika Birleşik Devletleri hem Türkiye hem de İsrail ile Yakın Ortaklığımıza derin bir önem vermektedir. Bölgesel barış ve güvenliğin ileriye taşınması için, iki taraf arasındaki olumlu ilişkilerin yeniden tesis edilmesine büyük önem atfediyoruz" ifadesini kullandı. Artık emperyalist/siyonist güçlerle Ankara'daki suç ortakları "bölgesel barış ve güvenlik" için işbaşındalar.

Beyaz Saray'ın kapıları Tayyip'e yeniden açılıyor...

Uzun zamandır İsrail'le anlaşmanın yollarını arayan dinci-Amerikancı AKP iktidarı, Obama sayesinde nihayet muradına ermiş oldu. Zira İsrail'le ilişkilerin sorunlu olması, Tayyip Erdoğan ve müritlerinin Washington'daki işlerini zorlaştırıyordu. Demagojik anlamda olsa da, siyonist rejime olumsuz laf söylenmesini hoş karşılamayan etkili Yahudi Lobisi, Tayyip Erdoğan'a Beyaz Saray'ın kapılarını kapatmıştı.

Geçmişte de, Beyaz Saray'ın kapıları yüzüne kapandığında, ancak "Beyrut Kasabı" Ariel Şaron'un ayaklarına giderek açtırabilen AKP şefi, son dönemde de aynı sorunla yüz yüze olduğunun farkındaydı elbet. Bundan dolayı, İsrail'in özrü kabul etmesini dört gözle

bekliyordu. Nitekim Obama'nın "yakında görüşürüz" sözünü alan Tayyip'in havası birden değişti. Ortadoğu politikası iflas etmişken, "Türkiye'yi şaha kaldırmaktan, uçurmaktan" söz etmeye başlaması bir tesadüf değildir.

AKP şefi, "faşizm" in temsilcileriyle anlaşmaktan memnun

Tayyip Erdoğan 28 Şubat'ta Viyana'da katıldığı bir konferansta, siyonizmi, tıpkı faşizm gibi bir 'insanlık suçu' olarak tanımlamıştı. Bu tanımlama siyonist rejimden, Yahudi lobisinden ve Obama yönetiminden tepki görmüştü. Ankara'ya gelen ABD Dışişleri Bakanı John Kerry, bu konuda Tayyip Erdoğan'la aynı fikirde olmadıklarını, medya önünde açıkladı.

Aradan henüz bir ay bile geçmeden Obama'nın arabuluculuğuyla siyonistlerle (kendi tanımıyla, faşizmin temsilcileri/insanlık suçu işleyenler) anlaşan Tayyip Erdoğan faşizmin temsilcileriyle kucaklaşmaktan pek memnun olduğunu saklamıyor. Bu arada dinci-gericiliğin medyadaki görevleri borazancıları da, ırkçı-siyonist rejimle anlaşmayı, AKP ve Tayyip Erdoğan'ın "bir zaferi" olarak pazarlamak için, anında seferber edildiler

Bu tablo, Amerikancı dinci-gericiliğin nasıl da ahlak ve ilke yoksunu olduğunu gözler önüne seren yeni bir vesile olmuştur.

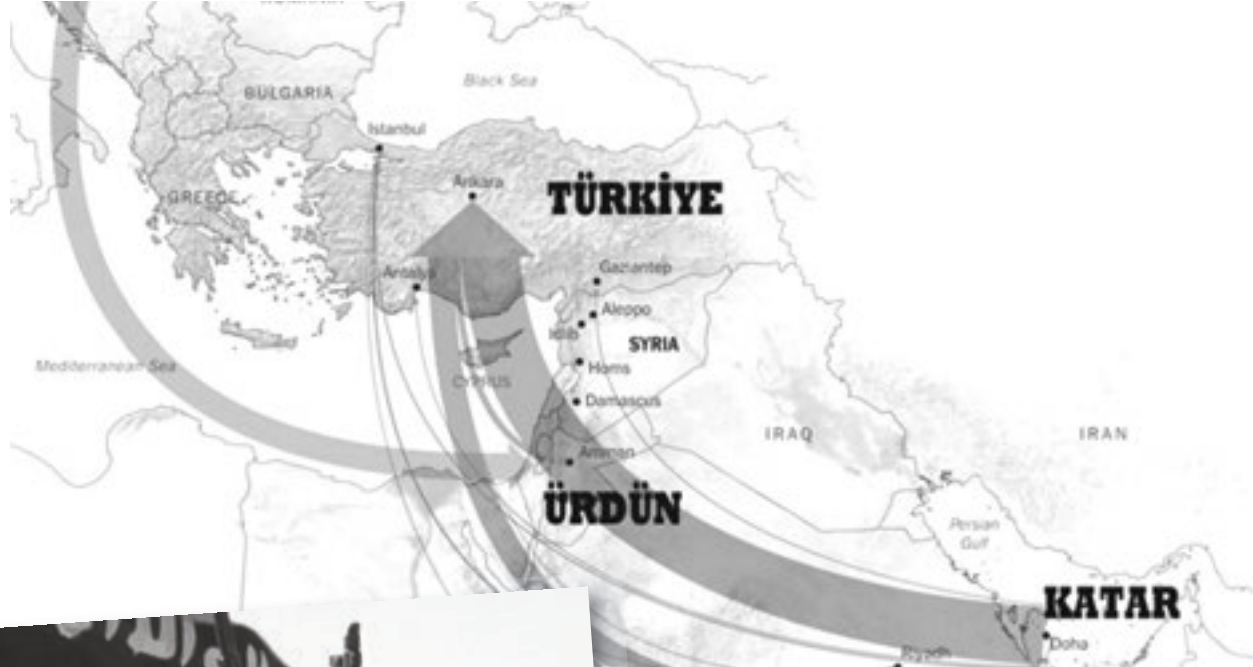
Karşı-devrimci cephe güçlendirildi

Türkiye-İsrail arasında yaşanan sorunlar, iki Amerikancı rejimin temel ilişkilerinde kayda değer bir değişikliğe yol açmadı. Ekonomik, ticari, askeri, istihbarat, güvenlik gibi alanlardaki anlaşmalar, pratikte uygulanmaya devam etti. Buna karşın aradaki gerilim yapay değildi. Daha çok ırkçı-siyonistlerin küstahlığından kaynaklı bir gerilim vardı. Bu gerilimin aşılması, merkezinde ABD, Türkiye-Katar-Suudi Arabistan üçlüsü ile İsrail'in bulunduğu Ortadoğu'daki karşı-devrimci cepheyi güçlendiren bir rol oynayacak.

Bu cephenin tutumu elbette pratikte keşişiyordu. Bunun en bariz örneği, bu cephenin Suriye'deki yıkıcı savaşta taraf olması ve savaşı daha da derinleştirmek için aynı anda seferber olmasında görülüyor. Buna karşın bu iki has Amerikancı rejim arasındaki gerilimin giderilmesi, Ortadoğu halklarının en büyük düşmanı olan bu karşı-devrimci cephenin lehine olmuştur.

Olaylar, bu cephenin, bölge halklarına karşı birçok koldan yürüttüğü saldırıların önümüzdeki dönemde daha pervasız bir hal alacağına işaret ediyor. Bu koşullarda Ortadoğu halkları ile ilerici-devrimci güçlerinin de birleşik bir direniş geliştirmelerinin büyük bir önem taşıyacağını bir kez daha vurgulamak gerekiyor.

Çetelere silah sevkiyatının merkezi Esenboğa Havaalanı

gazete Katar, Suudi Arabistan ve Ürdün askeri kargo uçaklarının, son aylarda Esenboğa Havalimanı'na sık yaptıkları inişlere dikkat çekti.

CIA'nın, Suriye'deki çetelere gönderilen silah trafiğini Türkiye üzerinden organize ettiğini yazan NYT, Hırvatistan'ın başkenti Zagreb üzerinden gelen silahların da Esenboğa'ya nakledildiğini belirtti. Silahlı çetelere Türkiye üzerinden 3500 ton silah sevkiyatı yapıldığını belirten gazete, sevkiyatta bu yılın başlarından itibaren belirgin bir artış olduğunu yazdı. Katar'dan silah taşıyan kargo uçağının son olarak Pazar günü Esenboğa Havalimanı'na indiği bilgisi de haberde yer aldı.

Silah sevkiyatının tek giriş yeri Türkiye olmasa da, çetelere ulaşan silahların önemli bölümünün Türkiye üzerinden ve Türk devletinin işbirliği ile gerçekleştirildiği uzun süre önce bir sır olmaktan çıkmıştı. Bu arada onlarca ülkeden devşirilen binlerce kökten dinci çete mensubunun toplanma ve Suriye'ye sevk yeri de Türkiye'dir.

AKP iktidarının daha özel planda ise Tayyip Erdoğan-Ahmet Davutoğlu ikilisinin, Suriye'deki yıkıcı savaşta açıkça taraf tuttıkları, çeteleri eğitip silahlandırmaktan sorumlu oldukları ve tepeden tırnağa Suriyelilerin akan kanına bulandıkları gerçeği de, Arap medyasına konuşan gazeteci, yazar ve siyasi yorumcular tarafından sık sık dile getiriliyor. Buna karşın, yayın çizgisiyle gerici Suriye muhalefetine ve silahlı çetelere destek veren NYT'nin de bu haberi yapması, AKP iktidarının Suriye'deki yıkıcı savaşa nasılda pervasızca müdahale ettiğini de ortaya koyuyor.

Türk devletinin silahlı çetelerle suç ortaklığını ortaya koyan haber üzerine açıklama yapan Dışişleri Bakanlığı Sözcüsü Levent Gümrükçü, "Elimizde bu tür haber ve iddiaları doğrulayacak resmi bilgi bulunmuyor" demekle yetindi. Ancak bu tür açıklamaların öylesine yapıldığı ve bir kıymet-i harbiyesinin olmadığı biliniyor. Tıpkı, Türkiye-Suriye sınırına yakın bölgelerde çember sakallı silahlı çeteleri görmeyen kimse kalmadığı halde, bununla ilgili "resmi bilgilerin bulunmaması" gibi...

Gericiliğe karşı devrimci sınıf mücadelesi!

AKP iktidarıyla birlikte, toplumsal yaşamda gericiğin dozajı giderek artırılıyor. Toplum yapısı dinci-gerici ideolojiye göre yeniden biçimlendiriliyor. Bu değişim, hak ve özgürlüklerin gaspıyla birlikte gündeme geliyor. Dinci-gerici akım, iktidarda olmanın tüm avantajlarını bu yönlü kullanıyor. Eğitim kurumlarında, medyada, sosyal yaşamda ve diğer kamusal alanlarda gerici kültürünü yeni yasa ve yasaklarla topluma dayatıyor.

İlk başlarda tepkiyle karşılanırsa da artık olağanlaşan içki yasakları, haremlik-selamlık ya da çeşitli şekillerde karşımıza çıkan sansür uygulamalarına son olarak, Milli Eğitim'in okullara yolladığı meşit genelgesini ekleyebiliriz.

Milli Eğitim Bakanlığı Talim ve Terbiye Kurulu'nun valiliklere gönderdiği yazının ardından Mersin Akdeniz İlçe Milli Eğitim Müdürlüğü, ilçedeki tüm okullara bir genelge gönderdi. Genelgeyle, "okullarda ibadet yapmak isteyen personel ve öğrencilere gerekli kolaylığın gösterilmesi, seçmeli dini bilgiler derslerinde uygulama alanları için ihtiyaç duyulan uygun ortamların ve ibadet yerlerinin sağlanmasını" istendi.

Bilindiği gibi, "dindar nesil" yetiştirme hevesiyle eğitim sistemi çok yönlü değişime uğramış, 4+4+4 ile eğitim alanında daha köklü değişimler getirilmişti. Eğitim müfredatı, önceki de bilimsellikten hayli uzak olmasına rağmen, daha da gerici içerik kazanmıştı. Adına her ne kadar "seçmeli" dense de dini dersler çoğu okullarda zorunlu olmuştu. Bu son genelgede bunun bir parçası olarak gündeme getirilmektedir.

Toplumsal yaşama dayatılan gerici uygulamaların bir diğer örneği de geçtiğimiz yıl Afyon'da alkol tüketimi ve satışının valilikçe yasaklanmasıydı. Afyon Valiliği bunun dışında, kadınlara ayrı otobüs gibi uygulamalarıyla adeta şeriat uygulamalarını hayata geçirmek istemektedir. Gerçi alkol satışına getirilen yasaklama, açılan dava sonucu şimdilik iptal edildi. Ancak egemen zihniyet bunun farklı uygulamalarla da sürdürmektedir.

Alkol yasağı ülke gündemine ders kitaplarına konan sansürlerle de girmişti. Hatırlanırsa, Edip Cansever'in lise kitaplarında yer alan "Masa da masaymış hani" şiirinde yer alan "Bir bira içmek istiyordu kaç gündür / Masaya biranın dökülüşünü koydu" dizeleri sansürlenmişti. Bir başka örnekse, THY'de içki servisinin kaldırılmasıydı.

İçkiye konan yasak ya da sansür gibi adımlarla, toplumun duyarlılığı bir yandan test edilirken, bir yandan da bu gerici uygulamalara toplum alıştırmaya çalışılmaktadır. Mesele tek başına içkinin yasaklanması meselesi değildir. Zira söz konusu olan hak ve özgürlükler alanına getirilen yasaklama ve sınırlamadır. Bu yönlü adımlar sadece bir başlangıç olarak değerlendirilmelidir.

Kurulu düzen çarklarını gericilikle kör edilmiş, uyuşturulmuş ve baskılanmış insanlar üzerinden daha rahat çevirmek istemektedir. Bu nedenle dinci gericiğin hak ve özgürlükler alanını daraltan her türden uygulaması karşısında örgütlü tepki göstermek gerekliliktir. Burada, gericiğin kaynağını göstererek, sınıfa karşı sınıf tutumuyla işçi ve emekçilerin bilincini açacak çalışmaların yürütülmesi önem kazanmaktadır. Zira dinsel gericiğin baskı ve uygulamaları ancak devrimci sınıf mücadelesinin yükseltilmesiyle geriletilir.

Suriye'deki yıkıcı savaşın uzamasında özel bir rol oynayan AKP iktidarı, bu ülke halklarının acılarını, sefil çıkarları için en kaba bir şekilde istismar etmekten de geri durmuyor. Bir yandan savaşı kızıştıran Ankara'daki Amerikancılar, öte yandan "Suriye halkının yanındayız" türünden riyakârca açıklamalar yapıyorlar.

Silahlı çetelerin Baas yönetimini devirme gücünden yoksun oldukları bilinmesine rağmen, bu güçleri silahlandırmak, yıkım ve katliam döngüsünün uzamasından başka bir sonuç yaratmıyor. Hal böyleyken ABD, İngiliz, Fransız emperyalistleri ile Türk devleti ve körfezin çürümüş kralları bu çeteleri finanse ediyor, eğitiyor ve silahlandırıyor.

Çetelerin sivilleri hedef alan saldırılarının giderek yaygınlaştığı bu günlerde, silah sevkiyatının güzergahlarıyla ilgili haber yapan ABD'nin New York Times (NYT) gazetesi, Ankara'daki Esenboğa Havalimanı'nın silah sevkiyatının merkezi noktası olduğunu ortaya koydu.

Adını gizli tuttuğu Türk ve yabancı yetkililer ile silahlı çetelerin şeflerinden aldığı bilgileri aktaran

Roboski raporu onaylandı, sermaye devleti kendini akladı...

Hesabını işçi ve emekçiler soracak!

Geçtiğimiz günlerde mecliste onaylanan Roboski raporu, Abdullah Öcalan'ın Newroz mesajı ile birlikte "barış" ve "çözüm" beklentisinin yükseltildiği günlerde yayımlanmıştı. Roboski raporunun içeriği, AKP iktidarının uyguladığı tasfiyeci politikalar doğrultusunda Kürt sorununun çözümü üzerinden yarattığı beklentilerin dayanaksızlığını gösteriyor. Ve bununla birlikte rapor, Kürt halkının devrimci özlemlerine, eşitlik ve özgürlük taleplerine karşı sermaye devletinin geleneksel çizgisinden taviz vermeyeceğine ilişkin bir kanıt özelliği taşıyor.

Meclis İnsan Haklarını İnceleme Komisyonu bünyesindeki Uludere Alt Komisyonu'nun hazırladığı 84 sayfalık raporda "Tüm Türkiye'yi derinden üzen ve sarsan bu olayla ilgili yapılan araştırma ve incelemelerde; olayın kasten yapıldığına yönelik olarak herhangi bir delil elde edilemediği görüş ve kanaatine varılmıştır" ifadeleri kullanılıyor. Sözde incelemelerini bitiren ve ağırlıklı olarak AKP milletvekillerinden oluşan komisyon çoğunluk oyuyla katliama ilişkin 'Kasıt yok. Sivil ve askeri yetkililer arasında koordinasyonsuzluk var' sonucuna varmış bulunuyor.

Görünen o ki AKP iktidarı içinden geçtiğimiz siyasal süreçte Uludere'deki katliamı ustalıklarla ört bas etmenin tasfiyeci manevralarına ayak bağı olması kaygısı duymamıştır. Bu nedenle, Kürt sorununun sözde çözüm süreci ile ilgili gelişmelerin yaşandığı günlerde raporun açıklanmasını tercih ederek, bu yeni siyasal atmosferin tozu dumanı içinde katliamın üzerini örterek bir taşla iki kuş vurmanın peşindedir. Bu durum Kürt hareketine yönelik tasfiye politikasında AKP iktidarının kararlılığını gösteriyor. Öte yandan dikkati çeken diğer nokta ise Kürt hareketinin 'çözüm süreci'ni kesintiye uğratmamak adına izlediği uzlaşmacı politikaya uygun bir şekilde Uludere raporunu ele almasıdır. BDP Roboski raporunun Öcalan'ın mesajı çerçevesinde "helalleşme ve uzlaşmanın" barışmanın bir örneği olarak meclis tarafından onaylanmaması çağırısı yapması sınırlarında bir tavır sergilemekle yetinmiştir.

Meclis Uludere Alt Komisyonu'nu hava harekâtının gerekçesi olarak gösterilen Heron görüntülerini Genelkurmay ve Aselsan'dan gelen uzmanlar eşliğinde izlemiştir. Uzmanlar incelemelerini rapor haline getirdiler. Aselsan'ın Heron görüntülerini dakika dakika incelediği rapor Türkiye ile Irak arasındaki insan ve hayvanlarından oluşan hareketliliğin an an izlendiğini gösteriyor. 3,5 saat boyunca insansız hava aracıyla takip edilen konvoyun sınır ötesinde Genelkurmay ve AKP iktidarının emir komuta zinciri içerisinde bombalanmasına karar verildiği, ilk bombanın 21.40 son bombanın 22.40'ta atıldığı bu görüntülerin çözümlemesi sonucunda anlaşılıyor. Gözcü adlı İHA bölgenin batısında bulunan Dügün dağından Çukurca bölgesine kadar sınır hattını tararken 17.20'de bir araç hareketini, 18.23'te insan ve hayvanlardan oluşan grubu fark ediyor. Irak sahasında uçuş yapma yetkisinden kaynaklı ilk gözetlemenin ABD İHA'ları tarafından yapıldığı bilgisine ise zorunlu olarak yer verilmiş. 17.20'den 00.50'ye kadar TSK'ya ait İHA tam 7 saat

40 dakika boyunca gözetleme yapıyor. Yani vahşice yapılan bombalamanın ardından bölge saatlerce izlenmeye devam ediliyor. Rapora göre ilk bombanın atıldığı ana kadar Türkiye'ye doğru hareket eden grubun ve katliamın anı görüntülerde tüm çıplaklığıyla görülüyor.

'Olayın kasten yapıldığına yönelik bir delil yok', 'Kaçakçı grubun içinde teröristlerin de olduğu bilgisi var' tespitlerinin yer aldığı raporda "Vur" emrinin kim tarafından verildiği ve sorumlulara ilişkin herhangi bir ifadeye bile yer verilmekten kaçınılmıştır. "Kaçakçı gruplar içine PKK'lıların da sızabildiği" vurgusu ile 'teröre karşı mücadele' adı altında sürdürülen kirli savaşta uygulanan imha yöntemleri meşrulaştırılmıştır. Böylece on yıllardır zorbalıkla, katliam ve baskı ile teslim alınmaya çalışılan Kürt halkının özgürlük mücadelesine yönelik sermaye devletinin tutumunda esasa ilişkin bir değişiklik olmadığı bir kez daha gözler önüne serilmiş oldu.

Tüm kanıtlar şüphe götürmez bir şekilde Roboski katliamının planlı bir şekilde yapıldığına işaret ederken komisyonunun 'kasıt yok' tespitinde bulunması AKP'nin sözde "çözüm sürecindeki" iki yüzlülüğünün kanıtı olarak değerlendirilmelidir. Bizzat kendi elleriyle Roboski'de ki katliamı gerçekleştirerek, ardından yalan ve demagojiyle gerçeklerin üstünü örtenlerin Kürt halkına yönelik imha ve inkarının kaynağı olan resmi devlet politikası ile hesaplaşmasını beklemek boş bir hayalden başka bir şey değildir.

Bilindiği gibi katliam sonrasında başbakanın, genelkurmayına kadar yapılan açıklamalarla düzen siyaseti açık bir devlet katliamını daha ört bas etme politikasını hızla devreye sokmuştu. Roboski'de savaş uçaklarıyla bombalanan çoğu çocuk olan Kürt emekçilerden geriye kalan ölü bedenler; AKP gericiliğinin saldırılarını 'ileri demokrasi' maskesi altında en faşizan biçimlerde sürdüreceğinin bir beyanı olmuştu. Ve süreç o günden bugüne bu doğrultuda ilerledi.

Kürt halkını, işçi ve emekçileri kandırarak kontrol altına almak için kurulan tasfiyeci pazarlık masalarının ve barış söylemlerinin sahteliğinin en somut göstergesi Roboski raporudur. Daha dün Roboski'de 34 Kürt emekçinin vahşice katledilmesinin sorumlusu olan AKP iktidarı katliamı ört bas etme sürecini bu raporla noktalamayı amaçlamaktadır. Zira raporun mecliste onaylanması da bu aklama sürecinin son halkası olmuştur.

AKP'nin dümeninde oturduğu sermaye devleti şu günlerde bir kez daha 'Kürt sorunu'nun çözümü iddiası ile işçi ve emekçilerin karşısına çıkmış bulunuyor. AKP iktidarı, Kürt halkından ve işçi-emekçilerden bu oyununu desteklemelerini bekliyor. Ancak Kürt halkına bu güne kadar pek çok kez çözüm vaadinde bulunan dinci-gerici AKP iktidarı her defasında savaşın, inkarın ve imhanın şiddetini artırmaktan öte bir tutum sergilememiştir. Sınır ötesi operasyonlar, gerillaya yönelik imha saldırıları, KCK tutuklamaları ve Kürt siyasetçilere yönelik suikastlarla kirli savaş sürekli tırmandırılmıştır. Tarihi katliamların tarihi olan sermaye devleti Roboski katliamını bu sürecin tam ortasında gerçekleştirdi. Bu nedenle dinci-gerici iktidarın 'müzakere', 'açılım', 'çözüm', 'demokratikleşme' yalanlarıyla sürdürdüğü, "barış, kardeşlik, birliktelik" vb gibi vaadlerin havada uçuştugu bu yeni sürecin katliamlar, kurşunlar, işkenceler, tutuklamalar eşliğinde devam edeceğinden kuşku duymamak gerekir. İşte Roboski bu gerçekliğin yakın geçmişteki en somut ve acı kanıtı olmuştur.

Mecliste onaylanan Roboski raporu AKP iktidarının önümüzdeki günlerde toplumsal muhalefete yönelik izleyeceği yola dair bir ayna tutmaktadır. Fakat kan ve zulümle mayası yoğrulmuş olan çürümüş sermaye iktidarının Kürt halkının, işçi ve emekçilerin devrimci militan mücadelesini boğmaya gücü yetmez. Hiçbir rapor ya da aldatmacanın sermaye devletinin Roboski'de sergilediği vahşeti gizleyemeyeceği gibi Kürt halkının, işçi ve emekçilerin sermaye devletinin katliamlardan hesap sorma iradesini de yok edemez.

Öcalan'ın mesajının anlamı...

“İmralı süreci”nde kritik eşik atlanacak mı?

Abdullah Öcalan'ın Newroz mesajı beklendiği gibi büyük bir yankı yarattı. Mesajla birlikte ona verilen tepkiler de anında yerli ve uluslararası basının manşetlerinde yer aldı. Mesajla ilgili başlık da hemen hemen aynıydı; “Öcalan'dan silah bırakma çağrısı...” Milyonların katıldığı Newroz ise Öcalan'a verilen tam desteğin bir ifadesi olarak değerlendirildi. Mart'ın ikinci haftasından itibaren kutlamalarına başlanan Newroz'un finalinin hem büyük bir kitleselliğe sahne olacağı, hem de İmralı sürecine desteğin güçlü bir ifadesi olacağı bekleniyordu zaten.

Aynı şekilde Öcalan'ın mesajı da beklenene denk bir çerçeveye sahipti. Şüphesiz mesajın en belirleyici yanı silahlı mücadele ve çekilmeyle ilgili kısımdır. Öneminden dolayı burada bir kez daha aktaralım:

“Bugün yeni bir dönem başlıyor.

Silahlı direniş sürecinden, demokratik siyaset sürecine kapı açılıyor.

Siyasi, sosyal ve ekonomik yanı ağır basan bir süreç başlıyor; demokratik hakları, özgürlükleri, eşitliği esas alan bir anlayış gelişiyo.”

“... 'Artık silahlar sussun, fikirler ve siyasetler konuşsun' noktasına geldik.

“...artık yeni bir dönem başlıyor, silah değil, siyaset öne çıkıyor. Artık silahlı unsurlarımızın sınır ötesine çekilmesi aşamasına gelinmiştir.”

Bu kadarı elbette başta AKP olmak üzere Türk sermaye cephesini ve ABD, AB gibi emperyalist odakları epeyce memnun etmeye yetti. Mesajı silah bırakma çağrısı olarak ilan eden AKP, yürüyen sürece uygun bir açıklama olarak olumlu karşılığını söyledikçe, ABD ve AB'den selamlama açıklamaları geldi.

Oysa açıklama burjuva basında öne çıkarıldığı ve büyük bir heyecana dayanak yapıldığı biçimiyle açık bir çağrıdan ziyade, bir aşamaya, bir eşiğe gelindiğine işaret ediyor. Bu aşamanın başlayabilmesinin koşullarını anlamak isteyenlerin Kürt basınına şöyle bir göz atmaları yeterli olur. Öcalan ve Kürt hareketi “biz üzerimize düşeni yaptık, sonrasının gelmesi AKP hükümetinin atacağı

adımlara bağlı” diye özetlenebilecek bir yaklaşım içindedir. 2013 Newroz'u temel başlık olarak seçilen “Öcalan'a özgürlük, Kürtlere statü” talebi, karşılık olarak beklentinin ne olduğunu net bir şekilde yansıtıyor.

Elbette “Öcalan'a özgürlük”ten kastın Öcalan'ın hemen serbest bırakılması olmadığı biliniyor. Ama gerek Öcalan'ın, gerekse toplamda Kürt hareketinin bu doğrultuda belli adımlar atıldığını görmedikçe, “silahlı unsurların sınır ötesine” çekmeyi başlatacaklarını beklemek naiflik olur. Zira Kürt hareketi ve Öcalan payına, bir yenilgi ve yıkım değil, mücadeleyle kazanma ruh halinin dorukta olduğu bir dönem söz konusudur. Bu Öcalan'ın mesajının tümünden yansımaktadır da. Öcalan kazanımlar anlamında bugün gelinen yeri, uzun yıllar boyunca sürdürülen mücadelenin dolaysız bir ürünü saymakta ve en baştan bugüne tüm mücadelesini net ifadelerle sahiplenmektedir.

Tüm bunları bir yana bırakıp “silah bırakma çağrısının hayata geçirilip geçirilmeyeceğine” bakacak olan AKP iktidarı için, asıl zorlanma bundan sonra başlayacak. Çünkü 2013 Newroz'uyla birlikte gerçekten de “İmralı görüşmeleri” sürecinin en kritik dönemine girmiş bulunuyoruz. AKP şimdiye kadar elini ovuşturarak, büyük bir memnuniyetle epeyce yol aldı. Şimdi tasfiyeci çözüm aldatmacasına kilitlenenler olasılıkla Tayyip ve avanesinin “baldıran zehiri” içmeyi göze aldığını göstermesini, bugüne kadarki söylemlerini bir yana bırakıp Kürt hareketinin beklentilerine yanıt vermesini bekleyecektir.

Bir kez daha yinelemek pahasına da olsa şimdiden söyleyelim; bu akbabadan güvercine dönüşmesini beklemekten başka bir anlama gelmiyor. AKP'nin şu ya da bu şekilde tasfiyeci çözüm oyununu bugüne kadarki ustalıklarla sürdürüp sürdüremeyeceğine gelince; bunu ise Kürt hareketinin ve Öcalan'ın tutumu kadar, Kürt halkıyla birlikte tüm işçi ve emekçilerin kölelik ve sömürü düzeni karşısındaki konumlanışları belirleyecektir.

“Geri çekilme için komisyon kurulsun!”

BDP Eş Genel Başkanı Selahattin Demirtaş, Öcalan'ın mektubunun ve “geri çekilme” çağrısının açıklanmasının ardından yaptığı açıklamada “Geri çekilme için komisyon kurulsun” dedi.

Demirtaş, Kürt sorunundan kaynaklı silahlı mücadelenin yüzde 99'unun bittiğini söyledi. Geriye kalan yüzde bir içinse dinci-geriçi AKP iktidarına çağrıda bulundu. “PKK Lideri Sayın Abdullah Öcalan'ın çağrısı çok net. Kürt sorunundan kaynaklı silahlı mücadelenin yüzde 99'u bitti. Yüzde 1'i hükümete kaldı. Hükümet üzerine düşeni yaparsa yüzde 1'lik kısım da umut ediyoruz biter” dedi.

Geri çekilme konusunda bir komisyon kurulduğu takdirde, çekilmenin Ağustos ayına kadar tamamlanabileceğini söyleyen Demirtaş, şunları ifade etti: “Geri çekilme için Parlamento'da yasal düzenlemenin yapılması gerekiyor. Bu süreç için hem resmi hem de sivil bir komisyonun kurulması önerimiz var. Sayın Öcalan'ın yaptığı çağrıyı stratejik bir hamle olarak görüyorum. Bu süreçte tüm kesimler üzerine düşeni yapmalı. Provokasyonlar, Kürt ve Türk siyasetçilere saldırılar olabilir ama hiç kimse geri adım atmamalıdır.”

Newroz'da Türk bayrağı açılmaması üzerine yapılan eleştirileri de yanıtlayan Demirtaş, şunları söyledi: “Bizim Türk bayrağıyla ilgili bir sorunumuz yok. Türk bayrağı bu ülkede yaşayan herkesin bayrağıdır. Ancak bayrak dayatması yapanların niyetinin iyi olmadığını düşünüyorum. İrkçi çevrelerin yaptığı dayatma, bayrak önünde diz çöktürme anlayışıdır. Kürtler bundan rahatsız. Türkiye Cumhuriyeti devletinin bayrağından rahatsız değiliz.”

Başbakanın sözü kanunmuş!

Öcalan'ın Newroz mesajı ve KCK'nin ateşkes ilan etmesiyle tartışılmaya başlanan silahlı güçlerin geri çekilmesi tartışmalarında, “yasal güvence” talebi de gündemde yer almaktaydı.

Yapılan farklı açıklamalardan biri de AKP Genel Başkan Yardımcısı ve Parti Sözcüsü Hüseyin Çelik'ten geldi. Taraf gazetesine verdiği bir röportajda Çelik şunları söyledi: “PKK'lıların sınır dışına çekilmesi ile ilgili kanuni bir engel bulunmadığına göre, konuyla ilgili bir yasal düzenleme yapılmasına da gerek yoktur. Böyle bir çalışma da zaten söz konusu değil.”

Çelik, Başbakan Erdoğan'ın çeşitli konuşmalarında geri çekilme durumunda müdahale olmayacağını taahhüt ettiğini belirterek bunun yeterli olduğunu ve kanuni bir düzenlemeye gerek olmadığını ifade etti.

Çelik ayrıca mevcut pişmanlık ve eve dönüş yasalarının yeniden gözden geçirilebileceğini de sözlerine ekledi.

Öcalan'ın Newroz mesajının ardından...**Sol hareketten ilk değerlendirmeler**

Abdullah Öcalan'ın Diyarbakır Newroz'u'nda okunan mesajı tüm kesimler tarafından bir dizi değerlendirmeye tabi tutuldu. Mesajın ardından sol hareket temsilcileri de kimi ilk değerlendirmeler yaptılar.

Sol hareket temsilcilerinin açıklamaları ve siyasal yayınlara yansıyan değerlendirmelerde öne çıkanlar şöyle...

SDP Genel Başkanı Rıdvan Turan, ETHA'ya yaptığı değerlendirmede Kürt halkının sürece dair üzerine düşeni yaptığını belirtti. Hükümetin bu süreci başkanlık tartışmalarıyla birlikte yürüttüğüne de

dikkat çeken Turan, sürecin sonuçlanması için şunları tanımladı:

"Eğer mesele ileriye doğru çözülecekse, anadil başta olmak üzere Avrupa yerel özerklik şartına şerhin kaldırılması başta olmak üzere daha aleniyetçi bir yerel yönetim anlayışının gündemleştirilmesi önemli. Bu adımların atılması gerekiyor. Zaten bu zamana kadar yol seyrini belli edecek hiçbir adım atılmaması, şüphe ve endişelerimizi biraz daha güçlendiriyor. Yargı paketleri açıklandı, bunlarda beklenen ve sorunu çözecek yol temizliği manasına gelecek bir şey görmedik. Gerek hükümetin aynı söylemlerini sürdürmesi gerek siyasi operasyonların sürüyor olması bunlar bütün olarak değerlendirildiğinde hükümetin tutumunun son derece kaygı verici olduğu ortada."

Halkevleri Genel Başkanı Oya Ersoy'un değerlendirmeleri de ETHA'da yer aldı. Ersoy yaptığı değerlendirmede Newroz'da milyonların barış talebi etrafında saflaştığını

ifade ederken AKP'nin sürece dair programının olmadığını belirterek "AKP'nin niyeti, sonuç itibarıyla silah bırakmaktır. Demokratikleşme konusunda bir niyetinin olduğunu gösteren en küçük bir emare yok" ifadelerini kullandı.

Öcalan'ın açıklamalarını barış ve kardeşlik için ifade edilen genel görüşler olarak gördüklerini belirten Ersoy, çözüm için şunları söyledi: "Eğer bir kardeşlik sağlanacaksa, bunun yaşam alanlarında örgütlenmesi önemlidir. Ayrıca, bu sadece AKP ile Kürt siyasal hareketi arasında bir masanın kurulup, masa başında barış sürecinin olmayacağı açıktır. Demokratikleşme sürecinin örgütlenmesi için Türkiye'deki sosyalistlere görev düşmektedir."

Evrensel yazarı İhsan Çaralan ise 22 Mart tarihli

başyazıda yaptığı değerlendirmede alandaki kitlenin talepleriyle Öcalan'ın çağrısının örtüştüğü belirtti ve mesaja dair şunları ifade etti: "Uzun mesajında, 'Ortak vatan', 'Demokratikleşen bir Türkiye',

'Hazirana kadar silahlı güçlerin sınır dışına çıkarılması', 'Silahı bırakıp siyasi mücadeleye yönelme', 'Silahlar susmalı' diyen; 'Misak-ı Milliye' vurgu yapan Öcalan, 'Yeni bir Anayasaya gerek yok, 1924 Anayasası yeter' diyerek, Kürt siyasi güçlerinin yeni dönem stratejisinin dayanaklarını da ortaya koyuyor."

"(...) Diyarbakır Newroz'u'na rengini veren iki talep, Öcalan'ın sözünü ettiği "yeni Türkiye" isteminin de temelinde olan 'barış' ve Kürtlerin, liderleri olarak Öcalan'ın artık cezaevinde kalmasına razı olmayacaklarını ifade eden 'Öcalan'a Özgürlük' talebiydi.

Şu açıkça görüldü ki, Kürt halkı 'barış' ve 'Öcalan'a özgürlük'ü birbirinden ayırmıyor. Biri olmazsa öteki de olmaz diye düşünüyor."

Atılım gazetesinin Newroz'un ertesi günü yayınlanan 22 Mart 2013

tarihli 56. sayısının **Başyazı'sı** Newroz'a ve Öcalan'ın mesajına ayrılmıştı. Yazıda 2013 Newroz'unun "tarihsel mesajı" şu şekilde tanımlandı:

"2012 Newroz'u 'devrimci halk savaşı' diye adlandırılan mücadele döneminin bileşeni ve faşist sömürgeciliğe dişe diş direnişin sahnesi olmuştu. Bu yılın Newroz'u ise, meydanlardaki gerçekleşme tarzıyla, demokratik barış içerikli yeni mücadele döneminin köşe taşı oldu."

Öcalan'ın mesajının "Kürt ulusal demokratik hareketinin yeni bir tarihsel döneme girişini" haber verdiği belirtilerek "Coğrafyamızda gerillaya dayalı silahlı ulusal mücadele yerini demokratik siyasete dayalı silahsız ulusal mücadeleye bırakma yoluna giriyor" denildi.

Devletin anlaşma yaptığını, sırtında hançerleme geleneği olduğunu da hatırlatan *Atılım*, AKP'nin fırsatını bulduğunda Kürt halkını sırtından hançerleyebileceğine de dikkat çekti. Kürt hareketinin bunun farkında olduğu ve Kürt halkının savaşa da barışa da hazır olduğunu gösterdiği belirtildi.

ÖDP Genel Başkanı Alper Taş'ın ETHA'ya verdiği röportajda da "yeni bir dönem" başladığı vurguları öne çıktı.

Alper Taş yaptığı açıklamalarda mektubun ve sürecin "Batı'daki emekçi hareketinin zihninde oluşan sorunlara bir bakıma yanıt vermesi gerekiyor" diyerek kimi kaygıları dile getirdi. Taş özellikle sürecin "AKP hükümeti tarafından bir başkanlık sistemiyle taçlandırılması" tehlikesine dikkat çekti; Misak-ı Milli söyleminden yola çıkarak 'Kürt-Türk el ele bölgesel seferberliğe' şiarının tehlikelerine işaret etti ve "İslam kardeşliği" söyleminin yarattığı kuşkuvarın giderilmesi gerektiğini belirtti.

Taş sol güçlerin alması gereken tutuma dair ise şu tanımlamada bulundu: "Yani sermayenin egemenliğinde gerçek bir barış olmaz. Emperyalizm

bölgede olduğu sürece gerçek bir barış olmaz. Kürt halkının kısmi bazı demokratik haklara kavuşması da gerçek bir barış olmaz. Ve bu gerçek bir demokratikleşme olmayacak elbette."

TKP MK üyesi Kemal Okuyan Newroz'un ardından 22 ve 23 Mart tarihli sol yazılarında ağırlıklı olarak bu konuyu işledi. 22 Mart tarihli "Buraya kadar..." başlıklı yazıda Okuyan sürece dair şu tespitte bulundu: "Gecikmiş

bir uluslaşma süreciydi, evet... Ancak bir gerçektir. Yirmi yıl önce de, on yıl önce de... Kalabalıklar o zaman da toplanıyordu. Büyük kalabalıklar. O zaman da aynı kişinin önderliği geniş bir kesimlerce tartışmasız kabul ediliyordu.

Peki dün ne oldu? Dün, Türkiye Cumhuriyeti Devleti bu gerçeği kabullendi."

Okuyan 23 Mart tarihli "1924 yeter mi?" başlıklı yazısında da tespitlerini şöyle sürdürdü: "Çoğunluk 'barış süreci' diyebilir. Bense, 'AKP projesine taze kan' demek durumundayım.

İktidarın Irak ve Suriye'deki hesapları için yeni enerji topladığı, siyaset alanının ve toplumun İslamlaştırılması için yürütülen faaliyetlere güçlü tabanı olan bir siyasi hareketin birinci ismi tarafından açıkça "olur" verildiği gerçeğini nasıl görmezden geleceğiz?

İşin içine Kürt siyaseti girince, AKP projesi başkalaşmıyor ki!

Olur olmaz, bu ayrı tartışma. Ben Türkiye'nin bu "proje"ye sığmayacağını düşünüyorum. Ancak sol eğer üzerine düşen sorumluluğu hakkıyla yerine getirmese yıkım öyle ya da böyle kaçınılmaz."

Halkların Demokratik Kongresi 24 Mart tarihli Genel Meclisi Sonuç Bildirgesi'nde HDK'nin görüşü şöyle özetlendi: "HDK, 2013 Newroz'u'nda Abdullah Öcalan'ın çağrısıyla Kürt

Özgürlük Hareketi'nin eşitlik ve özgürlük mücadelesini silahlar olmadan sürdürmeyi benimsemesinin Türkiye'yi barış, çözüm ve demokrasi yürüyüşünde yeni bir evrenin başlangıcına ulaştırdığını saptıyor."

Sürecin HDK'nin "içinde yeşereceği ve gelişeceği çok elverişli bir iklimin habercisi" olduğunu söyleyen HDK, şu değerlendirmede bulundu: "Halkların Demokratik Kongresi, doğmakta olan barış iklimini tüm bileşenleriyle birlikte ilerletmek, Türkiye'nin batisına taşımakta kararlıdır. Bununla birlikte kimlik hak ve iddiaları nedeniyle halkların birbirini boğazlaması ve devletin bir milliyeti diğerinden üstün tutması zemininin ortadan kalkması olasılığı zenginle-yoksul, ezilenle-ezen, mazlumla-zalim arasındaki mücadelenin gündemden kalkacağı anlamına gelmiyor. Tam tersine, barış iklimi bu mücadelelere halklar arasında etnik barikatlar olmadan girişmek için yeni bir imkan yaratıyor."

İzmir KHK sözcüsü ile konuştuk...

“Kurultayımız işçilerin mücadelesine kürsüsü olacak”

7 Nisan Pazar günü İzmir’de gerçekleşecek olan “İşçilerin birliği, halkların kardeşliği için sınıfa karşı sınıf kurultayı” sözcüsüyle kurultay hazırlıkları üzerine konuştuk.

- Sınıfa Karşı Sınıf Kurultayları’nın İzmir ayağı 7 Nisan günü gerçekleşecek. Ön hazırlık çalışmaları hakkında bilgi verirmisiniz.

- Düşünsel ön hazırlık sürecini saymazsak kurultay çalışmaları Şubat sonu ve Mart başında gerçekleşen toplantılarla başladı. Şu aşamada ise bire bir kitle çalışmasına, ev, fabrika ve işyeri ziyaretlerine öncelik veriliyor. Tüm süreç boyunca kurultayın gündemlerini işleyen afiş bildiri gibi propaganda materyalleri kullanıldı. Halen de kullanılmaya devam ediliyor. Kurultayın amacını anlatan bir dosya hazırlanmıştı. Bu sendikalara demokratik kitle örgütlerine ve öncü işçilere iletildi.

Bu hafta birlik ve kardeşlik toplantıları başlığı altında bir dizi toplantı gerçekleştirilecek. Ev ve işyeri ziyaretlerimiz devam edecek. Kurultay çağrı afişlerini yapacağız. Davetiyeleri dağıtmaya başlayacağız.

Kurultay çalışması kapsamında imzaya açılan Özgürlük ve Eşitlik Beyannamesi çalışması da tüm bunlara paralel olarak sürdürülüyor.

- Beyanname çalışması kurultay ön hazırlık sürecinde önemli bir yerde duruyor. Amacı ve şu ana kadar elde edilen sonuçlarla ilgili neler söyleyebilirsiniz?

- Beyanname çalışması kurultayın önemli ayaklarından biri. Ancak ondan da öte dünyada ve ülkede yaşanan siyasal gelişmelerle ilgili olarak işçi sınıfı ve emekçileri belli bir tutum etrafında bir araya getirmenin bir aracı. Tıpkı kurultaylar gibi. Bu açıdan kurultay sürecini aşan bir yanı var. Biliyorsunuz beyanname 16 Mart’ta düzenlenen bir basın açıklamasıyla imzaya açıldı. Bu basın açıklaması vesilesiyle sendikalar başta olmak üzere değişik kitle örgütlerine ve siyasal oluşumlara ulaşılarak çalışmanın amaçları anlatıldı. İmkân olan yerlerde yönetimlere sunumlar gerçekleştirildi.

- Nasıl tepkiler aldınız?

- Söz konusu kurumlar genel olarak bu türden imza metinlerine alışkınlar. Bir dizi kurum yönetici metni imzalamış durumda. Destekleri için teşekkür ediyoruz.

Ama bizim esas amacımız kendi bileşenlerimizi aşan bir tarzda kurultay gündemlerinin ve metinde ortaya konulan politik tutumun daha kapsamlı bir şekilde tartışılmasını sağlamaktır. Bir hafta boyunca ekiplere dayalı bir tarzda gerçekleştiren ziyaretlere rağmen çabalarımızın bu türden bir tepkiyi açığa çıkarmak noktasında sınırlı kaldığını görüyoruz. Basın açıklamasına katılan ya da katılmayıp süren çalışmaya sonradan destek olmaya çalışanları, ya da tamamen ilgisiz davrananları bir kenara koyuyorum. Daha genel bir kesim kendi görevini pasif bir destekçi olarak görüyor. Oysa ki gerek emperyalist savaş ve saldırganlık gerekse ulusal etnik ve mezhepsel baskı inkâr ve ayrımcılık tüm ülkenin gündemi, doğal olarak

tüm işçi ve emekçilerin sorunu.

Bu sonuçta sendikal yapıların içinde bulunduğu mevcut durumun rolü var kuşkusuz. Ama bir kısmı için sorun biraz daha başka. Ne yapılıyor ve anlamı nedir diye bakılmıyor, kim yapıyor diye yaklaşıyorlar. Ve solda olma iddialarına rağmen devrimcilerle araya mesafe koymaya çalışıyorlar. Yoksa ekseriyetle çalışma olumlu karşılanıyor.

Kendini işçi sınıfının ekonomik sorunlarıyla sınırlamayan, sınıfın siyasal gelişmelere karşı tutum almasını sağlamanın da kendi görevleri arasında olduğunu bilen ve her türden dar grupçu yaklaşımlardan kendini soyutlamış TÜMTİS gibi sendikaların farklı bir yerde durduğunu da ekleyelim.

- Çalışmanın esas ayağını fabrikalar ve emekçi semtler oluşturuyor. Buralarda nasıl bir çalışma sürdürüyorsunuz?

- İçerde arkadaşlarımızın bulunduğu fabrikalarda çalışma bu arkadaşlarımız üzerinden yürütülüyor. Bu işletmeler de dâhil olmak üzere birçok fabrikaya beyanname metinlerini dışarıdan da dağıtıyoruz. Ertesi gün tekrar fabrika önüne giderek geri toplamaya çalışıyoruz. Aynı şeyi emekçi semtlerdeki, ev ziyaretlerinde de yapıyoruz. Başlangıçta bir metni dağıtıp sonradan tekrar toplamaya çalışmanın ne kadar verimli olacağı üzerinden şüphelerimiz vardı. Fakat şu ana kadar elde ettiğimiz sonuçlar bu şüpheyi ortadan kaldırdı. Gerek mahalle çalışmalarında gerekse fabrika dağıtımlarında gördük ki belli kayıtları olsa da birçok işçi ve emekçi metni imzalayıp geri getirmiş. Ve tartışmak konuşmak istiyor. Üstelik tartışmak konuşmak isteyenler arasında metni şu veya bu gerekçeyle yanlış bulduğunu söyleyip imzalamayanlar da var. Şimdi bu tür talepleri geride kalan kısa sürede karşılamak için çaba gösteriyoruz.

- İşçi sınıfı ve emekçilerin bilinç ve örgütlük düzeyinin oldukça geri olduğu genel kabul gören bir veri olduğuna göre bu ilgiye neye bağlıyorsunuz?

- Tabii önce bu ilginin düzeyini doğru tanımlamak lazım. Toplumun büyük kesimi gibi İzmirli işçi emekçiler de genel olarak depolitize durumdadır. Ya da düzenin şu veya bu ideolojik yaklaşımın etkisi

altındalar. Benim anlatmaya çalıştığım tam da bu tablo düşünüldüğünde alınan tepkinin beklentilerimizin üstünde olması. Yoksa siz 300 kişilik bir işletmeye beyannameyi dağıtıyoruz. 25-30 tanesi geri geliyor. Ve bunların daha sınırlı bir kısmı sizle konuşma talebinde bulunuyor. Aynı şey semt çalışmalarında da geçerli. Siz 100 evin kapısını çalıyorunuz. 20-25’i sizinle konuşmayı kabul ediyor ya da metni imzalıyor. Şunu da biliyoruz ki metni imzalamak bir adım bu metin doğrultusunda mücadele etmek veya kurultaya katılmak başka bir adım.

Gene de mevcut durumda bu sonuçlar bizim için fazlasıyla anlamlı. Çünkü ulaşılan her bir işçi bir başka işçiye ya da yeni bir fabrikaya ulaşmanın kanalı demek.

Ayrıca şunu da eklemeliyiz: Dünyada ve ülkede önemli siyasal gelişmeler oluyor. Ve bu gelişmelerin etkisiyle işçi sınıfı da bir politizasyon süreci yaşıyor. İnsanlar evde işyerinde kahvede bu gelişmeleri tartışıyor konuşuyor. Sorun partileri, medyası, ideolojik manipülasyon merkezleri ile düzenin bu tartışmalara yön veriyor oluşu. Yoksa dünyada ekonomik kriz var, hegemonya savaşlarının yol açtığı emperyalist savaş saldırganlık var. Gözünü kapatmak isteyenlerin bile kaçamayacağı kapsamlı sosyal sorunlar var. Bu ülkede uzun zamandır süren (gelenen yerde AKP’nin zaferiyle yumuşamış görünen) rejim krizi var. Burjuva manada hukukunu bile ayaklar altına alan mahkemeler ve devlet zoru gerçeği var. Dinsel gericiliğin yükselmesi var. Ve son gelişmelerle yeni bir aşamaya ulaşmış görünen Kürt sorunu var. Bu sorunları sadece bir avuç elit tartışmıyor. İşçi emekçiler de tartışıyor. Fabrikalarda da bunlar konuşuluyor. Şu bilinçle konuşuluyor bu bilinçle konuşuluyor ama konuşuluyor. Biz öncü işçilerin görevi de burada başlıyor. Sınıfın tüm bu konularda kendi bağımsız tutumunu ortaya koymasını sağlamak. Kurultayların en temel amacı da bu zaten.

- Kürt sorunu kurultayın temel gündemlerinden bir tanesi. İzmir’de süren kurultay hazırlık çalışmalarında bu konuda ne tür tepkiler gözlemliyorsunuz?

- “Ulusalçı şoven İzmir” söylemi bizim çalıştığımız

alanları tam tanımlamıyor. Ötesinde iki ayrı dünya olduğu gibi iki ayrı İzmir de var. Bakırçay'da Çiğli Organize'de BEGOS'ta ya da Ege Serbest Bölge'de insanların esas duyarlılık alanları daha farklı. Ama gene de ulusal duyarlılık diye ifade edilen ve yer yer şoven histerilere dönüşen tutumların İzmir işçi sınıfı içerisinde kendine bir etki alanı bulduğu da gerçek. Ama aynı kesim kendini ekseriyetle demokrat, antiemperyalist, eşitlikçi ve özgürlükçü görüyor. Oysaki sınıfsal, ulusal-etnik mezhepsel her türlü baskı ve inkara karşı durmadan bu sıfatların hiçbirisine sahip çıkılamaz.

Çalışmayla bir şekilde ilişkilenen ve ulusal duyarlılığı belirgin olan arkadaşlarımız da ulusların kendi kaderini tayin hakkının meşru olduğunu ifade eden bir metne imza atabiliyorlar. Sorun Kürt sorununun kendi somut mahiyetinden çıkıyor. Madem işçilerin birliğini tartışıyoruz, biz neden bölünmeden yana olalım, birlikten yana olmalıyız deniliyor. Biz de zaten bunu anlatıyoruz. Birlik inkâr ve baskı üzerinden kurulamaz. Özgürlük ve eşitlik temeli üzerinden kurulabilir.

Emperyalist savaş ve saldırganlık konusunda zaten bir duyarlılık ve buna dayalı bir mutabakat var.

Şu ana kadar "emperyalizm Suriye'yi kana buluyor iyi yapıyor" diyene biz hiç rastlamadık. ABD'ye şu veya bu nedenle sempati besleyen ne kadar işçi var -ya da var mı- biz bilmiyoruz. Bizim ve çalışmaya katılan arkadaşların çevresinde yok. Bu duyarlılık bilince, eylemli bir tepkiye dönüşmüyor. Bunda sınıf hareketinin mevcut durumu, devrimci hareketin zayıflığı gibi nedenler başat faktör. Ama gene de bu konuda da kafa karışıklıkları var. Kimi işçiler ABD'ye karşı, emperyalizme düşman ama onun uşağı AKP'ye oy veriyor. Ya da iktidar olsa aynı hizmeti tereddütsüzce yapacak olan CHP yi destekliyor vb...

Bu konuları tartışıyoruz. Emperyalizme karşı mücadele neden kapitalizme, dolayısıyla mevcut düzene karşı mücadeleden ayrılmaz bunu ortaya koyuyoruz.

- Buradan kurultay gününe geçerse, nasıl bir kurgu ile gerçekleşecek kurultay?

- Öncelikle şunu belirtmeliyiz. Kurultayımız konuların genel mahiyetinin ortaya konulacağı bir tartışma platformu olmaktan çok; kapitalist sömürüye, emperyalist saldırganlığa, ulusal-etnik mezhepsel baskı ve ayrımcılığa karşı bir araya gelmiş işçilerin eylem kürsüsü olacaktır. Tartışılacak olan böyle bir mücadelenin neden gerekli olduğu değil, nasıl yürütülmesi gerektiğidir. Bu doğrultuda bütün katılımcılar düşünce ve önerilerini serbestçe sunacak, ortak bir mücadele hattı ortaya çıkarılmasına gayret gösterilecektir. Böyle bir mücadele neden gereklidir sorusuna yanıt ön hazırlık çalışmaları boyunca döne döne ortaya konulmaktadır zaten.

Kurultay Hazırlık Komitesi tarafından hazırlanan iki temel sunum olacak. Bunlar "emperyalist savaş-saldırganlık ve devrimci sınıf tutumu", "Kürt sorunu ve devrimci sınıf tutumu" başlıklarını taşıyor. Bunu hazırlık komitesinden bazı arkadaşlarımızın bu başlıkları değişik açılardan ele alan konuşmaları izleyecek. Serbest kürsü bölümünde ise katılımcılar kendi düşünce ve önerilerini ortaya koyacaklar.

Manisa'dan işçi arkadaşlarımız tarafından oluşturulan müzik grubu işçi sınıfının marşları ile kurultayımıza katkıda bulunacak. Hemen her etkinliğimize destek veren Duvara Karşı Tiyatro Topluluğu ise hazırladıkları oyunla mücadele coşkumuza ortak olacak.

Kızıl Bayrak / İzmir

“Amacımız sınıfa karşı sınıf tutumunu geliştirebilmek!”

Adana KHK sözcüsüyle "İşçilerin Birliği, Halkların Kardeşliği İçin Sınıfa Karşı Sınıf Kurultayı" üzerine konuştuk...

- Kurultayın temel hedeflerini anlatır mısınız?

- Öncelikle amacımız yaşanmakta olan tüm sorunlar karşısında sınıfa karşı sınıf tutumunu geliştirebilmek. Çünkü her türlü sorunun kaynağı kapitalist sistemin ta kendisidir. İşçi ve emekçilerin karşı karşıya bulunduğu tüm sorunların gerisinde sermaye sınıfının iktidarı bulunmaktadır. Kürt sorunundan emperyalizmin bölgesel çıkarlarına kadar her şeyin gerisinde bu sömürücü sınıfın iktidarı ve devleti bulunmaktadır. Tüm kurumsal yapısıyla kendi sınıf çıkarlarını korumanın, sömürü düzenini devam ettirebilmenin derdinde olan bu gerici sınıfın, işçi ve emekçilere sunabileceği tek şey daha fazla sömürü ve köleliktir. Dolayısıyla Kürt ulusunun haklı ve meşru istemlerine bugüne dek imha ve inkarla yanıt veren, emperyalizme işbirliğini sadakatle yerine getiren sermaye sınıfının böyle temel siyasal konularda da

meseleye kendi sınıfının penceresinden bakacağı, sebep olduğu sorunları değil bu sorunlar karşısında kendi taleplerini ortaya koyanları bertaraf etmeye çalışacağı ortadadır. Kolayca görülebilecek olan bu gerçekler bile bizlere izlenebilecek tek bir yol olduğunu göstermektedir. Sınıfa karşı sınıf tutumunu geliştirmek, tüm sorunlara işçi sınıfının kendi bağımsız tutumuyla yaklaşabilmek!

- Kurultay çalışmaları hangi araç ve yöntemlerle sürdürüyorsunuz?

- İşçi ve emekçileri sermaye ve onun hükümeti olan AKP tarafından yaratılmaya çalışılan yanılsamaya karşı uyarmak, kendi bağımsız devrimci sınıf tutumunu sergileyebilmesi için müdahale etmek gibi bir görevimiz var. İlk akla gelen araçlar olarak bildiri, afiş gibi çeşitli materyalleri kullanmanın yanı sıra kurultay öncesinde işçi ve emekçilerle kurultay gündemleri çerçevesinde çeşitli eğitim toplantıları, seminerler vb. yapıyoruz. Emekçi semtlerinde bu çerçevede ilk adımları atmış bulunmaktayız. Bunu daha da etkili hale getireceğiz. Ek olarak çeşitli işkollarında çalışan işçi ve emekçileri fabrikalarında, işyerlerinde ziyaret ederek, kurultay hakkında oluşturduğumuz dosya ile sendikalar ve demokratik kitle örgütlerini de ziyaret ederek, kurultay hakkında bilgilendirmelerde bulunuyoruz. İlerleyen günlerde de yerel radyolarda program yapmayı, duyuru amaçlı ilan vermeyi düşünüyoruz.

- Kurultay günü için ne gibi bir kurgunuz var?

- Kurultayımızın kendisinin ve kurultay salonumuzun, emperyalizme ve işbirlikçilerine karşı sınıfımızın birliği ve kardeşliğimizin gücünü gösterebileceği bir toklukta olmasını istiyoruz. Kurultayımızın sömürsüz, eşit, özgür bir gelecek mücadelesi için atılan tok bir adım olabilmesi için sunumlardan görseleğe ve katılıma kadar titiz bir hazırlık içinde bulunmaktayız. Başarılı olacağımızı inanıyoruz.

Kızıl Bayrak / Adana

İzmir'de eşitlik ve özgürlük çağrısı sürüyor

İzmir'de bir yandan Özgürlük ve Eşitlik Beyannamesi'ne destek toplanırken, ev ve kahve toplantıları, işyeri toplantıları örgütlenerek işçiler kurultaya çağrılıyor.

Kurultay hazırlıkları çerçevesinde, Çiğli, Güzeltepe ve Menemen'de Sınıfa Karşı Sınıf Kurultayı'nın çağrı afişleri yaygın bir şekilde yapıldı.

Beyannameler ise fabrikalarda, emekçi semtlerinde, merkezi noktalarda imzaya açılıyor. Çalışmalar kapsamında Çiğli organize bulunan Birleşik Metal-İş sendikasının örgütlü olduğu ZF Lemförder ile Schneider, Tek Gıda-İş Sendikası'nın örgütlü olduğu Alliance One tütün ve Teksif sendikasının örgütlü olduğu Roteks fabrikasına beyannameler ulaştırıldı.

Torbali-Ayrancılar'da kurulu bulunan ve Birleşik Metal-İş'te örgütlü İmpo Motor işçilerine de sesli ajitasyonlar eşliğinde Özgürlük ve Eşitlik Beyannamesi ulaştırıldı. Dağıtılan beyannameler ertesi gün yeniden kapıya gidilerek toplandı.

Habaş, İDÇ, Sider, Akdemir, Kar-demir gibi demir çelik fabrikalarında çalışan işçilerin servis noktası olan Asarlık durağında da imza toplandı.

Beyanname çalışmaları emekçi setlerde de sürdü. Harmandalı, Güzeltepe, Yamanlar, Adatepe ve Kuruçeşme ile Gültepe'ye beyannameler ile gidildi. Kapı kapı dolaşarak beyannameler dağıtıldı ve daha sonra tekrar evler ziyaret edilerek imzalar toplandı.

Karşıyaka Çarşı ve Buca Şirinyer gibi merkezi noktalarda da açılan stantlarla beyannameye destek istendi.

Kızıl Bayrak / İzmir-Buca

Birlik ve kardeşlik çağrısı yükseliyor!

7 Nisan'da Eminönü Halk Eğitim Merkezi'nde gerçekleşecek olan İşçilerin birliği halkların kardeşliği için Sınıfa Karşı Sınıf Kurultayı'na hazırlık çerçevesinde hazırlık komiteleri çalışmalarını çok yönlü olarak sürdürüyor.

Ümraniye

Ümraniye Kurultay Hazırlık Komitesi, Genel-İş üyesi belediye işçileri ile kurultay gündemleri üzerine 23 Mart'ta toplantı yaptı.

Toplantıda işçiler, kurultay gündemlerini daha iyi işlemek ve kurultayı geniş işçi kesimlerine mal etmek üzerine konuşmalar gerçekleştirildi. Bütün işçilerin tartışmalara katılımı ile gerçekleşen toplantı canlı bir atmosferde geçti.

24 Nisan Pazar günü metal işçilerinin katıldığı kurultay gündemli bir toplantı gerçekleştirildi. Farklı metal fabrikalarında çalışan işçilerin katıldığı toplantıda ilk olarak kurultayın gündemleri olan emperyalist savaş ve Kürt sorunu üzerine bir konuşma gerçekleşti.

Konuşmadan sonra kurultay gündemlerinin fabrikalarda tartışmaya açılması ve kurultaya fabrikalardan katılımın nasıl örgütleneceği canlı tartışmalarla sürdü. Sınıfın siyasal faaliyetlerden uzaklığı ve sendikaların bu sorunlara ilgisizliğinin tartışıldığı toplantı sonrasında somut planlamalar gerçekleştirildi.

OSİM-DER bünyesinde kurulan inşaat işçileri komisyonu da kurultay gündemli bir toplantı yaptı. Toplantıda kurultayın gündemleri ve kurultay gününe nasıl bir katılım sağlanacağı tartışıldı.

Ajitasyon-propaganda çalışması çerçevesinde Dudullu OSB, İMES, Ferhatpaşa hattı, Baraj yolu, Kadosan, DES, Esenşehir mahallesinde ve Sarıgazi çevresine afişler yapıldı. Farklı farklı noktalarda devletin kolluk güçleri tarafından GBT kontrolü bahanesiyle kurultayın duyurusu engellenmeye çalışıldı.

24 Mart Pazar günü öğleden sonra gün boyu Sarıgazi Meydan'da stant açılarak kurultayın duyurusu birçok işçi ve emekçiye ulaştırıldı. Kitlesele bir şekilde araç kalkış saatlerinin olduğu kurultay bildirimleri dağıtımı ile beraber emperyalist savaşa ve NATO'ya

karşı imza toplandı.

Ayrıca sesli ajitasyon eşliğinde *Kızıl Bayrak* gazetesi satışı da gerçekleştirildi.

Kartal

Kartal Merkez'de bulunan duraklarda 22 Mart'ta sabah saatlerinde imza toplayan sınıf devrimcileri, emperyalist saldırganlığın faturasının işçi ve emekçilere ödetilmeye çalışıldığını belirterek emekçilere bu faturayı ödemeyi reddetme çağrısı yaptılar.

23 Mart Cumartesi günü ise Maltepe Tren İstasyonu ve Beşçeşmeler'de kurultay bildirimleri, kurultay için yerelde çıkarılan "Kartal Kurultay Bülteni" kullanıldı. Dağıtımların yanı sıra "Emperyalist saldırganlığın ve krizin bedelini ödemiyoruz!" başlıklı imza metni ile emperyalistlerin sömürü ve talan politikalarına karşı emekçilerden imzalar toplandı.

24 Mart Pazar günü Kartal İşçi Kültür Evi'nde yapılan Pazar kahvaltısında kurultayın amaçları ve gündemleri tartışıldı.

26 Mart'ta Uğur Mumcu, Yakacık, E-5 Kartal köprü, Sanayi, Taş ocağı, Kartal merkez, Atalar'da işçi ve emekçilerin yoğun olarak kullandığı güzergahlar, otobüs durakları ve tren istasyonlarında etkin bir şekilde afiş yapıldı.

Kurultay çağrısının yer aldığı bildirimler ise Esentepe, Karlıktepe ve Petrol-İş mahallelerinde kapı kapı dolaşarak dağıtıldı. Kurultay çağrısı yapılan bildiri dağıtımı esnasında *Kızıl Bayrak* gazetesi de kullanıldı.

Küçükçekmece

23 Mart Cumartesi günü Kürt sorunu gündemli panel gerçekleştirildi. Ayrıca kurultay çağrısı ev toplantıları ile de sürüyor. Bir yandan da kurultaya çağrı yapan afiş ve bildirimler kullanılıyor.

Kurultaya çağrı yapan bildirimler sanayi bölgelerinde ve işçi ve emekçilerin yoğun olarak kullandığı semt pazarlarında dağıtılırken, afişler de İkitelli sanayi ve Atatürk Mahallesi'nde kullanıldı.

Kızıl Bayrak / Ümraniye-Kartal-Küçükçekmece

Kurultay hazırlıklarından...

Ankara

23 Mart Cumartesi günü Yüksel Caddesi'nde kurultaya çağrı bildirimleri kullanılırken, 26 Mart'ta Şirintepe Açıkalin Durağı'nda işçi servislerine kurultay bildirimleri ulaştırıldı.

MAN, Türk Traktör ve MİTAŞ gibi fabrikaların işçi servislerinin yanı sıra kamu emekçilerine de kurultay çağrısı yapıldı. Farklı bir noktadan sürdürülen dağıtımla da, Yenimahalle Belediyesi işçilerine kurultay çağrıları yapıldı.

Ayrıca Sincan Organize Sanayi Bölgesi'nde Plevne, GMK Bulvarı ve Pazar Pazarı'na bildirimler dağıtıldı. Kurultayın merkezi afişleri de Sincan'da kullanılmaya başlandı.

İşyerlerine yönelik özel çağrıların yapıldığı çalışmalarda, Çankaya Belediyesi Belde A.Ş. işçileri ziyaret edildi. Aynı zamanda toplu sözleşme görüşmelerinin sürdüğü bir dönemden geçildiği için işçilerle toplu sözleşme süreci üzerine de konuşuldu, kurultay bildirimleri işçilere ulaştırılarak kurultayın gündemleri anlatıldı.

Aynı gün Çankaya Belediye Başkanı Bülent Tanık'ın önümüzdeki dönemde yeniden aday olacağını açıkladığı toplantıya gidilerek kurultay bildirimleri işçilere ulaştırıldı.

Sincan'da kurultay davetiyesi ve bildirimler elden işçilere ulaştırılmaya başlandı. Ev ziyaretleri ile devam eden kurultay çalışması kapsamında seçilmiş fabrikaların işçileri ile kurultay üzerine toplantı yapılması planlandı.

Tuzluca'yır'da açılan stantta mücadele çağrısı yükseltilirken, emekçilerden imzalar toplandı.

Ankara'nın merkezinde bulunan yaklaşık 50 Demokratik Kitle Örgütü ve sendika kurultay çalışması çerçevesinde ziyaret edilerek, kurultayın amaçları ve hedefleri anlatıldı, kurultaya davet edildi. Bu kurumlardan kurultaya katılım istenmesinin yanı sıra kurultayda kurumları adına konuşma yapmaları ve "Özgürlük ve Eşitlik Beyannamesi"ne imzaları talep edildi.

Adana

Yurt, Mavi Bulvar, Beyazevler, Baraj Yolu güzergahı, Barkal, Denizli, E-5, Dervişler Mahalleleri'nde afiş çalışmaları yapılırken, bildirimler de yaygın bir şekilde dağıtılıyor.

Kurultay çalışmaları kapsamında Meydan Mahallesi, Çarşı merkez, Akkapı, Dağlıoğlu, Beşevler, Şakirpaşa, Narlıca, Dervişler, Atakent, Şehit Erkut Akbay ve Yurt Mahalleleri'nde bildiri dağıtımı yapılarak, işçi ve emekçilere kurultayın çağrısı ulaştırıldı.

Yine işçilerin işe gidiş güzergahları olan noktalardan Saydam ve Obalar Caddeleri'nde bildiri dağıtımı gerçekleştirilirken, Öz Gıda-İş'in örgütlü olduğu Marsa fabrikasına iş çıkışında bildiri dağıtımı yapıldı.

Mersin

Birleşik Metal-İş Sendikası'nda örgütlü Çimsetaş fabrikasında bildirimler işçilere ulaştırıldı, kurultaya katılım çağrısı yapıldı.

Mersin'de sürmekte olan liman işçilerinin direnişine de destek ziyaretleri yapılıyor. Yanı sıra kurultay gündemleri liman işçilerine taşınarak, kurultaya katılım çağrısı yapılıyor.

Kızıl Bayrak / Ankara-Adana-Mersin

PTT özelleştirme kısılcında...

Özelleştirmeye karşı topyekun mücadeleye!

Özelleştirme saldırıları Türkiye'nin son 35 yılına damgasını vurdu. AKP dönemi boyunca özelleştirmeler artarak sürdü. Şimdi sıra da Karayollarının, Demiryolları'nın ve PTT'nin özelleştirilmesi saldırıları var.

Karayolları, Demiryolları ve PTT'nin sermayeye peşkeş çekilmesi için gerekli olan yasal altyapı oluşturulmuş bulunuyor. Bu yasal düzenlemeleri arkasına alan AKP iktidarı özelleştirmeler için düğmeye bastı. Karayolları şube şeflikleri taşeron firmalara peşkeş çekilmeye başlandı. 2017 yılında Karayolları Genel Müdürlüğü'ne bağlı işyerlerinin araç parklarıyla birlikte peşkeş çekilme sürecinin tamamlanması hedefleniyor.

Otoyollar ve köprüler Ülker ve Koç tekeline satıldı. Ancak satış rakamının otoyollar ve köprülerden 3 yılda elde edilen gelire karşılık elden çıkarılması tepkilere yol açtı. Köprü ve otoyolların en az 20 milyar dolar edeceğine dair uzman raporları ortalığa saçılınca mızrak çuvala sığmadı. AKP iktidarı şimdilik ihaleyi iptal etti. Öte yandan otoyollar ve köprülerin Mayıs ayı içinde özelleştirme yağmasına açılacağını da açıkladı.

Karayollarının özelleştirmenin hedefine çakıldığı günlerde demiryollarının özelleştirilmesi için Ulaştırma Bakanlığı'nın hazırladığı yasa tasarısı hükümet tarafından benimsenerek meclise gönderildi. Böylece sermayeye bir yağlı lokma daha ikram edildi. Şimdi özelleştirme sırası PTT'ye geldi.

PTT'de özelleştirme kısılcında...

Özelleştirilmek istenen PTT devlete ait en karlı kuruluşlar içinde yer alıyor. Geçtiğimiz yıllarda PTT'nin karı sürekli olarak arttı. 2003 yılı sonunda yaklaşık 23 milyon TL olan karını, kapitalizmin uluslararası düzeyde yaşadığı kriz koşullarında 2009 yılında 230 milyona çıkardı. PTT'nin yıllık kar bilançosu azalmak bir yana sürekli olarak arttı.

AKP iktidarı Karayolları ve Demiryollarına yönelik yatırım miktarını düzenli olarak artırdı. Aynı yaklaşımı PTT'de de sergiledi. Örneğin 2004 ile 2011 yılları arasında PTT'ye yapılan yatırım 117,5 milyon iken, 2012 yılında yapılan yatırım harcaması 140 milyon dolara çıktı. Peki özelleştirilecek yerlere yönelik artan bu yatırım aşkının gerçek nedeni nedir? Yapılan bu yatırımların nedeni özelde PTT ve genelde özelleştirilecek tüm kuruluşların cazibesini artırmak, özelleştirmeyi kazanan kapitalist firmaları maliyet artırıcı sorunlardan kurtarmaktır.

Posta işleri teknolojik gelişmelerden doğrudan etkilenmektedir. Gelişen teknoloji posta hizmetlerindeki çeşitliliği artırmakta ve yaygınlaştırmaktadır. PTT'nin iktisadi varlığına, gücüne ve değerine ilişkin olarak yapılan tüm bağımsız bilimsel araştırmalarda internet ile ortaya çıkan e-ticaret uygulamasının lojistik alt yapısının büyüdüğü saptanmıştır. Bu nedenle özelleştirme programına alınan PTT'nin önümüzdeki dönemde karlılığının daha da artacağı aşikardır.

AKP iktidarı uzun yıllardan bu yana özelleştirme hedefi doğrultusunda PTT'de esnek çalışma yöntemlerine hız verdi. Geline noktada çalışanların ana gövdesi 399 sayılı Kanun Hükmünde Kararname kapsamındaki sözleşmeli personelden oluşmaktadır. 657 sayılı Devlet Memurları Kanunu'na göre PTT'de

istihdam edilenler üst düzey PTT bürokratlarıyla sınırlanmıştır. Güvenceli çalışan işçi sayısının minimize edilmesi çerçevesinde özel bir çaba gösterilmiştir.

AKP iktidarı döneminde hizmet alımı yöntemiyle PTT'de taşeronlaşmanın önü iyiden iyiye açılmıştır. Dinci partinin hükümet olduğu ilk yılda taşeron işçi sayısı 2001 iken, 2011 yılında bu sayı 8644'e, 2012 yılında ise 10 bine yaklaşmıştır. Bu göstergeler AKP iktidarının taşeronlaşmaya yönelik desteğinin en açık göstergesidir.

**Özelleştirmelerden kapitalist tekeller
kârlı çıktılar...**

Özelleştirmelerden büyük gelirler elde etme söylemine sarılan AKP iktidarının tüm söylemleri koca bir yalandan ibarettir. 1985 ile 2007 yılları arasında yapılan özelleştirmelerden elde edilen gelir 14,3 milyar dolar iken, buna karşılık özelleştirme için yapılan harcamalar 13,9 milyar dolar olarak gerçekleşmiştir. Kısacası ortada övülecek bir kârlılık yoktur. Özelleştirme tam bir yağmaya dönüşmüş, büyük yağlı lokmaları kapitalistler yutmuştur. Telekom 2,5 yıllık kârının karşılığında, TÜPRAŞ 3 yıllık kârı karşılığında, Tekel 2,5 yıllık kârı karşılığında özelleştirilmiştir.

Yapılan tüm özelleştirmelerden kapitalist işletmeler kârlı çıkmışlardır. PTT'nin özelleştirilmesinden nemalanacak olanlar da yine asalak burjuvazi olacaktır. İşçileri bekleyen sonu anlamak içinse daha önce yapılan özelleştirmelere bakmak fazlasıyla yeterlidir. Özelleştirmelerden sonra işçilerin önemli bir kısmı işinden-ekmeğinden olmuştur. Çalıştırılmaya devam edilen işçi ve emekçilerin ücretleri dondurulmuştur. İşçilerin bir kısmı ekonomik ve özlük hakları yok sayılarak sefalet ücretine talim edecekleri işyerlerine gönderilmişlerdir. Tıpkı TEKEL işçilerine reva görüldüğü gibi 4-C uygulamasına maruz kalmışlardır.

Bir çok işletme "0" işçi maliyeti ile devredilmiş, sendikal örgütlülükler dağıtılmıştır. Bu nedenle 1987 yılında 650 bin kamu işçisi adına toplu sözleşme masasına oturan Türk-İş, gelinen noktada üyelerinin yüzde 60'ını kaybederek yaklaşık 300 bin kamu işçisi

adına toplu sözleşme masasına oturur hale gelmiştir.

**İşçiler özelleştirmeye karşı direndiler
sendika ağaları özelleştirmeci cepheye
omuz verdiler...**

Özelleştirmeye karşı işçiler tepkilerini gösterdiler. SEKA, PETKİM, TÜPRAŞ, TELEKOM, TEKEL'de ortaya çıkan işçi direnişleri ülke gündemine oturdu. Özelleştirmeye karşı günler, haftalar hatta aylar süren mücadeleler yaşandı. İşçiler kimi zaman fabrikalara kapandılar. Kimi zaman soğuğa, kara, fırtınaya, polis terörüne inat 78 gün Ankara'da direniş ateşini körüklediler. Kimi zaman özelleştirme sonrasında fabrikanın kapılarına barikat ördüler. Kimi zaman ise ellerini şartele uzatıp üretimi durdurdular.

Tüm bu mücadelelere rağmen özelleştirme saldırıları boşa çıkarılamadı. Çünkü ateş hep düştüğü yeri yaktı. Özelleştirme belası kapısına dayanan işçiler mücadele ettiler. Ama bu yetmedi. Çünkü özelleştirme saldırısı sermaye cephesi tarafından topyekun yürütülürken, özelleştirme karşıtı mücadele topyekun bir mücadeleye dönüştürülemedi. Özelleştirme saldırısının hedefindeki işyerleri ve işçiler arasında birlik ve beraberlik sağlanamadı.

Özelleştirme saldırısı sürerken işçi örgütleri olan sendikaların başına çöreklenmiş ihanet şebekeleri işçilerin tepkisini dindirmek, özelleştirme cephesine destek vermek için tüm hünerlerini sergilediler. Haber-İş Sendikası ağaları daha şimdiden özelleştirme karşıtı tepkiyi kontrol altına almak için çaba göstermeye başladılar. Tıpkı özelleştirme kısılcındaki karayolu işçilerinin örgütü olduğu Yol-İş Sendikası ağaları, tıpkı özelleştirme ateşi altındaki Demiryolu işçilerinin örgütü olduğu Demiryol-İş'in başına çöreklenmiş sendika ağaları gibi...

Özelleştirme kısılcındaki PTT çalışanları işçi-memur-sözleşmeli ayırımına son vermeli özelleştirmeye karşı ortak bir mücadele programı etrafında birleşmelidirler. Ayrıca Karayolları, demiryolları da özelleştirme kısılcında bulunuyor. Bu yanı sıra mücadelenin ortaklaştırılması, özelleştirme karşıtı platformun güçlendirilmesi mücadelenin başarısı için son derece önemlidir.

DİSK olağanüstü kongreye giderken...

Kongre pazarlıkların değil mücadelenin kürsüsü olmalı!

Önümüzdeki günlerde Devrimci İşçi Sendikaları Konfederasyonu'nun (DİSK) olağanüstü genel kurulu gerçekleşecek. Genel-İş başkanı Erol Ekici'nin DİSK Genel Başkanlığı'ndan istifa etmesi üzerine gerçekleşecek genel kurulda başkanlığa en yakın adayın Birleşik Metal-İş Genel Başkanı Adnan Serdaroğlu olduğu söyleniyor. DİSK'in yaşadığı bu süreç sendikal harekette yaşanan dibe vuruşun en çarpıcı göstergelerden biri olmakla birlikte sınıf hareketinin de özellikle sermaye hükümetinin saldırıları gözetildiğinde bir yol ayrımında bulunduğu en önemli işaretlerinden birini vermektedir.

Bugün DİSK'i olağanüstü kongreye taşıyan süreç baktığımızda, özellikle de Genel-İş'te yaşanan olayların gerisinde mücadele kaçınılmaz uzlaşmacı sendikal anlayışın yattığını ve ondan beslenen bir sendikal bürokrasi gerçeğini görüyoruz. Fakat bunun kendisi sadece Genel-İş'le sınırlı bir durum değil. Bugün Genel-İş yöneticilerinin kimi belediyelerle kurmuş olduğu bağlar veya bu yönlü işbirlikçi-uzlaşmacı sendikacılık anlayışı, farklı iş kollarında bulunan diğer sendikalar üzerinden de mücadeleyi "masa başında bitirme" söylemleriyle, sendikalaşma faaliyetinde öncü işçilerin atılmasına seyirci kalmalarıyla ya da işçilerin militan mücadelelerini pasifize eden tutumlarıyla benzer şekillerde sürmektedir. DİSK'in de içinde yer aldığı sendikal hareketin bugünkü içler acısı tablosunun ilkedden yoksun ve pragmatist hesaplar yapan bir dizi sol siyasi parti ve örgüt tarafından da desteklendiğini deneyimlerle biliyoruz. Bu gerçeği yaşanan bir dizi direnişin yanı sıra geçtiğimiz yıllarda gerçekleşen Maltepe Belediye işçilerinin direnişi de net bir biçimde ortaya koymuştu. Yani CHP'li belediyelerin "imkanlarından" yararlanmanın "çekiciliği" sadece "sendikal bürokrasiye" has bir durum arz etmiyor.

Bu yüzden de gerçekleşecek genel kurulda her şeyden önce DİSK'in de muaf olmadığı ve her yanını saran sendikal hareketteki bu yozlaşma gerçekliği

tespit edilmeli, ona kaynaklık eden nedenler tahlil edilmeli ve sendikal bürokrasi ve yozlaşmaya karşı mücadeleyle, sermayenin saldırılarına karşı izlenecek mücadele arasındaki dolaysız bağı ortaya koyacak bir anlayış ve program sunulmalıdır. Yoksa yine "DİSK'in şanlı geçmişi" ile başlayan cümlelerle yeni yönetimi belirlemeye dönük sürdürülecek pazarlıkların üstü örtülmüş olunacak. Fakat bununla artık bir yere gidilemediği ortadır. Geçtiğimiz yıl olağan genel kurulla yönetime gelen ve bir hayli geniş temsiliyeti barındırarak "farklılığı" öne çıkaran DİSK'e yeniden mücadelecilik kimliğini kazandıracak iddiasını sürdüren yönetimin bu bir yılın ardından iç çekişmelerle olağanüstü genel kurula gitmek zorunda kalması bu durumu çok iyi özetlemiştir. Ve bugün yaşanan sıkıntılar ve sorunlar yine aynı şekilde sadece birileri üzerinden açıklama yoluna gidilerek bir hesaplaşmaya konu olmaksızın DİSK üyeleri bir kez daha kaybedeceklerdir.

Evet sorumlular hesap vermelidir ama her şeyden önce sermaye hükümetinin pervasız saldırıları karşısında DİSK'in bu süreçte neden ve nasıl olup ta dışı dokunur bir mücadelenin çağrıcısı ve örgütleyicisi ol(a)madığının hesabı verilmelidir. Uzlaşmacı, bürokratik anlayışların nasıl bu kadar rahat ve kolayından yaşam varlığı bulunduğu hesabı verilmelidir. DİSK'te yaşanan bu süreçlere karşı tabanın neden sürece daha etkin bir şekilde katılmasının sağlanmadığının hesabı verilmelidir.

Eğer DİSK'i sahiplenmekten ve yeniden geçmiş mirasıyla buluşturmaktan söz edilecekse kongreyi her şeyden önce bu temelde bir hesaplaşmanın zeminine çevirebilmek gerekiyor. "DİSK'i yıpratmamak" ya da "kendi iç birliğini bozmamak" adına böylesi bir iç mücadelenin ve arınmanın önüne geçmeye çalışanlar, bundan geri duranlar isteyerek ya da bilmeyerek mevcut durumdan memnun olan ve beslenenler olabilirler ancak. Sınıfın ardına kaybettiği mevziler düşünüldüğünde ve sermayenin bir dizi kapsamlı saldırıları düşünüldüğünde sendikal

hareketin yeniden bir kimlik kazanabilmesi sert ve çelişkili iç mücadeleleri gerektirmektedir. Yani artık sermaye hükümetini, tescillenmiş Türk-İş yönetimini ya da bir başkasını suçlamak, eleştirmek mücadelenin ihtiyaçları açısından hiçbir anlamı olmayan boş sözlerdir.

Başta DİSK'e bağlı üyeler olmak üzere tüm işçi ve emekçiler arasında yeniden bir umut ve mücadele ruhu aşılayacak bir çıkış yaratmak için tüm gelişmelere sınıf hareketinin ihtiyaçları üzerinden yaklaşabilmek gerekir. Elbette bunun yolu da sınıfın devrimci ideolojisinden beslenmeyi ve tüm yaşamını sınıfın çıkarlarına adayabilmekten geçmektedir. Aldıkları yüksek maaşlarla, "profesyonellik anlayışlarıyla" ve kuşandıkları "dokunulmazlıklarıyla" sendikal bürokrasi tüm sorunlarının asıl nedeni ya da parçasıyken, sınıf merkezli devrimcilik anlayışını ve mücadelesini "sınıf dışı" gibi kavramlarla itibardan düşürme çabaları boşuna değildir. Çünkü onlarda bilmektedirler ki tabandan yükselecek militan bir çıkış kendi varlıklarının da sonu olacaktır.

O halde başta DİSK üyeleri olmak üzere tüm sınıf kesimleri olağanüstü kongreyi sendikal bürokrasiyle ve ona kaynaklık eden her türden uzlaşmacı anlayışla hesaplaşmanın bir fırsatı haline dönüştürebilmelidirler. Sınıfın fiili, birleşik ve militan mücadelesinin örülmesi doğrultusunda kendi taleplerini öne çıkartabilmelidirler. Bürokratik mekanizmaların parçalanması ve söz, yetki karar hakkının tabana yayılması noktasında talepler öne sürmelidirler. Olağanüstü genel kurul üzerinden sermayenin saldırılarına karşı etkin bir mücadele programı ve bu programı sınıfın tüm kesimlerine yayma noktasından bir eylemsel hat öne çıkarılabilmelidir. Sınıf mücadelesinin her bir mevzisinin eylemsel bir dayanışmayla kazanılmasına ve buradan sağlanacak moralle topyekun bir mücadelenin ivmelenmesine dönük bir anlayış ortaya konulmalıdır.

Yaklaşan 1 Mayıs da göz önüne alındığında DİSK kongresinin bu temelde bir iç mücadeleye konu edilmesi sınıf hareketi açısından oldukça faydalı sonuçları olacaktır. Başta sınıf devrimcileri olmak üzere sınıftan yana tüm ilerici öncü güçlere kongreye bu temelde müdahale etmek ve bu anlayışı sınıf kitleleri arasında yaygınlaştırmak görevi düşmektedir. DİSK'in geçmiş mirasına da ancak bu sayede sahip çıkılmış olunur.

MİB'den mücadele çağrısı

Gebze

MİB çalışmaları kapsamında Gebze'de "Kazanmak için mücadeleye ve greve hazırlanalım! / Metal İşçileri Birliği" ozalitleri Tatlıkuyu, Şifa, İçmeler ve Esenyalı köprülerine, Arçelik fabrikası çıkışına yapıldı.

Metal İşçileri Birliği'nin MESS süreci ile ilgili bildirisini de MESS kapsamındaki fabrikaların servislerinin yoğun bir şekilde kalktığı duraklara ve GOSB'da bulunan LG-Arçelik fabrikasının vardiya çıkışına dağıtıldı.

Bursa

Metal İşçileri Birliği, MESS-Türk Metal görüşmelerinde tutulan uyuşmazlık zaptının bir oyun olduğu, sonucun yine bir satışla biteceğini işleyen bildirilerin dağıtımını Bursa'da da gerçekleştirdi.

Sabah işe gidiş saatinde Mesken servis güzergahına gerçekleşen dağıtımda, metal işçilerinin ilgisinin yoğun olduğu gözlemlendi.

Menemen

Metal İşçileri Bülteni'nin son sayısı 21 Mart'ta Menemen Üst Geçit Durağı'nda Bakırçay havzasında çalışan demir çelik işçilerine ulaştırıldı. Sabah 07.00-07.30 saatleri arasında gerçekleşen bülten dağıtımında 200 adet bülten demir-çelik işçilerine ulaştırıldı. Dağıtımda işçilerle metal toplu sözleşmeleri üzerine sohbetler edildi. İşçilerin toplu sözleşmeye dair soruları yanıtlandı.

Bosch'ta sudan sebeplerle işten atılan öncülerden Akan Yılmaz anlatıyor...

“Ben bu bedeli öderim, yeter ki Bosch'taki mücadeleyi kazanalım”

Bosch'ta sudan sebeplerle işten atılan öncülerden Akan Yılmaz, işten atılma sürecini ve mücadeleye dair tespitlerini gazetemiz ile paylaştı...

Beni sudan sebeplerle işten attılar. Benim açımdan kötü bir durum bu. Çünkü bacağımda sorun var artık, işimi de yapamam. Zaten yapsam da MESS'in ve Türk Metal'in kara listesine alındığım için büyük fabrikalarda da iş bulmam zor. Fakat işten atılmam Bosch'taki genel durum açısından olumlu gelişmelere vesile oldu. Bu da doğrusu beni sevindiriyor. Uyuyan dev uyandı. Fabrikalar işten atılmam üzerine hareketlendi, üç vardiyada yemek yememe eylemi yapıldı, mesaiye kalınmadı. Eylemlere Türk Metal üyesi işçiler dahi katıldılar. Böylelikle gücümüzü gösterdik. Bir süredir işçi arkadaşlara hakim olan atalet ve rahavet duygusu aşıldı.

Bunlar olumlu şeyler, ama bu kadarıyla kalmamalı. Bu olumlu havayı iyi değerlendirmek gerekiyor. Ben bu noktada kendimi düşünmüyorum. Ama işten çıkarılışım iyi bir fırsata dönüştürülürse Bosch'taki mücadelemiz büyük bir atılım yapabilir. Bunun için tüm işçi arkadaşlarımızla birlikte sendika yöneticilerimize büyük iş düşüyor. Bakın kendi adıma açık ve net konuşuyorum: Bu mücadelede ben bundan sonra da üstüme düşeni yaparım. Çadır kurmaksa çadır kurmak, eylemse eylem, nereye giderse gitsin. Yeter ki böyle bir karar alınsın...

Sıcağı sıcağına eylemler yapmalıyız. Eğer boşluk yaratır da bu iş soğursa, işten atılanlar çoğalabilir ve bana bunu yapan Bosch yönetimi ile sarı sendikanın cesareti artabilir. Oysa şu birkaç gündür ortaya koyduğumuz tutumla biz işçi arkadaşlar neleri yapabileceğimizi gördük. İşçi arkadaşların kendisine güveni geldi. İnanır mısınız pek çok yerden işçi arkadaşlar arıyor ve sonuna kadar mücadele etmeye yönelik kararlılıklarını anlatıyorlar.

Evet bugüne kadar mücadelemizde pek çok hata yaptık. Yasalara, mahkemelere çok güvendik. Kendi işimizi göreceğimize başkalarından medet umduk. Bakın şikayet etmek için başvurduğumuz savcı bile bana, “kanuna mahkemeye bel bağlamayın bir an önce

aranızda birliği sağlayın” dedi. Şuna inanıyorum ki birlik ve beraberliğimizi sağlamadan, karşımızdaki zorbalığa karşı dişe diş mücadele etmeden biz bu mücadeleyi kazanamayız. Bugüne kadar hep saldırıya uğrayan, mağdur olan taraf biz olduk, ama pek de gerekli yanıtı veremedik Ama artık bugünden sonra başka türlü davranmalıyız. Geline yerde herkesin bu gerçeği kavraması gerekiyor. Tamam daha önce de saldırıya uğradığımızda ayağa kalktık Bosch işçileri olarak. Ama hep o noktada bıraktık, yani inisiyatif elimize bir türlü alıp da o noktadan daha da ileriye gitme gücü gösteremedik. Bundan sonra kazanacaksak başka türlü davranmalıyız.

Bosch'un kurucusunun bir sözü var iyi bilinir. Der ki Roberth Bosch, “insanların güvenini kaybetmektense para kaybetmeyi tercih ederim” iyi ama ben insan değil miyim? Ameliyat olduğu için rapor almak zorunda kalmış olmamı kullanıp beni işimden ettiler. Peki bana bunu reva görenler Türk Metal'in tepeden atanmış yöneticileri ve temsilcileri bir yıldan fazladır raporlu olmalarına rağmen neden işten atılmıyor? Besbelli ki burada açık bir tercih var. Bosch yönetimi ile sarı Türk Metal yöneticileri işbirliği yapıyor ve Bosch'taki mücadelemizi bitirmeye çalışıyor.

Bakın işten atılmamın gerisinde aynı zamanda MESS de vardır. Bu konuda somut bir bilgi de var. Yakın zamanda MESS üye işyerlerinin insan kaynakları müdürleriyle bir toplantı yapıyor. Bu toplantıda MESS Genel Sekreteri İsmet Sipahi, Bosch İnsan Kaynakları Müdürü Mecit Taner'i azarlayarak ve benim de içerisinde olduğumuz bir grup işçinin adını vererek “Bunları neden hala işten atmadınız?” diye soruyor, ders veriyor, azar çekiyor. İşte o Mecit Taner ki nasıl bir çıkar ilişkisi varsa fabrikada Türk Metal'e çalışıyor.

Son olarak arkadaşlarıma çağrım şudur: Ben bu bedeli öderim, ama tek arzum Bosch'ta bu mücadeleyi kazanmaktır. Elimden geldiğince bu mücadeleye katkımı sunacağım. Ama siz de bu mücadelenin peşini bırakmayın.

Bosch öncü işçileri temizlemeye girişti

Bosch yönetimi, MESS'in çıkarları doğrultusunda, fabrikadaki örgütlülüğü kırmak ve Bosch işçilerine korku salmak amacıyla, öncü işçileri şu ya da bu mazeretle işten atma saldırısına başladı. Geçtiğimiz günlerde Bosch yönetimi öncü işçilerden biri olan Akan Yılmaz işten atarken, şimdi de öncü işçilerden Metin Gürgün'ü tazminatsız bir şekilde işten attı.

Bosch işçilerinin 17 Mart'ta gerçekleştirdiği 1. yıldönümü etkinliğinin ardından gerçekleşen bu işten atma saldırıları kendi başına ne bir tesadüftür ne de Bosch yönetiminin salt sıradan işten atma girişimidir. Bosch merkez yönetimi, MESS ile ortak yaptıkları görüşmede “öncü işçileri fabrikadan temizleme ve Birleşik Metal-İş'in fabrikadaki gücünü kırma” yönünde aldıkları karar doğrultusunda bu saldırıya girişmiş bulunuyor.

MESS'in Bosch'a yönelik ilgisi elbette kendi başına ele alınamaz. Metal TİS süreci yavaş yavaş kızıştığı bir durumda metal işçilerinin geçmiş sözleşmeden aldıkları özgüveni Bosch üzerinden kırıp Birleşik Metal-İş'e boyun eğdirmek için bu saldırının yapıldığı açıktır.

Fabrikada her iki işten atma saldırılarının ardından gerçekleşen yemekhane eylemleri anlamlı, ancak böylesine planlanmış bir saldırıyı püskürtmek için yeterli değildir. Çünkü saldırı Bosch'un genel merkezi ve MESS tarafından planlanan ve yürütülen bir saldırıdır.

Bunun için Bosch işçisi her zamankinden daha dik, daha kararlı ve daha öz güvenli bir şekilde saldırıyı göğüslemelidir. Bosch işçisinin bunu gerçekleştirebilecek gücü ve iradesi esarettten kurtuluş mücadelesinin kendi içinde vardır.

**İşten atılan işçiler geri alınsın!
Yaşasın sınıf dayanışması!**

Metal İşçileri Birliği

MESS dayatmalarına karşı yürüyüş

Birleşik Metal-İş üyesi SCM işçileri, MESS dayatmalarını 25 Mart'ta yaptığı yürüyüşle protesto etti. Eylem, metal iş kolunda 2012-2014 grup toplu iş sözleşmesi görüşmelerinde uyuşmazlık zaptının tutulmasının ardından Birleşik Metal'in, MESS dayatmalarına karşı karar aldığı yürüyüşler kapsamında yapıldı.

Gece vardiyasından çıkan ve gündüz vardiyasına girecek olan SCM işçileri, saat 7.30'da Beyçelik önünde toplanarak SCM'ye yürüyüş gerçekleştirdi. “MESS dayatmalarına hayır / Birleşik Metal-İş” ve “SCM işçileri” pankartları arkasında kortej oluşturan SCM işçileri alkışlarla yürüyüşlerini başlattılar.

Birleşik Metal-İş flamalarını taşıyan işçiler “MESS, MESS şaşırma sabrımızı taşırma!”, “Sefalet teslim olmayacağız!”, “Sadaka değil toplu sözleşme!”, “Kurtuluş yok tek başına ya hep beraber ya hiç birimiz!”, “İnadına sendika, inadına DİSKİ!” sloganlarını attılar.

Yoldan geçen servisler ve araçlar korna çalarak işçilere destek verirken, bazı fabrikalarda da işçiler alkışlarla SCM işçilerini destekledi.

Eyleme Metal İşçileri Birliği de destek verdi.

Kızıl Bayrak / Bursa

Taşeron yasası, “taşerona çözüm” ambalajıyla meclise gidiyor

Bir süredir boyalı basın tarafından büyük bir müjde olarak sunulan taşeron yasası Bakanlar Kurulu'ndan geçti. Tayyip Erdoğan'ın talimatıyla gündeme geldiği belirtilen ve Nisan ayı içerisinde çalışmalarını tamamlayarak meclise sunulması beklenen yasanın taşeron işçilerin sorunlarını çözeceği sıklıkla vurgulanıyor.

Yasanın yapacağı düzenlemelerin ise öncelikle işçilerin ücret alacaklarının ödenmesini garanti altına almak ve iş güvencesini düzenlemek olduğu yandaş basın tarafından işleniyor.

Basında taşeron sorununun çözümü gibi sunulan düzenlemeler ise şöyle: Taşeron işçilerin ücret alacaklarından asıl işveren sorumlu olacak, ödenmeyen ücreti asıl işveren ödeyecek; taşeron işçiler günde 8, haftada 45 saatten fazla çalışmayacak, çalışırsa fazla mesai alacak; işçilere her yıl giriş-çıkış yapılmaması için 3 ila 5 yıllık sözleşmeler yapılacak; işçiler yıllık izin hakkından yararlanacak...

İlk bakışta olumlu gibi gözükken bu düzenlemeler, daha dikkatli incelendiğinde ise neredeyse tamamının zaten halihazırda iş yasalarında mevcut olduğu görülmekte.

Taşeron olarak tanımlanan çalışma biçimi 4857 sayılı iş yasasında asıl işveren-alt işveren ilişkisi içerisinde tanımlanıyor. Ve yasanın tüm eksikliklerine ve belirsizliklerine rağmen tüm taşeron işçiler aslında 4857 sayılı iş kanununa tabi çalışıyorlar.

Bugün ücret sorunundan yasada büyük bir yenilikmiş gibi sunulan asıl işverenin sorumlu olması ise zaten iş yasasının ikinci maddesinde şu biçimde yer alıyor: “*Bu ilişkide asıl işveren, alt işverenin işçilerine karşı o işyeri ile ilgili olarak bu Kanundan, iş sözleşmesinden veya alt işverenin taraf olduğu toplu iş sözleşmesinden doğan yükümlülüklerinden alt işveren ile birlikte sorumludur.*”

Yine taşeron işçilerin çalışma saatleri, ücret ödemeleri gibi başlıklar, aynı yasaya tabi oldukları düşünüldüğünde yasal olarak yani kağıt üzerinde güvence altına alınmış durumda.

Taşeronun giriş-çıkış yapmak gibi ayak oyunlarına başvurarak işçilerin haklarını gaspetmesinin de mahkemelerin verdiği emsal kararlarla boşa düşürüldüğü bilinmekte. Yani basının taşeronun sonu gibi sunduğu düzenlemelerin ağırlıklı kısmı kanunen

işçilerin sahip olduğu kağıt üzerinde haklardan başka birşey değil.

Saldırığı ambalajlama çabası!

Boyalı basının bu sevinç gösterileri incelendiğinde ise dizginsiz AKP şakşakçılığından çok daha fazlası ile karşı karşıya olduğumuz görülmekte. Zira amaç hiç de sadece AKP reklamı yaparak sayfaları doldurmak değil.

Bundan çok daha sinsi olan asıl amaç, AKP'nin yeni hazırladığı bir saldırığı ambalajlayarak sanki taşeronun sonuymuş gibi göstermek. Zira bu yeni düzenleme hiç de taşeron işçilerinin yaşam koşullarını düzeltmeyi, güvencesiz çalışmayı, esnek üretimi ortadan kaldırmayı amaçlamıyor.

Aksine yapılmak istenen düzenleme, tam da AKP'nin (kötü) ünlü Ulusal İstihdam Strateji Belgesi'nde öngörülenlerin parçası olarak taşeron sistemi yasal olarak da güvenceye almak. Bugün taşeron sistemi zaten fiili olarak her alanda uygulanıyor. Bu uygulama alanlarının büyük bir kısmının yasa dışı olduğu da bilinmesine rağmen sermayenin hukuku ve yasaları doğallığında bu uygulamalara göz yumuyor.

Yine iş yaşamını düzenleyen temel metin olan 4857 sayılı kanuna baktığımızda “*İşletmenin ve işin gereği ile teknolojik nedenlerle uzmanlık gerektiren işler dışında asıl iş bölünerek alt işverenlere verilemez*” ifadesi aslında bugün taşeron uygulamalarının nasıl bir hukuksuzlukla yürüdüğünü de gösteriyor.

Ancak bu yasal düzenlemeler hiç de taşeronun sonu olmuyor. Çünkü yasa her zamanki gibi fiili uygulamaların arkasından geliyor. Tüm dünyada olduğu gibi Türkiye'de de kapitalizm bugün taşeron sistemde büyük bir çıkar sağlıyor. Güvencesizliğin ve esnek üretimin en doğal bileşeni olan taşeron sistem yasal boşluklardan ya da hukuksal düzenleme eksikliklerinden değil, bizzat işçi ve emekçilerin tepkisizliğinden güç alarak uygulanıyor.

Taşeron sisteminin üretimi parçalamada sağladığı kolaylık ve denetimsizlik iş cinayetlerine davetiye çıkarıyor. İşçilerin ücretlerini gasp ederken, sendikalaşmanın önünde engel olarak dikilirken, iş güvencesini taşeronun iki dudağı arasına sıkıştırırken ve kıdem hakkını ortadan kaldırırken sermaye düzeninin yasaları kağıt üzerinde kalmayı sürdürüyor.

Bugün de sermaye işçi ve emekçilere kapsamlı saldırı hazırlığı içerisinde. Her fırsatta iş yaşamının katılığından bahseden iktidar, aslında sermayenin ihtiyaçlarını dillendirmekten başka birşey yapmıyor. Bunu yaparken de türlü demagogiler eşliğinde saldırı yasalarını hayata geçiriyor. Kıdem tazminatının gaspını “işçiye kıdem güvencesi” diye sunuyor, 657'de yapılacak değişikliği “kimse yan gelip yatamayacak” diye meşrulaştırmaya çalışıyor.

Taşeronu yaygınlaştırmaktan ve yasal güvenceye almaktan başka anlamı olmayan yeni yasa da bu çerçevede “taşerona çözüm” ve “işçiye müjde” şiarlarıyla gündeme getiriliyor. İşçiler dur demedikçe de bu saldırıların önü kesilecek gibi görünmüyor...

PTT AŞ'ye grevli yanıt!

PTT'nin özelleştirilmesi sürecinin bir aşaması olan PTT AŞ'nin kuruluş kararı haber işkolundaki emekçilerin greviyle protesto edildi. PTT'de örgütlü tüm sendikaların (Bağımsız Haber-Sen, Birlik Haber-Sen, Haber Sen, Türk Haber-Sen) katıldığı grevle sermaye hükümeti AKP'nin özelleştirme saldırısına tepki gösterildi. PTT emekçileri özelleştirmeye karşı alanlara çıkarken meclise gelen yasa ileri bir tarihe ertelendi.

İstanbul

Grevin İstanbul ayağında ise Karaköy'den Sirkeci'ye yürüyüş vardı.

Karaköy İskele'de “PTT halkındır satılamaz!” pankartı açan kitle, buradan Sirkeci'deki tarihi İstanbul Büyük Postane'ye yürüdü.

Sirkeci Büyük Postane önüne gelindiğinde emekçiler tüm alanı doldururken ses aracının üzerinde Türk Haber-Sen, Birlik Haber-Sen ve Haber Sen şube başkanları emekçilere seslendiler. Yapılan konuşmalarla PTT'nin özelleştirilmesi sürecinde yürütülecek mücadeleye vurgu yapıldı.

Basın açıklamasında tasarının PTT'nin sunduğu kamu hizmetini sermayenin kar hırsına teslim etmeyi, PTT emekçilerini ise köleleştirmeyi planladığını belirtildi.

Açıklamanın ardından kamu emekçileri halaylarla eylemlerini sürdürdüler. Tüm eylem boyunca canlı olan kitle sık sık sloganlarla tepkisini gösterdi.

Eylemde, greve katılımı engellemek için başta PTT Genel Müdürü Oman Tural olmak üzere tüm yönetici kademelerin baskı uyguladığı ifade edildi.

İzmir

İzmir'de ise iş bırakan emekçiler Basmane garı önünde toplandı ve buradan Cumhuriyet meydanına yürüdü. Eylemde ortak basın metnini İsmet Özay okudu. Özay açıklamada grev kararı alma nedenlerini açıkladı. PTT'nin özelleştirilmesinin sonucunda emekçilerin ve çalışanların mağdur olacağı ifade etti.

Eylem ve yürüyüş boyunca “PTT halkındır satılamaz!”, “Direne direne kazanacağız!”, “Susma haykır, talana hayır!” gibi çeşitli sloganlar atıldı.

Adana

İş bırakma eylemi “PTT Halkındır Satılamaz” şiarıyla PTT Başmüdürlüğü önünde çekilen halaylarla başladı. Gündeme getirilen yasa tasarısının görüşülmesinin haftaya ertelenmesi haberi emekçiler tarafından alkışlarla karşılanırken, bunun, yapılan iş bırakma eyleminin bir sonucu olduğu ifade edildi. Ayrıca iş bırakma eylemine gün boyu devam edileceği de yinelenildi.

Yapılan basın açıklamasını Haber-sen'den Yusuf Kösele okudu. Açıklamada, mücadele kararlılığı dile getirilirken, Memur-Sen'in yaptığı grev kırıncılığı da yapılan konuşmalarda teşhir edildi.

Kızıl Bayrak / İstanbul-İzmir-Adana

Sınıf hareketinden...

“DHL’ye sendika halaylarla girecek!”

Uluslararası Taşımacılık İşçileri Federasyonu (ITF) tarafından, 26 Mart günü dünya ve Türkiye’deki DHL direnişiyi dayanışma günü olarak ilan edildi. İstanbul ve İzmir’de yapılan eylemle DHL işçilerinin direniş kararlılığı vurgulandı, sınıf dayanışması yükseltildi.

İstanbul’da Kıraç DHL önünde TÜMTİS basın açıklaması düzenledi. Eylemde ilk olarak TÜMTİS Genel Başkanı Kenan Öztürk söz aldı. Öztürk’ün ardından ITF Örgütlenme Koordinatörü Alen Clifford ve UNI Örgütlenme Daire Başkanı Alen Tate söz alarak DHL işçileriyle dayanışma içerisinde olacaklarını ifade ettiler.

TÜMTİS İzmir Şubesi tarafından Kemalpaşa’da bulunan şirket önünde de bir protesto eylemi gerçekleştirildi. Kemalpaşa Ulucak girişinden şirket önüne kadar bir yürüyüş yapılarak, basın açıklaması okundu. Eylem İzmir Müzisyenler Derneği tarafından söylenen ezgilerle ve çekilen halaylarla bitirildi.

Uluslararası sendikal birlikler Global Union (UNI), Uluslararası Taşıma İşçileri Federasyonu (ITF) ve IndustriALL İstanbul’da 26 Mart’ta gerçekleştirdikleri forumla sendikalaşma önündeki saldırıları ve buna karşı uluslararası mücadeleyi konuştular. Türkiye’de çok uluslu DHL, Ismaco, DESA ve IKEA’da çalışan işçilerin sendikalaşması önündeki engelleri değerlendiren üç uluslararası sendika, direnişlerle dayanışmayı büyüteceklerini belirttiler.

Daiyang-SK işçilerinden eylem

4. ayını geride bırakan Daiyang-SK Metal grevi kritik bir aşamaya gelmiş bulunuyor. Çorlu Belediyesi önündeki direniş çadırında biraraya gelen Daiyang-SK Metal işçileri ve sendika yöneticileri 21 Mart’ta bir basın açıklaması gerçekleştirdi. Açıklamayı Birleşik Metal-İş Sendikası Yönetim Kurulu Üyesi Erdoğan Özer okudu.

Açıklamada Daiyang-SK grevinin ilk günkü heyecanıyla sürdüğü, bundan sonra da süreceği belirtildi. Daiyang-SK Metal greviyle ilgili olarak yetkililer greve çağrıldı.

Açıklamaya BDSP’nin yanı sıra TKP de destek verdi. Eylemin ardından işçiler sendikadan Trakya Şubesi’nde bir toplantı gerçekleştirdi. Toplantıdan sonra işçiler sendika tarafından dayanışma paraları dağıtıldı. Ayrıca Daiyang-SK Metal Greviyle Dayanışma Platformu’nun etkinlikten elde etmiş olduğu 11 bin lira da işçilere dağıtıldı.

Çiğli Belediye işçileri kazandı!

Çiğli Belediyesi’ne bağlı Kafesan’da çalışan işçiler, ücretlerinin eksik ve geç yatırılmasına karşı 21 Mart’ta iş bıraktılar.

Son birkaç aydır ücretlerini zamanında alamayan ve aldıklarında da kesintili alan işçiler işbaşı yapmadı. İşçiler Çiğli Organize yolunda bulunan şantiyeye kendilerini kapatarak işe çıkmadı. Ayrıca bütün araçlar da şantiyeye çekilerek hiçbir aracın işe çıkmasına izin verilmedi. Şantiye işçileriyle birlikte idari binadaki sendika üyesi işçiler de iş bırakarak ve şantiyeye gelerek eyleme katıldılar. Belediye Başkanı tarafından bir ödeme yapılmayınca işçiler kararlılıklarını eyleme döktüler ve aynı gün bir yürüyüş gerçekleştirdiler. Organize çıkışında yolu tek şerit kapatan işçiler, İzmir’in en işlek caddelerinden olan Anadolu Caddesi’ne geldiklerinde yolu tamamen trafiğe kapattılar. İşçilerin eylemi 22 Mart’ta da kararlılıkla devam etti.

23 Mart’ta ise yapılan görüşmeler ve işçilerin kararlılığı sonuç verdi. İşçilerin bu ayki ücretleri hesaplarına yattı.

“Zegna’ya boykot direnişe destek!”

Tuzla Organize Sanayi’de sendikalı oldukları için işten atılan ve direnişe başlayan İsmacco işçileri, Nişantaşı’nda bulunan mağaza önünde eylem yaptılar. İşçiler, Zegna ürünlerinin boykot edilmesini ve direnişe destek verilmesini haykırdılar. Eylem uluslararası sendika temsilcileride katılarak desteklerini açıkladılar.

Zegna önünde eylem konuşmalarının ardından sonlandırılarak, aynı cadde üzerinde bulunan DESA mağazası önünde de bir protesto gerçekleştirildi.

HEY Tekstil işçileri eylemde

HEY Tekstil işçileri, direnişlerinin 408. gününde yine sokakta, eylemdeydiler. İşçiler önce patronları Aynur Bektaş’ın Esenyurt’taki villası önünde aylam gerçekleştirdiler. Ardından Avclar Pelican Mall’daki MANGO’da blokajdaydılar. HEY Tekstil işçileri patronun evinin önünde ve MANGO’da yaptıkları eylemlerle mücadelelerini sürdüreceklerini bir kez daha ifade ettiler.

Yurtiçi’nde direniş korkusu

Yurtiçi Kargo’nun Haramidere’deki aktarma merkezi önünde süren direnişe, işten atılan bir işçi daha katıldı. İşçi kıyımı ve sendika düşmanlığına karşı Yurtiçi Kargo’nun Esenyurt Haramidere’deki aktarma merkezi önünde 2 ayı aşkın süredir direnişlerini sürdüren DİSK/Nakliyat-İş Sendikası üyesi kargo işçileri, tekrar direniş alanında buluştular.

25 Mart’ta sabah saatlerinde aktarma merkezi önüne gelen işçiler Yurtiçi Kargo patronunun sendika düşmanlığı ve korkusunun yeni bir örneğine daha tanık oldular. Daha önce girişe açık olan aktarma merkezi girişinin branda kaplı sürgülü bir kapıyla kapatıldığını fark eden işçiler, bu durumu, patronun direnişten duyduğu rahatsızlığın göstergesi olduğunu ifade ettiler.

Lüleburgaz’da kitlesel buluşma!

Sendikal Güç Birliği Platformu’nun (SGBP), demokratik, mücadeleci ve güçlü bir sendikal hareket iddiasıyla, “Kuralsız, güvencesiz çalışmaya hayır! Taşeron işçiliğine son!” şiarı ile başlattığı yürüyüşlerinin ilki Lüleburgaz’da gerçekleştirildi.

Ağırlığını yerel güçlerin katılımının oluşturduğu mitingde, SGBP’nin yerini alması ile başlayan yürüyüş, şehrin içerisinden geçilerek, miting alanı olan Kongre Meydanı’na ulaşılmasıyla son buldu.

Kortejlerin miting alanına girmeyi tamamlamasının ardından miting programı saygı duruşu ile başladı. Mitinginde ilk olarak Petrol İş Trakya Şube Başkanı Turgut Düşova kürsüye çıkarak kitleye seslendi. Düşova konuşmasında AKP’nin saldırılarını ve Türk-İş’in sessizliğini protesto etti.

Konuşmanın ardından Adana’da 13 yaşında iş cinayetine kurban giden Ahmet Yıldız hatırlatılarak, AKP’nin çocuklara vaadettiği geleceğe vurgu yapıldı. SGBP Kadın Koordinasyonu adına Neslihan Taşoluk Nakaş konuştu. SGBP bileşeni sendika yöneticilerinin sahneye çağırılmasıyla devam eden mitingde ana konuşmayı SGBP Dönem Sözcüsü Kristal-İş Sendikası Genel Başkanı Bilal Çetintaş yaptı.

Oldukça uzun bir konuşma yapan Çetintaş, AKP döneminde gerçekleşen sendikal yasaklara, hak gasplarına, UİS’e, Sendikalar Yasası’na vb saldırılara değinerek güvencesizliğe ve kuralsızlığa dikkat çekti. Çetintaş, umutları kaybetmemek ve birleşik mücadeleyi büyütmek gerektiğini belirterek “gelecek günler, güzel günler ellerimizde” sözleri ile konuşmasını bitirdi.

Konuşmanın ardından mitingde katılan diğer sendika ve partilerin temsilcileri sahneye davet edildi. Uluslararası Endüstri Sendikası Temsilcisi Kemal Özkan’ın yaptığı konuşmanın ardından kürsüden Daiyang-SK işçilerinin çağrısı dile getirildi. Daiyang-SK işçilerinin grevine destek çağrısı yapılan kürsüde, mitingde katılan işçilerden Daiyang işçilerine destek sözü alındı.

Miting Üç Deniz Topluluğu’ndan Ferda Ereren’in ezgileri ile sonlandırıldı.

Kürt Sorunu Üzerine Konferanslar... / 3

Ulusal sorunda reform

3 Ekim 2009

Kapitalist toplum, köklü ve kapsamlı sorunlarla karakterize olan bir toplumdur. Kapitalist toplumda sömürü, baskı, tahakküm, yoksulluk, yoksunluk, işsizlik, kadın cinsinin ezilmesi, şiddet, savaşlar vb., tüm bunlar başlı başına birer sorundur. Kapitalizm sayısız sorunların kaynağı olan bir toplumsal düzendir. Bu öteki sorunların her biri nasıl ki kapitalizmin temellerine vuran bir mücadele içerisinde aşılmadığı sürece çözülmeden kalıyorsa, aynı şekilde ulusal sorun da çözülmeden kalır.

Elbette tüm bu sorunlar belirli sınırlar içinde yumuşatılabilir. Örneğin sömürü toplumsal bir sorundur; biz onun belirli dönemlerde ve belli sınırlar içerisinde yumuşatılabildiğini, emekçi sınıfların bir parça yatıştırılabildiğini biliyoruz. Nitekim tarihsel olarak sosyal demokrasinin misyonu bu olmuştur. Klasik sosyal demokrasi, II. Enternasyonal döneminden söz ediyorum, emekçi sınıfların belli sınırlar içerisindeki ekonomik, sosyal, siyasal hakları uğruna mücadelelerinin bir ürünü oldu. Burjuvazi bu mücadelelerin basıncı altında belli tavizler vermek zorunda kaldı. Bu tavizler verildiği ölçüde de bunu verebilen ülkelerde burjuva sınıf düzeni bir parça rahatlamak olanağı buldu. Toplumsal çelişkilerin bir parça yatıştırılması, toplumsal gerilimlerin bir süreliğine dizginlenmesi anlamında.

Kapitalist düzende sorunları belli bir dönem ve belli sınırlar içerisinde reforme etmek, dolayısıyla bu sorunların beslediği dinamikleri hiç değilse bir dönem için belli sınırlar içerisinde yatıştırmak mümkündür. Bu, ulusal sorun için de geçerlidir. Ulusal sorunda da reformist bir program olanaklıdır. Ulusal sorun da kapitalist düzenin sınırları içerisinde belli ölçülerde reforme edilebilir. Buna bizzat egemen sınıfın kendisi ihtiyaç duyabilir, ya da ezilen ulus halkının mücadelesi

bu sonucu doğurabilir. Bu aynı sonuç, devrim uğruna verilmiş zorlu mücadelelerin bir yan ürünü olarak gerçekleşebilir.

Türkiye’de Kürt sorunu eksenli modern ulusal akımlar, başlangıçta büyük ölçüde Marksizm bayrağı altında ortaya çıktılar, ‘60’lı ve özellikle ‘70’li yıllarda. ‘70’li yıllarda Kürt sorununu eksen alanlar parti ve gruplar, farklılaşan çizgileriyle bir sol akımlar çeşni oluşturuyorlardı. PKK bunlardan biri olarak sıvırdı. Kendisini üstelik en tutarlısından marksist-leninist olarak tanımlıyor, hedefini sınıfsız toplum olarak saptıyordu. Ulusal sorunu genel toplumsal sorunun bir parçası olarak gördüğünü iddia ediyordu. Aşamalı ama kesintisiz bir devrimden yana olduğunu söylüyordu. Ulusal bağımsızlığı kesintisiz nitelikteki bir devrim sürecinin yalnızca bir ilk aşaması olarak görüyordu. Bağımsız birleşik Kürdistan’dan sosyalist Kürdistan’a, elbette oradan da komünizme ilerlenecek iddiasında idi. İşte bu kültürden, bu gelenekten gelen, bu ideolojiye dayanan, mücadelesini de bu temel üzerinde ateşleyen, ilk önemli gücünü de bu sayede kazanabilen bir parti oldu PKK. ‘90’lı ilk yıllara kadar da, hiç değilse resmi söylem planında, devrim iddiasını hala da koruyan bir partiydi. Gerçekte ise daha çıkışından itibaren ulusal sorun eksenli halkçı küçük-burjuva devrimci demokratik bir akımdan öte bir şey değildi. Öteki her şey dönemin genel devrimci atmosferinin bu kimlik üzerinden yüzeysel bir yansımasından ibaretti. Nitekim Ekim Devrim’in açtığı çığırın ifadesi tarihsel cereyan geride kalır kalmaz bu yüzeydeki sınırlar hızla döküldü ve küçük-burjuva ulusal demokratik kimlik tüm çıplaklığı ile açığa çıktı.

Yine de Türkiye’de Kürt sorununun toplumun gündemine devrimci demokratik programa ve kimliğe dayalı bir parti tarafından sokulması dikkate değer bir olgudur. Alt sınıfların ulusal enerjisini PKK eksenli

mücadele açığa çıkardı. Bu Türkiye toplumunu da derinden sarstı. İnkarcılığa büyük bir darbe vurdu. Kürt realitesi devletin zirveleri tarafından kabul edilebilir hale geldi. Bunu önce Özal ve Demirel resmi konumlarıyla dile getirdiler. Sorun tüm toplumun gündemi haline gedi. Tüm bunlar genel bir Marksizm iddiası ile devrimci demokratik bir bayrak altında yapıldı. Mücadele alt sınıflara dayalı olarak ve devrimci söylemlerle yürütüldü. Kürt hareketinin bugüne kadar kazandığı herşey, şu anki pazarlık gücü de dahil, hep de bu devrimci dönemin kazanımları oldular ve bugüne kaldılar.

Son on yılda buna eklenmiş esaslı bir şey yok. Son on yılın başlangıcı İmralı teslimiyeti idi. Bunun ilk beş yılında Kürt hareketinde büyük bir demoralizasyon yaşandı. Hareket büyük bir kargaşanın içerisine girdi ve kısmi bir dağılma yaşadı. Son on yılın son beş yılında başarılı, bir yeniden toparlanmadan ibaretti. Ama bu da o eski kitlesel destek ve eski kadrosal güçle başarılı. Daha önce üzerinde durduğum koşullarda yeniden bir moral güç ve özgüven kazanan aynı güçler, aynı kitle destektir temelde sözkonusu olan. Bu bile, Kürt sorununda ulusal reformun, tam da devrimci gelişmenin bir yan ürünü olduğunu gösterir.

Biz komünistler, ulusal sorun ya da herhangi bir başka toplumsal ya da siyasal sorun, bu düzen sınırları içinde köklü ve kalıcı bir biçimde çözülmez diyoruz. Ama bu, bu düzende hiçbir şey çözülmez, sorunun kapsamında herhangi değişiklik olmaz anlamına gelmez. Eğer bu sorunlar uğruna devrimci mücadele vererseniz, bu düzen içerisinde de bu sorunlar kapsamında epeyce kazanım elde edebilirsiniz. Sözkonusu sorunları reforme etmek, yarattığı ağırlığı hafifletme anlamında ve yalnızca bu sınırlar içinde.

Marksizmin reformlar konusundaki bakış açısı açıktır. Marksizm reformlara karşı değildir. Tam tersine, onları devrimci mücadelenin kaçınılmaz yan ürünleri olarak görür ve kabul eder. Sorunun can alıcı noktası da işte burada, bu ele alıştır. Reformlar devrimci mücadelenin yan ürünleri olarak mı kazanılacaklardır, yoksa kendi içinde bir program haline getirilip, böylece bu düzeni reforme etmenin, aynı anlama gelmek üzere onarmanın ve güçlendirmenin bir zemini mi olacaklardır? Sorunun ve dolayısıyla devrimci Marksizm ile sosyal-demokrat reformizm arasındaki anlaşmazlığın, buna uçurumun demek daha uygundur, özü işte budur.

Kürt sorununda halen fiilen ya da kısmen de resmen gerçekleşmiş bulunan reformları zamanında devrimci bir çizgide ve devrim uğruna verilmiş bir mücadeleye borçluyuz. PKK’nın sürükleyici kadroları zamanında devrimcilerden oluşuyordu. Mücadelede kendini feda ederek hareketi bugünlere taşıyan kadroların büyük bir bölümü de kendilerini marksist-leninist olarak görüyorlardı. Nesnel konuları buna uygun düşme de, öznel niyet ve duygularıyla bunda tümüyle samimi idiler de. PKK böyle bir dönemden, bu konum ve

form ya da devrim

H. Fırat

eğilimlerden geçerek bugünkü düzen içi çizgisine geldi.

Biz Kürt sorunu devrimle çözümler derken, Kürt sorununda atılacak adımların da devrim sonrasına ertelenmesi anlamında hiçbir şey söylemiyoruz. Kararlı ve tutarlı devrimci mücadeleyi bugün ne kadar iyi yürütürseniz, daha bugünden o kadar çok da taviz elde edersiniz. Devrimci mücadeleyi terk ettiğiniz yerde ise geriye yalnızca reformlar kalır. Reformlar sınırları belli tavizlerdir, sorunu kökünden çözmezler. Yalnızca yumuşatır, yatıştırır, hafifletirler. Yani sendikalar iyi mücadele ederlerse ücretleri artırır, iş güvencesi elde ederler, çalışma koşullarını iyileştirirler. Ama bu işçileri ücretli köle olmaktan çıkarmaz, ücretli emek sömürüsüne tabi statülerini değiştirmez. Daha iyi bir gelire ve nispeten daha iyi yaşam koşullarına kavuşurlar, ama sermayenin ücretli köleleri olarak kalakalırlar. Reform sömürüyü ortadan kaldırmaz, hiçbir biçimde temeline dokunmaz ama onu bir parça hafifletir. Sömürü ilişkilerinden doğan gerilimleri azaltır. Kurulu kapitalist düzen zemininde reformlar bu anlama gelir. Buna kapitalist düzende reformların iğreti, koşullara göre geçici, hep yeniden gaspedilebilir niteliğini de eklemek gerekir.

Kürt hareketi devrimci bir gelenekten geldiği için, aslında Marksizmde ulusal sorunun çözümünün ne olduğunu, ulusal özgürlüğün ve eşitliğin ne anlama geldiğini çok iyi bildiği için, reform platformuna geçtiği bir dönemde de devletsel oluşuma varabilecek bir eşitlik istiyor. Ama bu tutumunda zerre kadar bir tutarlılık yok. Devrime dayalı çözümü terkettiğiniz bir durumda ancak onunla kazanılabilir olanı isteyemezsiniz. İstersiniz ama alamazsınız. Ya ulusal reform çizgisi izleyeceksiniz, belli sınırlardaki tavizlere razı olacaksınız. Ya da köklü bir şekilde iki ulus arasındaki ilişkilerin yeniden yeni bir temel üzerinde kurulmasını mı istiyorsunuz, o zaman devrim yolunu tutacaksınız. Reformlarla, burjuva gericiliği ile uzlaşma arayışları içerisinde, emperyalistlerin hakemliğinde ve sonuçta anayasal düzenlemelerle ne özgürlük ne eşitlik elde edebilirsiniz. Bu temelsiz hayallerle oyalanmaktır, kendini ve daha da kötüsü Kürt emekçilerini aldatmaktır.

Sorunları yumuşatmak, sorunların yarattığı derin acıları hafifletmek, onların doğurduğu gerilimleri düşürmek değil, sorunların kendisini çözmek istiyorsanız devrimci olacak, devrim yolunu tutacaksınız. Devrimci konum ve kimliğin özü budur. Toplumsal devrim, toplumsal sorunların köklü bir biçimde çözülmesi demektir. Bu kapitalist mülkiyet düzeninin ortadan kaldırılması anlamına geliyor. İlk adımı iktidarın işçi sınıfı tarafından ele geçirilmesi ve büyük ölçekli özel mülkiyetin ortadan kaldırılmasıdır. Ardından zamanla her türlü ayırımın, her türlü mülkiyet ilişkisinin tasfiyesidir. Bu, toplumsal sorunun köklü çözümüdür. Çağımızın devrimciliği budur, devrimci Marksizm bu demektir.

Biz, PKK artık devrimci demokratik bir hareket

değil derken, öznel bir tavırla kimseyi devrimcilik onurundan yoksun bırakıyor değiliz. Yalnızca nesnel gerçeklikten hareketle bilimsel bir tanım yapıyoruz. PKK, eksen aldığı sorunu kurulu düzen temeli üzerinde çözmek isteyen bir partidir artık. Kurulu düzen içindeki bir parti ise en iyi durumda reformcu bir partidir. Devrimcilik kurulu düzeni temelden aşmak, onunla cepheden karşı karşıya gelmek demektir. Kurulu düzenin temellerine vurmaktır demektir. Temellerinin değişmesini istemek demektir. PKK böyle bir şey istemiyor, böyle bir sorunu yok artık. Abdullah Öcalan yeni kitaplarında devrim düşüncesini kategorik olarak karşı çıkıyor, devrim ilkesine, devrime ilişkin temel kavramlara savaş açmış durumda. Sınıfsal bakışı bir yana bırakmanın, sorunların toplumun sınıf yapısı ve mülkiyet düzeni ile derinden bağını bir yana bırakmanın bir sonucudur bu. Benim için sınıfsal ögenin sorunlardaki rolü en fazla yüzde ondur diyebiliyor. Sorunların temelinde zihniyet sorununu görüyor, yapılması gereken zihniyeti değiştirmek, diyor. Böylece materyalizm ile de her türlü bağını kesmiş, felsefi idealizmin kampına da geçmiş oluyor.

Zihniyet sonuçta bir düşünsel durumdur, maddi ilişkilerden doğar, maddi ilişkilerin zihinlerde bir yansımadır. Bir düşünüş tarzıdır, adı üzerinde oturmuş bir zihinsel davranış biçimidir. Ama kulübedeki düşünüş kulübe koşullarından, saraylardaki düşünüş saray koşullardan doğar, bu bilimsel felsefe demek olan materyalizmin abc'sidir. Abdullah Öcalan sınıf sorununu yüzde ona indirgeyip, sorunların temelini zihniyet sorununu yerleştirdiğinden, böylece materyalizmden kopmuş, felsefi idealizm kampına geçmiş oluyor. Nitekim yeni kitaplarına tamamıyla bu idealist düşünce tarzı egemendir. Abdullah Öcalan'ın yeni kitaplarını okuyup, bütün bunları açıklıkla görmemek için ya körlük ya da bilinçli ve kasıtlı bir samimiyetsizlik içinde olmak gerekir.

Bugünün PKK'si tipik bir sosyal demokrat akımdır. Zira bütün sorunların yalnızca reforme edilmesinden yanadır. Kurulu düzenin temellerine herhangi bir itirazı yoktur. Zaten sorunları da bu temellere bağlamamaktadır artık. Kadın sorunu üzerine konuşup duruyor Abdullah Öcalan. Bu meselede çok derinleştiğini, önemli yeni sonuçlara ulaştığını söyleyip duruyor. Ama sonuçta kadın sorununu götürüp erkeğin beşbin yıllık tecavüz kültürüne bağlıyor. Sorunun toplumsal temellerini bir yana bırakıp yüzeydeki yansımalarını esas alıyor. Kadın cinsinin tarihsel ezilmişiyle ilgili toplumsal gerçeği, sömürü ve mülkiyet ilişkileri arasındaki kopmaz maddi ilişkileri bir yana bırakıyor. Toplumsal bilimin son ikiyüz yıldaki en tartışmasız verilerini görmezlikten geliyor. Bu materyalizmden, tarihin materyalist kavranışından, toplumsal gerçeğe sınıfsal bakıştan kopmanın kaçınılmaz bir sonucudur. Herşeyi zihniyetle izah etmek, kadın sorununu da götürüp erkek egemenliğinin

tecavüzcü zihniyetine bağlamayı gerektiriyor. Tarih bir dizi toplum gördü ama cinsler arası ilişki, biçim değiştirmekle birlikte, özünde değişmeden kaldı. Zira özel mülkiyete dayalı toplumsal ilişkiler de, bir dizi biçim değişikliğinden geçmekle birlikte, özü bakımından değişmeden kaldı. Temel kaldığı için de o cinsel ezilmişi bugün hala sürüyor. Temel ortadan kaldırılmadığı sürece de sürmeye devam edecektir.

Bu, tüm öteki toplumsal-siyasal sorunlar için de aynen böyledir. En demokratik bir burjuva toplumunda bile milliyetçi duygular, üstün ırk ya da kültüre ilişkin gerici düşünce ve eğilimler, bundan beslenen ya da bunu kullanan akımlar ortadan kalkmaz. Şovenizm, milliyetçilik duyguları hep bir zehirli silah olarak kalır.

Bu sorunu kökünden kazımak, ulusların gerçek eşitliğini kurmak mı istiyorsunuz? Devrim yolunu tutmalı, devrime dayalı bir strateji izlemelisiniz. Devrimciler sorunları temellerinden çözmek yolunu tutarlar. Kapitalist bir toplumda devrimci olup olmamanın temel kıstası da budur. Bu hiçbir biçimde reform sınırlarındaki kazanımların önemini ortadan kaldırmaz. Tersine, tam da bu sayede onları olanaklı kılar ve güvenceye alır.

Kürtlerin bugün kazandığı herşey devrimci dönemin birikimiyle kazanıldı, bunu bir kez daha yineliyorum. Bugün kabul edilen herşey o dönemde zaten bir biçimde kabul edilmişti fiilen. Şimdi ona yasal biçim vermek, o yasal biçimlerle Kürt emekçilerini aldatmak istiyorlar. Ama Kürt emekçileri kazanımların bu kadarını çoktan sindirdiler, onlar artık bundan ötesini istiyorlar. Özgürlük ve siyasal eşitlik istiyorlar. Ancak gerçek özgürlük ve siyasal eşitlik bu düzende reformla verilmiyor. Bunun için devrim yolunu tutmak gerekiyor.

Türkiye sol hareketinin kuyrukçu kesimlerinin ulusal sorun konusundaki tavrı utanç vericidir. Bunlar '70'li yılların devrimci geleneğinden gelen parti ve gruplar. Ulusal sorun, Kürt sorunu eksenli olarak, o dönemin en ilgi çekici, en çok incelenen ve tartışılan konularından biriydi. Bu inceleme ve tartışmalarda, Marksizm-Leninizm, PKK de dahil herkesin ortak beslenme ve başvuru kaynağı idi. Hemen tüm parti ve gruplar kendini bu ortak referans kaynağı üzerinden izah etmeye, doğrulamaya, haklı göstermeye çalışırlardı. Dönemin bütün devrimcileri ulusal soruna ilişkin marksist klasikleri okur, Marksizmin ulusal sorunu ele alışı iyi kötü bilirlerdi. '90'lı yılların ortasına kadar hala da iyi kötü biliyorlardı. '90'ların ortasından itibaren tüm bildiklerini görülmemiş bir hızla unutmaya başladılar. İmralı sürecinden sonra ise tümünden unuttular. Örneğin bunlardan birinin 1994 tarihli Kuruluş Kongresi belgelerine bakınız. Orada, ulusal sorunda reformist program mahkum ediliyor, bu çizgideki Kürt ulusal partileri devrimin ezip geçeceği güçler arasında sayılıyordu. Ama bunu diyenler, bunu dediklerinden yalnızca bir iki sene sonra, üstelik tam da PKK devrimden hızlı bir kopma sürecine girdiği bir sırada, onun kuyruğuna takıldılar. Hala da orada öylece duruyorlar. PKK'de İmralı'dan geçip bugüne gelen onca köklü ideolojik, felsefi, programatik ve stratejik değişime rağmen üstelik.

Her sınıfın, herhangi bir sınıfı temsil etmek iddiasında her bir siyasal partinin, kendi ilkeleri, bağımsız programı, bunların ifadesi bayrağı vardır. Türkiye'nin kuyrukçu solunun kendi ilkeleri, kendi programı, kendi stratejisi, tüm bunların ifadesi kendi bayrağı yoktur. Marksizmin denemiş, sınanmış, 20. yüzyılın tüm deneyimi ile doğrulanmış ulusal sorun programının bunlar için artık herhangi bir anlamı kalmamıştır. En kaba bir tutarsızlığın ifadesi olarak hala resmi programlarında buna ilişkin sözler duruyor olsa bile. Kuyrukçu solun mensupları, artık en pozitif bir tanımla, "Kürt halkının dostları derneği"nin mensuplarıdır.

Emperyalizm çağında ulusal sorun genel sosyalist devrim mücadelesinin bir parçasıdır. Ulusal soruna ilişkin leninist bakışın ve programın abc'sidir bu. Emperyalizm çağında ulusal sorunu genel demokrasi sorunundan, demokrasi sorununu ise sosyalist devrimden ayıramazsınız. Ayırdığımız bir noktada, kapitalist toplum düzeni karşısındaki devrimci konumu yitirirsiniz. Kapitalizme karşı demokrasi mücadelesi, kendi dar sınırları içerisinde yalnızca bir reform mücadelesidir. Kurulu düzeni devrimci tarzda aşabilmeniz için demokrasi mücadelesini toplumsal devrim mücadelesine bağlamak zorundasınız. Bunu '90'ların ortasına kadar herkes biliyordu, şimdiyse herkes unutmış görünüyor. Kürt sorununu değil toplumsal devrim mücadelesinin bir parçası olarak ele almak, değil sosyalizm perspektifi içinde anlamlandırmak, demokrasi sınırlarında bir devrimden bile koparmış durumdalar. Türkiye gibi bir ülkede demokrasi sınırlarında bir devrim sorununun tüm teorik tutarsızlığını bir yana bırakarak söylüyorum bunu.

İşçi sınıfı, kapitalist toplum içindeki konumunun bir sonucu olarak, toplumun en kucaklayıcı sınıfıdır. İşçi sınıfının devrimci programında tüm öteki ezilen ve sömürülen sosyal katmanların yanısıra ezilen uluslara, ezilen cinse, ezilen mezheplere yer vardır. Sosyalizm işçi sınıfı eksenli olarak tüm ezilenleri birleştiren bir bayraktır. Sosyalizm programı toplumsal ve siyasal özgürlükler sorununu en kapsamlı bir biçimde içeren programdır. Siz toplumun karşısına kendi programınızla ve stratejinizle çıkarsınız. Ama sizin dışınızda da ulusal hareket bir güç olarak vardır, evet. Verdiğiniz mücadelede, izlediğiniz mücadele stratejisi içinde bu hareket bir yere oturuyorsa, sizin yürüttüğünüz mücadele ile bağdaşıyorsa ya da bağdaştığı sürece onunla birliktesiniz, değilse kendi bağımsız çizginizde kendi yolunuzu yürürsünüz.

Ulusal sorunda Marksizmin kendi denemiş bayrağı vardır ve 20. yüzyıl devrimleri somut olarak göstermiştir ki bu bayrak altında yüründüğü sürece ulusal sorunun devrimci çözümü olanaklıdır. "Halklar hapisanesi"ne son veren ve onbeş sosyalist cumhuriyet ve sayısız özerk ulusal bölgeden oluşan Sovyetler Birliği, altı cumhuriyet ve iki özerk bölgesiyle Yugoslavya, yanısıra Çin, yanısıra Çekoslavakya vb. bunun örnekleridir. Tüm bu ülkelerde yeni ulusal sorunlar, devrimler yozlaştıktan sonra, burjuva ilişkiler yeniden yeşerdikten ve özellikle de egemen hale geldikten sonra yeniden sökün etmiştir.

Marksizm bayrağı altında devrimci partilerin zafere yürüdüğü her yerde ulusal sorun çözüme kavuşturulmuştur. Ezilen ulusların hakları eksiksiz olarak verilmiştir. Uluslar ve diller arasında eşitlik sağlanmıştır. Halklar kardeşçe yakınlaşmış ve kaynaşmışlardır. Ama bunu başarabilmek için devrim mücadelesinin ateşi içinde kaynaşmaları, devrimin zafere birlikte yürümeleri gerekiyordu. Yugoslavya halkları dışarda Nazilere, içerde Nazi işbirlikçisi büyük burjuvazi ve toprak sahiplerine karşı Yugoslav halk devrimini birlikte başarıya ulaştırmasalardı, bu eşitliği

bulamaz, o kardeşliği kuramazlardı. Ulusal sorunun gerçek çözüm yolu buradan, devrimden geçiyor.

Toplumda şovenizm zehirini akıtabilmenin, ezilen ulus milliyetçi dargörüşlülüğünü kırabilmenin tek yolu, sosyal-siyasal mücadele içerisinde kaynaşmaktır, bunun üzerinde gereğince durmuştum. Ama sosyal-siyasal mücadele bir bütündür. Ulusal sorunu kendi içinde ayıramazsınız. Hele önce bir Kürt sorunu çözülsün diyemezsiniz, zira bunu demekle gerçekte onun çözümünü de olanaksız hale getirirsiniz. Sorunları bütünlüğü içinde ele almak, demokrasi mücadelesi sınırlarında bile bunu böyle yapmak, Kürt sorununu, Alevi sorununu, kadın sorununu, bütün bunları içeren siyasal özgürlükler sorununu, bütünlüğü içinde ele almak zorundasınız. Devrimci demokrasi sınırlarında bile programınızın bir bütünlüğü olmalı. Elbette devrimciyseniz eğer, bunda tutarlı ve samimi olmak istiyorsanız eğer.

Sorunu kendi içinde Kürt sorununa indirerseniz, böylece ezilen ulus dargörüşlülüğünün tuzağına düşer, ezilen ulus milliyetçiliğinde öteye de gidemezsiniz. Bu ele alış sorunu kısırlaştırır ve zaman içinde de yozlaştırır. Bir taraftan ezilen ulus milliyetçiliğini besler, öte taraftan ezen ulus şovenizmini. Sorun çözülmez, tersine kangrenleşir. Daha karmaşık, daha zor, daha içinden çıkılmaz bir hal alır. Belki bir süreliğine yatıştır gibi görünür. Yakıcı hale gelmiş bölgesel emperyalist ihtiyaçlarından dolayı ABD'nin baskısı, biti kanlanmış işbirlikçi burjuvazinin bölgesel taşeronluk hevesleri ve hesapları, yürütmekte olduğunuz mücadelenin de basıncıyla birleşince, bazı tavizlere dayalı geçici bir durum ortaya çıkabilir. Ama böylece sorun esas yönünden çözülmez, tersine, gerçekte yerli yerinde kalır. Üç-beş yıl, bilemediniz beş-on yıl sonra daha büyük ve belki de içinde çıkılması daha zor sorunlar demeti olarak karşınıza yeniden çıkar.

Kapitalizmde sorunlar çözülmez, sürdürülür sadece. Geçici olarak hafifletilir, bir parça yumuşatılır, ama içten içe, derinden derine hep süregider. Kapitalizm dengesiz, ikide bir bunalımlarla, sorunlarla, çatışmalarla yüzyüze kalan, bunları döne döne yeniden üreten bir toplumsal düzendir. Bu, ulusal sorun için de böyledir. Aynı burjuva toplumu içinde farklı uluslar ya da ulusal topluluklar olduğu sürece, onlar arasında eşitsizlik, önyargılar, düşmanlık, giderek boğazlaşmalar, burjuva düzenin dengesiz, çelişmeli, çatışmalı, karmaşık bunalımlara gebe yapısına bağlı olarak yeniden yeniden gündeme gelirler. Kapitalizmde sorun çözülmez, yalnızca bir süreliğine yatıştırılıp denetim altına alınabilir. Bu da gerçekte onun sürümcegede kalması, değişen koşullara bağlı olarak da yeniden yeniden depresmesi anlamına gelir.

Devrim yolu, reformistlerin düzen tabanı üzerinde reformla elde etmek istediklerini, devrimci bir tarzda elde etmek olanağı sağlar. Artı böyle bir süreç içinde biriktirdiği güçle de devrimin zafere, dolayısıyla da sorunların köklü ve kalıcı çözümünü hazırlar. Devrim mücadelesinin yan ürünleri olarak elde edilecek olan reformlarla sürekli güç toplayarak, bu mücadele içinde tüm milliyetlerden emekçilerin her düzeydeki birliğini güçlendirip pekiştirerek ilerler. Demek istiyorum ki, sosyal devrim uğruna mücadele reformu ortadan kaldırmaz, tam tersine onu özellikle olanaklı kılar.

Hiçbir toplumsal ya da siyasal sorun tecrit edilerek kendi içinde ele alınamaz. Toplumsal-siyasal sorunlar aynı kurulu düzenin, aynı toplumsal temelin, aynı sınıf egemenliği sisteminin ürettiği sorunlardır. Siyasal özgürlük sorunu, ulusal özgürlük sorunu, kadın özgürlüğü sorunu, din ve vicdan özgürlüğü sorunu, bütün bu sorunlar bir bütündür. Temelde bunlar demokrasi sorunlarıdır. Ama kapitalist düzende demokrasi mücadelesi, burjuva düzenin temellerini hedef almadan köklü ve kalıcı bir başarıya taşınmaz. Bunun için gerekli olan bir toplumsal devrim programıdır.

(Devam edecek...)

Güney Kıbrıs'ta iflas, Yunanistan'da yıkım, İtalya'da olağanüstü kamu borç yükü, Portekiz'de yıkıcı öfke...

Avrupa'da yeni ve yıkıcı kriz dalgası

Volkan Yaraşır

Kapitalizmin yapısal krizi, Avrupa'da kamu borç krizi ve bankacılık krizi olarak, ikili bir kriz şeklinde kendini dışa vurdu. Avrupa'da kriz, içine girdiğimiz dönemde altyapıdaki sorunların devamlılığından ve yapısal dinamiklerden dolayı daha yıkıcı bir içeriğe büründü.

Reel ekonomiler AB'nin başat ülkeleri dahil son derece istikrarsız bir görünüm sergilemesi ve giderek kötüleşmesi varolan riskleri çoğaltıyor. Bunun yanı sıra troykanın agresif politikaları, ekonomik dalgalanmalara yol açıyor. Avrupa Merkez Bankası'nın (ABM) parasal genişleme hamleleri ancak krizin semptomlarını ortadan kaldırdı. Avro bölgesinde kriz, şirketlerin 2 trilyon dolar gelir kaybına yol açtı. Yine aynı bölgede her 10 işletmeden 4'ü krizden şiddetle etkilendi.

Bölgedeki ülkelerin cari açıklarında ciddi yükselmeler yaşandı. Hem özel hem de kamu borç stoklarında orantısız yükselişler görüldü. Ve sürdürülemez bir aşamaya yükseldi. İspanya'nın toplam borç stoku % 506'ya, Portekiz'in % 479'a, Yunanistan'ın %296'ya, İrlanda'nın % 1200'e ulaştı.

AB'de ağırlaşan ve yaygınlaşan resesyonu hem borç krizi, hem de zombi bankacılık krizi izliyor.

Kriz AB coğrafyasını enfekte etti. Krizin sadece AB değil, küresel düzeye de bulaşma etkisi güçleniyor.

Avrupa'da krizin bulaşıcı etkisi güçleniyor, Yunanistan iflasın eşiğinde

Yapısal krizin AB'ye vurmasıyla birlikte, Yunanistan AB'nin en zayıf halkası olarak dikkat çekmişti. Hızla iflas sürecine giren Yunanistan, troykanın çok vektörlü yıkıcı saldırılarına maruz kaldı. Troyka Yunanistan'ın yeniden sömürgeleştirilmesi yönünde politikalar izledi. Sistemik karşı devrimci programlar uyguladı.

Troykanın "kurtarma paketleri", rafine neo-liberal saldırılar Yunanistan'da kronik yoksulluk, işsizleştirme, mülksüzleştirme şeklinde sonuçlar yarattı.

Yunanistan işçi sınıfı neo-liberal karşı devrimci saldırılara son derece net yanıtlar üretti. 56 büyük grevin gerçekleştiği Yunanistan'da, 23 genel grev yaşandı. Onlarca sektörel grev yapıldı.

Finans kapitalin Yunanistan'ı abluka altına alma ve işçi sınıfını köleleştirme operasyonları sonuç vermedi.

Troykanın finansal operasyonları ve Yunanistan oligarşisinin sosyal yıkım programları, Yunanistan'daki sorunları "çözmedi" hatta daha da derinleştirdi.

Troykanın periyotlarla açtığı krediler zombi bankacılık ve kamu borç krizinin yarattığı anaför içinde adeta yutuldu. Kredilerle bir müddet soluk alan Yunanistan ekonomisi, yeniden çökme noktasına geldi.

Troykanın Yunanistan'a aktardığı "yardım" kredileri, narkotik bağımlılık içindeki bankalar tarafından adeta emildi. Borçlarını ödeyemez noktaya gelen Yunanistan hızla iflasın eşiğine sürüklendi. Yunanistan ancak borçlarının silinmesiyle nefes alabilecek noktaya geldi.

Özellikle borçlarını silinmesine Almanya mesafeli yaklaşıyor. Yunanistan'da yaşanacak gerçek bir iflas sadece AB'nin Akdeniz havzası değil, AB'nin dominant

ülkelerini de içine alacak yıkıcı sonuçlar yaratabilir.

yoğunlaştırıyor. Ülkedeki yıkıcı resesyona derinleşiyor.

İspanya'da zombi bankacılık salgını ve emlak iflası

İspanya, bir anlamda Yunanistan'ın yolundan gidiyor. Yunanistan'da ki hükümet değişikliklerine benzer değişiklikler İspanya'da da yaşandı. İspanya'da proto-faşist Mariano Rajoy hükümeti kuruldu.

Troykanın ultra neo-liberal politikalarını en sert biçimde hayata geçiren Rajoy, sorunları çözemedi, daha da şiddetlendirdi.

İspanya'da işsizlik Avrupa'nın en yüksek oranına ulaştı. Son 5 yıl içinde yoksullaşma ve mülksüzleşme hızla yoğunlaştı. Rajoy hükümetinin radikal kemer sıkma politikalarına rağmen kamu borçları İspanya tarihinin en yüksek noktasına ulaştı.

Hükümetin bütçe politikaları tutmadı. Bütçe açığı yükseldi. Özel sektörün borçlanma düzeyi giderek arttı. Ekonomiyi zorlayan ve iflaslarla, batık kredilerle ciddi riskler taşıyan bu durumu Rajoy hükümeti kontrol edemedi.

İspanya bir zombi bankacılık cennetine dönüştü. Bankacılık sistemi çürümüş bir durumda ve sistemde zombi salgını devam ediyor. Bu duruma devletin müdahaleleri ise palyatif kalıyor.

Bu arada İspanya yıkıcı bir emlak iflası içine girebilir. İspanya'nın en büyük emlak şirketi Royal Urbis'in borçları 4 milyar avroya ulaştı. Şirket ödeme güçlüğü çektiğini açıkladı.

Zombi bankacılığın yarattığı yıkıcı sonuçları kara parayla engellemeye çalışan hükümet, Kara para operasyonlarının açığa çıkması sonucu skandallarla sarsılıyor.

İspanya içine girdiği kamu borç krizi ve bankacılık krizinden çıkamıyor. Rajoy hükümetinin radikal tasarruf önlemleri ekonominin yaşadığı problemleri

Portekiz'de radikal sosyal yıkım politikaları ve kitlese öfke

Portekiz ekonomisi kriz sonrası hızla küçüldü. 2013 yılında küçülme devam edecek ve risk eşliğini aşma ihtimali çok yüksek. Troyka, Portekiz'in acil ihtiyaç duyduğu krediyi verme karşılığında sert kemer sıkma tedbirleri dayattı.

2011 yılının ortalarında ilan edilen kemer sıkma politikaları kitleler tarafından tepkiyle karşılandı. Bu arada erken seçimler ilan edildi. Seçimleri liberal-muhafazakar çizgideki sosyal demokrat parti kazandı. Portekiz'de de teknokrat ve proto-faşist nitelikli yeni bir hükümet kuruldu.

Başbakanlığa getirilen Manuel Coelho troykanın dayattığı ultra-liberal politikaları katı bir şekilde hayata geçirmeye başladı.

Coelho hükümetinin bütçe açığını kapatma gerekçesiyle uyguladığı politikalar tam bir sosyal yıkım yarattı.

Portekiz'de işsizlik oranı % 18'e ulaştı. Son verilere göre 25 yaş altı kişilerde işsizlik oranı % 40'lara yaklaştı. AMB, AB, IMF'nin oluşturduğu troyka Portekiz'e 78 milyar avroluk kredi vermeyi taahhüt etti. Troyka krediyi dilimlere halinde ödeme taktiği izliyor. Kamu borç krizinde olan bütün ülkelerde uygulanan bu taktikle, her kredi dilimine karşılık yeni sosyal yıkım politikaları dayatılıyor. Sağlıkta, eğitimde, ulaşımda ve genelde kamu harcamalarında sert kesintilerin yapılması isteniyor. Ücretlerde, emekli maaşlarında orantısız düşürülmeler yaşanıyor. Troyka Portekiz'e vereceği yeni kredi dilimi için benzer taleplerde bulundu.

Hükümet 2013 bütçesinde bu yaklaşımlarla 5,3 milyar avroluk kesintiye gitti. Bunun somut

yansımalarından biri çalışanların ücretlerinden % 4'e yakın ücret vergisi adında hak gaspı oldu. Ayrıca zaten açlık sınırında yaşayan işsizlerin işsizlik parasından % 6'lık bir kesintiye gidildi. Emeklilik maaşı 1350 avro üzerinde olan emeklilerin maaşlarında da % 3,5'lik bir kesinti yapıldı.

Portekiz'de kriz derinleşiyor. Radikal sosyal yıkım programları, toplumsal çelişkileri şiddetlendiriyor. Portekiz'de dikkat çeken en önemli gelişme toplumsal muhalefetin parlamento dışı bir mahiyette yükselişi oldu. İşçi sınıfının grev ve direnişleri büyük ve sarsıcı kitle hareketleriyle tamamlanıyor. Bunun son göstergesi 10,5 milyonluk bir ülkede 1 milyon kişinin sokakları işgal etmesi oldu.

Kıbrıs Cumhuriyeti'nde ekonomik çöküş

Kıbrıs Cumhuriyeti iflasın eşiğinden döndü. Troyka muazzam yaptırımlarla Kıbrıs Cumhuriyeti'nin acil ihtiyaç duyduğu kredinin 11 milyar avrosunu karşılayacağını açıkladı. Bu süreç emperyal özneler arasındaki gerilimleri de dışa vurdu. Hatta süreç bir jeo-politik hamle olarak gerçekleşti.

Kıbrıs Cumhuriyeti bugüne kadar bir off-shore ülke olarak dikkat çekiyordu. Aynı zamanda bir zombi bankacılık cenneti. Özellikle Rus oligarklarının finansal merkezi gibi hareket ediyordu. Kriz Kıbrıs'ın mali sistemini çözdü ve hızla çökme noktasına getirdi. Bankacılık sistemindeki sarsıcı sorunlar 2012'de kendini dışa vurmuştu. AB'nin Akdeniz havzasındaki kriz senkronunun Kıbrıs'a yansması uzun sürmedi.

Akdeniz havzasında yaşanan senkronizasyon bir müddet Kıbrıs'ın gözden kaçmasına yol açtı. Kıbrıs'ta üstü örtülen problemler hızla dışa vurdu ve ülkede ciddi sorunlar yaşanmaya başlandı. Rus oligarklarının sıcak para transferleriyle soluk alan bir ekonomiye sahip Kıbrıs, bankacılık sisteminin çürütmesi yada zombileşmesiyle bloke oldu. 2013 yılına gerçek bir iflas tehlikesiyle giren Kıbrıs'ın mali sistemindeki tahrifatin en azından geçici olarak onarılması için 17,5 milyar avroya acil ihtiyacı var.

Kıbrıs'ın (bugün için bir noktada kontrol edilen) olası iflası, AB içindeki zayıf halkaları sarsacak ve AB içi entegrasyon düzeyi ile derinliği düşünüldüğünde giderek şiddetlenen bir domino etkisi yaratacak boyuttadır.

Seçimler sonrası başkanlığa gelen Nicos Anastasiadis'in liberal-muhafazakar siyasal çizgisi troykanın yol haritasıyla uyumludur ve Anastasiadis Kıbrıs'ta ultra neo-liberal politikalar uygulayacağı bugünden anlaşılmıştır.

Kıbrıs 2013 yılı içinde AB'nin gündemini işgal etmeye devam edecektir. Kıbrıs'taki gelişmeler Yunanistan, Portekiz, İspanya hatta İzlanda ve İrlanda'nın içinde bulunduğu durumla birlikte düşünüldüğünde AB'nin içine girdiği yüksek konjonktür açığı çıkmaktadır. Buna İtalya ve Fransa'nın eklenmesi bu konjonktürün ne derecede yıkıcı olduğunu ortaya koyuyor. Bugün Kıbrıs'ta yaşanan AB ve Rusya arasında ki jeo-politik saflaşmanın önümüzdeki dönemde artması yüksek bir ihtimaldir.

Dünyanın en borçlu ülkelerinden biri: İtalya.

AB kapitalizmin yapısal krizinin odak coğrafyası olmaya devam ediyor. AB'yi saran krizin yıkıcılığının farklı dinamiklerle daha da arttığı bir sürecin içine giriyoruz.

AB'nin 3. büyük ekonomisi olan İtalya'da kamu borç krizi derinleşiyor. Siyasal krizin eşiğinden şimdilik dönen İtalya 2013 yılının içinde büyük altüst oluşlara sahne olabilir.

İtalya dünyanın en borçlu ülkelerinin başında geliyor. İtalya'nın borçları 2 trilyon avroyu aştı. AB kriterlerinin çok üzerine çıkan İtalya'da kamu borçları GSYH'nin % 120'sine ulaştı.

2008 sonrasında şiddetli bir durgunluk içerisine giren İtalyan ekonomisi son 4 yıl içinde % 6,2 oranında daraldı. İşsizlik orantısal olarak büyüdü. Resmi rakamlara göre % 11'e ulaştı. Gençler arasındaysa bu oran % 40'lara yaklaştı. Reel ücretlerde sistematik düşmeler yaşandı. Vergi oranlarında ters orantılı bir şekilde artmalar görüldü. Berlusconi'nin pro-faşist hükümetinden sonra iktidara gelen teknokrat hükümet radikal kemer sıkma politikaları izledi. Ne var ki bu politikalar somut hiçbir sonuç vermedi.

İtalya'da yapılan son seçimler burjuva egemenliğinin meşruiyetini sarsıcı sonuçlar doğurdu. Sınıf egemenliğinin en rafine, en rasyonel ve rızanın en kolay üretildiği biçimlerinden biri olan burjuva parlamenter sistemin işlevsizliği ortaya çıktı. Kriz süreci tarihsel ve son derece geniş meşruiyet zemini olan burjuva egemenlik araçlarını bile işlevsizleştiriyor ve alt sınıfların müthiş yıkıcı potansiyellerini açığa çıkarıyor.

AB'yi saran kriz sarmalı İtalya'da borç krizini tetiklemiş durumda. İtalya sert ve şiddetli büyük altüst oluş sürecinin içine girdi. Kamu borç krizinin derinleşmesi, zombi bankacılık salgını ve burjuva siyasal sistemindeki çözümler önümüzdeki dönemde İtalya'da toplumsal çelişkileri şiddetlendirmesi yüksek bir olasılıktır. İtalya'da sınıflar mücadelesi yeni bir moment kazanıyor.

Berlusconi gibi pro-faşist bir figürün yeniden sahneye sürülmesi, neo-faşist harekette gözle görülür gelişmeler İtalya'da siyasal tansiyonun yükseleceğinin habercisidir.

İtalya işçi sınıfı krize karşı ciddi reaksiyonlar göstermişti. Genel grev ve grevlerin yanında büyük kitle gösterileri yaşanmıştı. Bürokratik ve korporatist sendikal yapıların blokajlarıyla işçi sınıfı bir durgunluk içine girmişti.

İşçi sınıfı kendisine yönelik yeni stratejik saldırılara karşı, yeniden sokaklara çıkması, grev ve direnişlerle ayağa kalkması yüksek bir olasılıktır. Özellikle otomotiv ve metal sektörü dikkatle izlenmelidir. İşyeri kapatmaları, toplu tensikatlar, işçi azaltmaları sınıfın öfkesini ve kolektif reaksiyonunu açığa çıkaracaktır.

Fransa'da krizin yıkıcı sonuçları: Sanayi üretiminde ciddi gerileme, işyeri kapatmaları

AB'de yaşanan kriz, sadece AB'nin periferisini değil, AB'nin iki dominant ülkesinden biri olan, ekonomik güç olarak avro bölgesinin ikinci büyük gücünü oluşturan Fransa'yı da şiddetle etkiledi.

Periferide, özellikle AB'nin Akdeniz havzasında

yaşanan kriz senkronu önce İspanya'yı, ardından İtalya'yı etkileyecek ve sarsacak boyuta ulaştı. Dalganın Fransa'yı vurması uzun sürmedi.

Krizin yeni evresinde İspanya ve İtalya'dan sonra Fransa ve Belçika gibi ülkelerde krizin anafuru içine girdi. Bu gelişmeler krizin şiddetini ve yayılma gücünü ortaya koymaktadır.

Fransa'da işsizlik son 15 yıllık kesitin en üst boyutuna ulaştı. Avro bölgesindeki bütçe açığının GSYH'nin % 3'lük sınırı Fransa'da aşıldı. Ekonomide durgunluk sürüyor. Hollande hükümeti 2013 yılı bütçesini hazırlarken büyüme oranını % 0,08 üzerinden kurdu. Bu mütevazı kurgu bile bugünden çökme noktasına geldi.

Büyüme oranını % 0.01 veya 0 olması bekleniyor.

Sosyalist Hollande, farklı sosyalizasyon vaatleri ile iktidara gelse de kısa zamanda radikal neo-liberal politikalar uygulamaya başladı. Hollande hükümetinin en başta sağlık, eğitim ve ulaşımda kamu harcamalarının kısıtlanması yönünde bir programı devreye sokması bekleniyor. Aynı zamanda önümüzdeki günlerde kapsamlı bir vergi yasaasının gündeme gelmesi yüksek bir olasılıktır.

Fransa ekonomisi 2000'li yılların başından beri resesyon içinde. Yapısal krizin Fransa'ya yansması Fransa'yı ciddi oranda sarstı. Fransa bu süreçten şiddetle etkilendi. AB içindeki ekonomik nüfuzunu kaybetmeye başladı. Almanya'nın ataklarına ekonomik sorunlarından dolayı yanıtlar üretmedi. Resesyonun ağırlaşması, kamu borçlarında artışın sürmesi ve zombi bankacılık krizinin devletin muazzam operasyonlarıyla geçici kontrol altına alınması Fransa'yı bloke etti.

Sarkozy'nin Libya agresyonu, İngiltere-ABD ile girdiği ilişkiler bu blokajı kırma çabası ve Almanya'nın AB içindeki hegemonik hamlelerine yanıt oldu.

Hollande, Mali işgaliyle bu süreci bir başka düzlemde sürdürdü. Orta Afrika Cumhuriyeti'ndeki gelişmelerde benzer adımlar olarak değerlendirilebilir. Bu arada Hollande hükümeti işsizlik, ekonomik büyüme ve kamu borçlarının rasyonelizasyonu yönünde somut bir adım atmadı.

Fransa'da resesyon, kapitalist krizin yıkıcı etkileriyle giderek ağırlaştı.

2000 yılından bu yana sanayi üretiminde şiddetli düşüşler yaşandı. Krizin yansısıyla işyeri kapatmaları ve tensikatlar yoğunlaştı. 2012 yılında sanayide 125 bine ulaşan istihdam azalması yaşandı. İşsizlik orantısal olarak yükseldi. Sanayi ve hizmet sektöründe yaşanan daralma arttı. Özellikle otomotiv sektöründe görünen kronik kapasite fazlalığı sektörü şiddetle sarstı. 2010'dan itibaren özellikle 2012'de sektörde ciddi altüst oluşlar yaşandı. Sektörde yaşanan sorunlar ancak

devletin sübvansiyonlarıyla aşılmaya çalışıldı. Bu sübvansiyonlarda bir yere kadar etkili olabildi. 2012 yılında ağırlıkta iç pazar ve Avrupa pazarına üretim yapan, küresel düzeyde Pazar kapasitesi zayıf olan Peugeot, 2012 yılında 5 milyon avro zarar etti. Peugeot'nun gündeminde şirketin daralması var. 2014 yılında Peugeot, Paris'teki en büyük fabrikalarından birini kapatacağı ve 11 bin işçinin işine son vereceğini açıkladı. Citroen şirketi de ciddi problemler yaşıyor. Citroen bazı fabrikalarını kapattı ve işçi çıkarmaları yaptı. Renault'un durumu da giderek kötüleşiyor. Renault şirket olarak kısmen devlet denetiminde olması ve ortaklık yaptığı Nissan'ın karlılığıyla, 2012 yılını karla kapattı. Renault bu pozisyonunu hızla kaybedebilir. Renault 2016 yılına kadar 7500 işçiyi çıkaracağını açıkladı. Aynı zamanda Fransa merkezli bazı üretim birimlerini kapatacağını bildirdi.

Fransa'ya AMB sert uyarılarda bulundu. Hatta Fransa'da yaşanan ekonomik sorunlara acil çözümler bulunmaması halinde Fransa'nın büyük bir çöküş sürecine gireceği yönünde yorumlar yapılmaya başlandı.

AMB tasarruf önlemlerinin radikal bir biçimde uygulanması uyarısında bulundu. Hollande hükümeti sert kemer sıkma politikalarını gündeme getirirken, bunun yanında Mali işgalinde olduğu gibi emperyalist agresyon politikaları izliyor.

Fransa'nın radikal sosyal yıkım programları ve özellikle metal ve otomotiv sektöründe görülen şiddetli gerilemeler sonucu, 2013-2014 yılında yoğun sınıf mücadelelerine sahne olması yüksek bir olasılıktır.

Hollande hükümetinin, finans kapitalin yeni sözcüsü olarak radikal neo-liberal politikaları devreye sokması, Fransız işçi sınıfını hızla harekete geçirecektir. İşyeri kapatmaları ve yaygın tensikatlar Fransa işçi sınıfının radikalizasyonunu arttıracaktır.

Kriz ve Avrupa'da sınıfsal öfke patlamaları

Troykanın AB'deki kamu borç krizini kontrol etme çabaları sonuç vermiyor. Çürümüş, zombilemiş bankalara ve şirketlere büyük sermaye aktarımları ancak kısa dönemli iyileşmeler yaratıyor. Zombileşme salgına dönüşüyor.

Hazine varlık alımları ve kredilendirme operasyonları semptom tedavisinden öte bir işlev görmüyor.

Hükümetlerin finans kapitalin merkez bankası desteğiyle borçlarını garantilemesi, muazzam mali teşvik ve hazine fonlamaları sorunları çözüyor.

AB'de kriz derinleşiyor ve yıkıcı etkisi güçleniyor. Hükümetlerin ultra neo-liberal politikaları şiddetleniyor. Krizin bütün faturası kemer sıkma politikaları adı altında topluma mal ediliyor, finans kapital karşı devrimci politikalarla emeğin tüm tarihsel kazanımlarına saldırıyor. Sosyal yıkım politikalarıyla işçi sınıfı köleleştirilmeye, açlığa ve işsizliğe mahkum ediliyor.

Krizin AB'ye yansımaları birlikte sınıf ve kitle hareketi son 5 yıllık dönemde gerçekleştirdiği büyük dalga yeni bir yükseliş eşliğine girdi. 2013 yılı Avrupa'da sınıf mücadelesinde yeni bir momenti simgeliyor. Bunun ilk ve sarsıcı işareti Portekiz de yaşandı. On buçuk milyon nüfuslu Potekiz'de kemer sıkma politikalarına karşı bir milyon kişi ayağa kalktı. Sadece Lizbon'da beş yüz bin kişi harekete geçti. Lizbon sokakları, caddeleri 1974 Karanfil Devrim'inin şarkılarıyla yeniden kucaklaştı ve güzelleşti, kitlelerle özgürleşti.

Yunanistan'da uzun soluklu ayaklanma hali sürüyor. Yunanistan işçi sınıfı yorulmak bilmez bir güçle ve kararlılıkla finans kapitalin yıkıcı politikalarına direniyor. Yunanistan 56. büyük grevini, 23. genel grevini gerçekleştirdi. Yunanistan'da sınıflar mücadelesi yeni bir evreye girdi. Seçimler sonrası kurulan yeni hükümetin saldırıları sınıf hareketinde senkronize gelişmelere yol açıyor. 2013-2014 yılında Yunanistan'da sınıfsal kutuplaşmanın şiddetlenmesi beklenmelidir. Yunanistan'ın borçlarının silinmemesi halinde iflası

gündemdedir. Böylesi bir gelişme veya Troyka'nın katı yaptırımları, yeni ve yıkıcı saldırıları Yunanistan işçi sınıfının şiddetli öfke patlamalarına yol açacaktır.

Yunanistan işçi sınıfı genel grevler ve kitle gösterilerinin muazzam birikimiyle yeni bir döneme giriyor. Bu birikimlerin yol göstericiliğinde uzun soluklu genel grevlerin yaşanması, cadde ve meydan işgalleri, parlamento blokajları, sert sokak savaşlarının yaşanması yüksek bir olasılıktır.

Yunanistan'da neo-faşist hareketin gücü ve mobilizasyonu, sokağı kullanma yeteneğiyle Yunanistan devletinin karşı devrimci tertip ve provakasyonlarının yaygınlaşması da ihtimal dahilindedir. Polis devleti yönündeki gelişmeler, fiili sıkı yönetim uygulamaları Yunanistan'da sınıf mücadelesinin bir yansıması olarak karşımıza çıkabilir.

Yunanistan'da yaşanacak bir iflas ülkede büyük alt üst oluşlara yol açacaktır. Yunanistan'da sınıflar mücadelesi şiddetli bir dönemecin içindedir. Bu süreç Avrupa coğrafyasında bir dizi fay hattının da kırılmasına yol açabilir. Bu fay hatlarında sınıfsal öfke ve enerji birikmiş durumdadır.

İspanya'da yaşanması muhtemel emlak iflası, İspanya'da toplumsal öfke patlamalarını beraberinde getirecektir. Bu gelişmenin İberya bölgesini sarması yüksek bir olasılıktır.

Kriz Fransa'nın yanında Belçika'yı da enfekte etti ve sarsmaya başladı. Fransa ve Belçika da otomotiv ve metal sektöründe yaşanan iş yeri kapatmalarına karşı sınıfsal öfke patlamaları yaşandı. Yer yer sokak savaşları gerçekleşti. Bugün açısından lokal öfke patlamaları şeklindeki bu gelişmelerin, içine girdiğimiz süreçte yaygınlaşması beklenmelidir.

Fransa'da Peugeot ve Renault'un bazı fabrikalarını kapatmaları ve toplu tensikat politikaları sınıfın sokağa çıkmasını ve yeni işgal ve direnişler gerçekleştirmesini beraberinde getirecektir. Petrokimya, lastik, çelik, ilaç ve matbaacılık sektöründe benzer gelişmeler yaşanabilir.

Almanya'nın da bu dalganın içine girmesi beklenmelidir. Devlet sübvansiyonlarının etkisiyle bugün açısından krizin yıkıcı sonuçlarını yaşamayan Almanya önümüzdeki dönemde ciddi problemler yaşayabilir. Almanya'da özellikle otomotiv ve metal sektörü dikkatle izlenmelidir. Bochum opel fabrikasının kapatılması bu gelişmelerin ön habercisi olarak düşünülebilir. Bochum'u Thyssen izledi. Thyssen-Krupp 4 bin işçiyi kapsayan işten çıkarmayı gündemine aldı.

Avrupa'da krizin derinleşmesi İspanya ve İtalya'yı etkilemesi hatta Fransa'yı sarsması, Almanya ekonomisinde yıkıcı sonuçlar yaratması kaçınılmazdır.

2013-2014 yılı Alman işçi hareketinin yükselişine sahne olabilir. İçine girdiğimiz yeni moment bu olasılığı yükseltmektedir.

Böylesi bir dalganın balkanlarda ve doğu Avrupa'da senkronlar yaratması da kaçınılmazdır. Slovakya ve Macaristan'da yaşanan ekonomik kriz en somut göstergelerden biridir. Bu ülkeleri Romanya ve Bulgaristan izliyor. Doğu Avrupa ve Balkanlar ekonomik ve siyasal krizlerle sarsılıyor. AB'nin ikinci periferisinde de büyük alt üst oluşlar yaşanabilir.

Avrupa'da içine girilen yüksek konjonktür zamanının ruhunu değiştirmiştir. Artık Avrupa büyük sınıfsal öfke patlamalarına gebe dir.

Yunanistan halkı ölümün pençesinde

Troyka çetelerinin Yunanistan devleti aracılığıyla hayata geçirdiği yıkım politikalarının sonuçları, komşu ülkenin işçi ve emekçilerinin hayat koşullarını her gün daha da çekilmez kılmaktadır. İşsizlik, hayat pahalılığı, eğitim bütçesinde yapılan kesintilerin sonucu olarak eğitim haklarının ellerinden alınması ve sağlık olanaklarından yoksun kılınmaları bugün; Yunanistan'da olağan bir durum haline gelmiştir.

Sağlık alanında yapılan kesintilerin sonucu olarak kanser gibi ölümcül hastalıkların pençesine düşen emekçilerin ülkede tedavisi artık erişilemez bir lüks haline gelmiştir. Troyka çetesinin dayattığı politikaların sonucu olarak, kanser tedavisini sağlık kasaları artık ödemiyorlar. Tedavi için zorunlu olan ilaçların bedelini hastalar kendi ceplerinden ödemek zorunda bırakılıyorlar. Ayda üç bin avroyu bulan ilaçları alamayan hastalar, ya ölüme terk ediliyor veya bu ilaçların daha kalitesizini ve ucuzunu komşu ülkelerden, Bulgaristan, Romanya veya Türkiye'den almak zorunda kalıyorlar. Hastanelerde çalışan personelin azaltılması ve bozuk cihazların tamir ettirilmemesinin sonucu olarak da, hastanelerin hizmet verme kalitesi oldukça düşmüş durumda.

Bununla birlikte kanserin tedavisi neredeyse olanaksız hale gelmekte. Bir çok hasta, hastanelerde kendilerine sıra gelmesi için üç-dört ay bekletilmektedir. Hastane sırası gelen hastaların masrafları ise 1000-2000 avroyu bulmaktadır. Radyasyon tedavisi, sınırlı sayıdaki 'şanslı' hasta dışındakiler için olanaksız olmuştur. Sıranın kendilerine gelmesi için 3-4 ay bekleyen ağır hastaların tedavisi olanaksızlaşmakta, gerçekte ise burjuva devlet eliyle bu hastalar ölüme terk edilmektedir.

Emperyalizmin dayattığı koşullarla ülkede işçi sınıfı ve emekçilerin hayatta kalma koşulları çekilmez bir hal almışken, Euro Bölgesi Başkanı Jean Claude Juncker, "Yunanistan'a yapılacak yeni ödeme üzerinde siyasi mutabakat sağlamış olmaktan dolayı çok mutluyum" diyerek emperyalizmin gerçek yüzünü göstermiştir.

Aynı anlaşmanın sonuçlarını, Yunanistan Başbakanı Antonis Samaras da kredi dilimi üzerinde uzlaşmış olmasını memnuniyetle karşıladıklarını belirterek, "Her şey gayet iyi gitti. Yarın tüm Yunanlılar için yeni bir gün olacak" demiştir.

Bu asalaklar ve satılmışlar sürüsü 'Yunanlar için yeni bir gün olacak' derken, kuşkusuz ki kendi sınıflarının çıkarları adına konuşuyorlar. Komşu ülkemizin işçi ve emekçileri için "yeni bir gün" ise ancak yükselttikleri mücadelenin zaferiyle mümkün olur.

*Sağlık koşullarıyla ilgili bilgiler RF News'den derlenmiştir.

Barack Obama'nın Ortadoğu ziyareti...

Barack Obama, ABD başkanı olarak seçildiğinde, ilk ziyaretini Mısır'a yapmış, Kahire'den Arap dünyasına seslenmişti. Filistin sorununun çözümü başta olmak üzere, Ortadoğu'da barış ve istikrar için çalışacağını vaat ederek, Arap halklarına şirin görünmeye çalışmıştı.

Kahire'de nutuk atan Obama'nın derisinin renginin siyah olması, farklı kesimlerde temelden yoksun beklentilerin oluşmasını kolaylaştırmıştı. Elbette bu ham hayallerin ömrü uzun olmadı. Zira ABD'nin başkanları, politikayı derilerinin rengine göre değil, büyük tekellerin emperyalist çıkarlarına göre belirlerler. Bu çıkarlar ise, dünyanın işçileri, emekçileri ve ezilen halklarının çıkarlarıyla her zaman taban tabana zıttır.

Obama'nın ikinci defa ABD başkanlığına seçilmesinden sonra ilk ziyaretini siyonist İsrail'e gerçekleştirmesi ve İsrail'de ilk ziyaret ettiği yerin, ABD'nin mali ve teknik yardımlarıyla kurulan "Demir Kubbe" adlı füze üssünün olması, "siyahi başkan"dan beklentilerin son kırınıtlarını da silip süpürdü.

İrkçi-siyonizme tam destek

Obama'nın İsrail'de yaptığı açıklamalar, ziyaret ettiği mekanlar, ırkçı-siyonist hükümetin başı Benyamin Netanyahu ile iki seansta 8 saat süren görüşmeler yapması, ABD'nin İsrail'e tam, koşulsuz ve sınırsız destek sunmaya devam edeceğinin ilanı niteliğindedir.

İsrail'in özel önem taşıyan bir müttefik (ABD Başkan Yardımcısı Joe Biden'e göre İsrail, Amerika'nın dünyadaki en düşük masraflı savaş gemisidir) olduğunu vurgulayan Obama, ırkçı-siyonist rejimin sonsuza kadar yaşayacağını, ABD'nin "Yahudi İsrail devleti"nin güvenliğini kendi güvenliği kabul ettiğini ve her koşulda bu devleti koruyacaklarını ilan etti.

İrkçi-siyonizmin simge isimlerinin mezarlarını ziyaret eden Obama, İsrail'in Yahudi yerleşim yerleri kurma çalışmalarını dondurması gerektiği yönündeki geçmiş açıklamalarını rafa kaldırdı. Filistin topraklarının silah zoruyla gasp edilmesi anlamına gelen Yahudi yerleşimlerinin kurulmasına aleni destek veren "siyahi başkan", yüzüstüce "iki devletli çözümden yana olduğunu" iddia etti. Oysa biliniyor ki, Yahudi yerleşimleri Kudüs'ün doğu kesimi ile Batı Şeria'yı delik deşik etmiş ve iki devletli çözüm diye sunulan şeyin gerçek hayatta bir karşılığının olmadığını, yıllar önce somut olarak göstermişti.

İran ve Suriye'ye tehdit

İrkçi-siyonist rejime sınırsız destek ilan eden Obama, İsrail'de yaptığı küstahça açıklamalarla İran ve Suriye'yi tehdit etti. Suriye'de kimyasal silahlar kullananlar emperyalistler desteğindeki silahlı çeteler olduğu halde, Baas yönetimini hedef alan Obama, kimin kullandığında bağımsız olarak, her tür kimyasal silahın kullanımından Beşar Esad yönetimini sorumlu tutacaklarını ilan etti.

Kimyasal silahların kullanılması durumunda Baas yönetiminin bunun bedelini ödemek durumunda kalacağı tehdidini savuran Obama, Beşar Esad'ın

yönetimden çekilmek zorunda olduğunu söyleyerek, Suriye'deki yıkıcı savaşı daha da körüklemeye hazırlandığı sinyali verdi. Kimyasal silahlarla ilgili sözler, emperyalistler güdümündeki silahlı çetelerin bu silahları kullanma ihtimallerinin yüksek olduğuna işaret ediyor.

Suriye'nin yanı sıra İran'a da tehditler savuran Obama, İsrail'in güvenliğini tehdit edebilecek hiçbir gelişmeye izin vermeyeceklerini, ırkçı-siyonistler huzurunda ilan etti. İran için tüm seçeneklerin masada olduğunu tekrarlayan Obama, İsrail'in, bu konuda ABD'ye danışmadan kendi güvenliği için istediği gibi hareket etme özgürlüğü olduğunu vurguladı.

Obama'nın küstah tehditlerine anında karşılık veren İran'ın dini Lideri Seyyid Ali Hamaney, İsrail'in İran'a herhangi bir saldırıda bulunması durumunda, karşılığın beklenmedik sertlikte olacağını belirterek, Tel Aviv ve Hayfa'yı ezmekle tehdit etti. Hamaney'in anında bu sert karşılığı vermesi İran'ın tehdidi ciddiye aldığına göstergesi kabul ediliyor.

Filistin yönetimine havuç-sopa

İsrail'den Batı Şeria'ya geçen Obama, Filistin yönetimi başkanı Mahmud Abbas'la görüştü. İsrail'in vergi gelirlerini gasp etmesinden, 500 milyon dolar vaat eden Arap Birliği'nin ise, tek bir sent vermemesinden dolayı mali iflasın eşiğinde bulunan Abbas yönetimine 500 milyon dolar vaat eden Obama, bunun karşılığında Filistinlilerin İsrail'in tüm saldırı ve dayatmalarına boyun eğmesini istedi.

Yahudi yerleşimleri inşaatının biranda dondurulamayacağını, Batı Şeria'da da tekrarlayan Obama, vaat ettiği dolarlar karşılığında, Abbas yönetimine onursuz bir teslimiyet dayattı. Vaat edilen paraya ihtiyacı olan Abbas yönetimi, bu onur kırıcı duruma çaresizce katlanmak zorunda kaldı. ABD'den medet uman Mahmud Abbas ve yönetimi bir kez daha hayal kırıklığı yaşamaya mahkum oldu. ABD'nin "arabulucu" değil ırkçı-siyonizmin "hamisi" olduğu ortada iken, Abbas yönetiminin düştüğü durum, ezilen bir halk adına emperyalistlerden medet ummanın ahmaklıktan başka bir şey olmadığını bir kez daha gözler önüne sermişti.

Obama'nın derdi Filistin direnişini bitirmek ve İsrail'in tüm dayatmalarını Filistin yönetimine kabule ettirmektir. 500 milyon dolar rüşvet vaat etmesi bundandır. Ancak bu beklentiyi Abbas yönetimi karşılarsa bile, Filistin halkı karşılamayacak ve siyonist işgal devam ettiği sürece direniş de devam edecektir. Nitekim Obama'ya karşı yapılan protesto gösterileri ve üçüncü intifada için yapılan çağrılar, Filistin halkının emperyalistlerden bir beklentisinin olmadığını yeni bir kanıtı oluştur.

Ürdün'ün Suriye savaşındaki rolü arttırılıyor

Batı Şeria'dan sonra Ürdün'e giden Obama, Kral Abdullah'la görüştü. Suriye'de savaşan silahlı çetelerin eğitim üslerinden biri olan Ürdün, aynı zamanda mülteci akımının duraklarından biridir. Suriye'deki yıkıcı savaşta açık tutum almaktan uzak

durmaya çalışan Ürdün kralının, silahlı çetelerin CIA tarafından eğitilmesine evsahipliği yaptığının ortaya çıkması ile emperyalist cephenin safında yer aldığı kanıtlandı.

Suriye'den gelen mültecilere onur kırıcı bir yaşam dayatan Ürdün yönetimi, sınırı kapatmaya hazırlanıyordu. Ancak Obama'dan aldığı emir ve 100 milyon dolarlık rüşvet karşılığında bu karardan vaz geçtiğini açıkladı. Suriye'deki yıkıcı savaşı daha da derinleştirmek için çaba harcayan ABD'nin, gerici Ürdün rejimine bu alanda daha etkin bir rol oynaması için emir verdiği belirtiliyor.

25 yıl boyunca CIA'dan maaş alan eski Ürdün kralı Hüseyin'in oğlu olan Abdullah, tıpkı babası gibi ABD'nin sözünden çıkmayan biridir. Buna karşın ABD emperyalizminin koruyup kolladığı kuklalar arasında yer alıyor. Zira İsrail'le yakın işbirliği içinde bulunan Ürdün yönetimi, siyonistler açısından kritik bir yerde durmaktadır.

Emperyalist/siyonist tehdit büyüyor

Hem Obama'nın verdiği mesajlar, hem ardından görüşmelere devam eden ABD Dışişleri Bakanı John Kerry'nin yaptığı açıklamalar, bölge halklarını hedef alan emperyalist/siyonist tehdidin güçlenmekte olduğunu işaretlerini verdi.

Siyonizme fütursuz destek, İran ve Suriye'ye küstahça tehdit, ırkçı-siyonistlerle dinci-gerici AKP'nin barıştırılması, Ürdün'ün Suriye'deki yıkıcı savaşta rolünün arttırılması, Filistin yönetimine yapılan onur kırıcı dayatmalar...

Tüm bunlar, emperyalist/siyonist saldırganlığın ivme kazanacağını göstergeleridir. Bu arada, Suriye'deki yıkıcı savaşta oynadıkları uğursuz rol ile emperyalist/siyonist saldırganlığın tetikçiliğini yapan karşı-devrimci üçlü cephe (Türkiye-Katar-Suudi Arabistan) ile İsrail arasındaki ilişkilerin siyonistlerle AKP'nin yeniden kucaklaşması ile pekişme sürecine girmesi, gerici çatışmaların bölgeye yayılması riskini iyice arttırmaktadır.

Emperyalist/siyonist saldırganlığa karşı birleşik direniş...

Gerici savaşların nasıl da yıkıcı bir hal aldığı, yanı başımızdaki Suriye'de tüm dehşetiyle gözler önünde duruyor. Emperyalist/siyonist güçlerle işbirlikçilerinin bu çatışmaları bölge sathına yayma hazırlığı, çanların tüm Ortadoğu halkları için çaldığının uğursuz habercisidir. Dinci-Amerikancı AKP iktidarının bu saldırgan paktın vurucu gücü olması gerçeği, Türkiye işçi sınıfı ve emekçilerinin geleceğini tehdit eden bir duruma işaret ediyor.

Emperyalist/siyonist saldırganlığa karşı durma, bu saldırıya maruz kalan halklarla dayanışma, Türk devletinin bu tehlikeli planda oynadığı rolü engelleme ve halkların birleşik direnişini örmek konusunda Türkiye işçi sınıfına, emekçilerine, ilerici-devrimci güçlerine ve tüm ezilenlere önemli sorumluluk ve görevler düşmektedir. Bu görevlerin başarısı için çalışmak, her anti-emperyalist/anti-siyonist parti, örgüt, kurum veya kişilerin görevidir.

Arap Birliği'nin 24. zirvesi

Katar'ın başkenti Doha'da gerçekleştirilen 24. Arap Birliği Zirvesi, gericiliğin seremonisinden ibaret kaldı. Dönem başkanlığını Irak'tan devralan Katar emirinin yönettiği zirveye, gericilerin nutukları damgasını vurdu.

Zirveyi yöneten Katar Emiri Şeyh Hamad Bin Halife El Tani, birliğin Genel Sekreteri Nebil El Arabi, Türk Dışişleri Bakanı Ahmet Davutoğlu, emperyalistler güdümündeki Suriye Muhalif Koalisyonu Başkanı Muaz el Hatip gibi figüranların öne çıktığı zirvenin gündemine, Suriye'deki yıkıcı savaşın daha da şiddetlendirilmesi damgasını vurdu.

“Arap Birliği'nin tabutuna son çivi Doha'da çakıldı”

ABD Başkanı Barack Obama ile Dışişleri Bakanı John Kerry'nin Ortadoğu ziyaretinin hemen ardından toplanan bu zirve, denebilir ki, Arap Birliği'nin tarihindeki en utanç verici zirvelerinden biri oldu.

Emperyalistler güdümündeki düşkün figüranların başı olan Suriye Muhalif Koalisyonu Başkanı Şeyh Muaz el Hatip'e Suriye'nin koltuğunu bahşeden Katar, Birliğin kuruluş amacı ve tüzüğünü ayaklar altına almasına rağmen, masaya yumruğunu indiren tek bir kişi olmamıştır. Cezayir, Irak ve Lübnan kararı onaylamamakla birlikte, pasif muhalefet dışında bir şey yapamadılar. Diğerleri ise, savaş aygıtı NATO'nun Suriye'ye müdahale etmesini isteyen Şeyh el Hatip'in salona girişini alkışlayarak karşıladılar.

Emperyalist/siyonist güçlerin Ortadoğu planlarının uygulanması için seferber olan Şeyh Hamad'ın, “bu birliğin lideri benim” havalalarında boy gösterebilmesi, haklı olarak, pek çok Arap gazeteci ve siyasi yorumcu tarafından, -zaten kayda değer bir misyonu olmayan- Arap Birliği'nin iflası olarak nitelendirildi. Suriyeli bir siyasi analizci ise, zirveyi, “Arap Birliği'nin tabutuna çakılan son çivi” olarak değerlendirdi.

NATO'dan yardım dileyen şeyh kürsüde

Katar Emiri Şeyh Hamad'ın davetiyle salona giren şeyh el Hatip, Suriye koltuğuna kurulurken, “Suriye Başbakanı” Amerikalı işadamı Gassan Hito'da yanındaydı. Ama nedense zirvede ABD'nin atadığı başbakan değil şeyh el Hatip ön plana çıktı.

Arap Birliği temsilcilerine hitap eden şeyh el Hatip, Türkiye'ye konuşlandırılan Patriot füze sistemlerinin Suriye'ye uzatılmasını, John Kerry'den istediğini açıkladı. Emperyalist savaş aygıtı NATO'dan “masum sivilleri korumasını” da istediğini ilan eden şeyh, kimlerle işbirliği yaptığını ve kimlerden medet umduğunu dolaysız bir şekilde ortaya koydu.

NATO'yu “masum sivilleri koruyan bir hayır kurumu” gibi pazarlayan bu şeyh, buna karşın başında bulunduğu Muhalif Koalisyonun desteklediği silahlı çetelerin, Şam'da ilkokulları bombalayıp çocukları katletmelerini “olağan” karşılıyor. NATO'nun eski Yugoslavya, Afganistan, Irak, Libya gibi ülkelerde gerçekleştirdiği yıkım ve katliamlar ortada iken, emperyalizmin bu vurucu gücünü Suriye'ye çağırarak, gözünü iktidar hırsı bürüten şeyhin iyice zıvanadan çıktığının kanıtı kabul ediliyor.

Filistin direnişini bitirme hamlesi

Şeyh Hamad başta olmak üzere, zirvede konuşan hemen herkes, Filistin sorununa değindi. Konuşmaların çoğu kaba riyakarlığın ötesine geçemedi. Bu nutukların bir kıymet-i harbiyesi bulunmuyor. Zira şu ana kadar Filistin halkına verilen hiçbir söz yerine getirilmemiştir. Örneğin önceki zirvede, iflas durumunda bulunan Filistin Yönetimi'ne 500 milyon dolar vaat eden Arap Birliği, şüana kadar tek bir sent bile ödememiştir.

Geçerken belirtelim ki, İsrail kuşatması altında var oluş savaşı veren Filistin halkına tek sent ödemeyen petro-dolar şeyhleri, bu sürede Suriye'deki yıkıcı savaşı körüklemek için milyarlarca dolar akıtmaktan kaçınmadılar.

Hamas'la El Fetih arasındaki sorunların giderilmesi ve “Filistinlilerin birliğinin” sağlanması için, Mısır başkanlığında “özel bir komisyon” oluşturulmasını öneren Katar Şeyhi, “Doğu Kudüs'ü kurtarma” adı altında 1 milyar dolarlık fon oluşturulması gerektiğini savundu. Kendilerinin bu fona çeyrek milyon dolar aktarmaya hazır olduklarını ilan eden Katar Şeyhi'nin derdi, İsrail'le anlaşma sağlanabilmesi için, Filistin direnişinin bitirilmesidir. Katar Şeyhi, kirli petrodolarlar karşılığında Filistin direnişinin bitirilebileceğini hesap ediyor.

Belirtelim ki, Katar Şeyhi'nin attığı her adım, İsrail'in hamisi ABD'nin direktifleriyle uyum içinde olmak zorundadır.

Amerikancı Davut sahnede...

Arap Birliği, utanç verici bir şekilde Katar Şeyhi'ne teslim olunca, Ortadoğu'daki “Amerikancı gericilik cephesi”nin başını çeken Türk sermaye devletinin Dışişleri Bakanı Ahmet Davutoğlu da zirvede öne çıkan isimlerden biri oluverdi.

AKP iktidarının Suriye'de izlediği yayılmacı, saldırgan politikanın mimarı sayılan Davutoğlu, Arap Birliği Zirvesi'nde de keskin dışlarını gösterdi.

Suriye'nin Arap Birliği'ndeki koltuğunun Ulusal Koalisyon ve geçici hükümete devredilmesi kararına destek veren AKP'li bakan, emperyalistler güdümündeki muhalefetin Birleşmiş Milletler'de yer alması için de çaba sarf edeceklerini söyledi.

Baas yönetimi ile muhalifler arasında diyalogun başlatılması yönündeki tüm çabaları baltalayan, böylece Suriye'deki yıkıcı savaşı körükleyen Davutoğlu ve onun hükümeti, utanıp sıkılmadan “demokratik ve bağımsız Suriye”nin kurulmasına destek verdiklerini öne sürüyorlar. Birer ölüm makinesi olan devşirme kökten dincilerin Suriye'ye geçişini sağlayan AKP iktidarı, CIA ile işbirliği yaparak, çetelere yapılan silah sevkiyatını da organize ediyor. Bu zihniyete göre, kökten dinci çeteler “demokratik ve bağımsız Suriye”nin kurucuları olacak.

Çeteleri silahlandırma çağrısı

Zirve'nin ardından kapanış bildirisi yayınlayan Arap Birliği'nin önceliği, yine Suriye'deki savaşı daha da körüklemek oldu. Bildiride, birliğe üye devletlerin silah dahil çetelere her türlü yardımı yapmaya haklarının olduğu ilan edildi.

Küstahça ifadelerle, Suriye'deki savaşta askeri dengenin sağlanabilmesi için, muhaliflerin mali ve askeri açıdan desteklenmesi gerektiğini savunun bildiri, Katar tarafından hazırlandı ve diğer üyelere onaylatıldı. Cezayir, Irak, Lübnan dışındaki ülkeler tarafından onaylanan bildiri, Körfez şeyhlerinin güdümüne giren Arap Birliği'nin, alçaltıcı bir çöküşünün belgesi niteliğindedir.

Yıkıcı savaşı daha da derinleştirme, devam eden yıkım ve ölüm döngüsünü Suriye'nin her tarafına yayma esasına göre hazırlanan bildiri, gerçekte malumun ilanını dile getirmekten öte bir anlam taşımıyor. Zira çetelerin kimler tarafından finanse edilip silahlandırıldıkları kimse için bir sır değil. Arap Birliği'nin buna resmi onay vermesi ise, bu birliğin kendi kendini rezil etmesinden başka bir yenilik taşımıyor.

Dünyanın dört bir yanında şalterler indi

22 Mart 2013 | İngiltere

Başta Avrupa ülkeleri olmak üzere sosyal hak gasplarıyla karşı karşıya bırakılan işçiler direnişlerini grevlerle büyütüyor. Sermayenin saldırılarına karşı mücadeleyi büyüten Polonya işçileriyle bölgesel genel greve çıkarak sınıf dayanışmasının güzel bir örneğini sergilediler.

Polonya

Dayanışma Sendikası 26 Mart günü için Polonya'nın batı bölgesi Silezya'da genel grev çağrısı yapmıştı. Genel grevin hedefinde güvencesiz ve esnek çalışma bulunuyor. Bölgesel genel grevin, ülke düzeyinde genel grevin yapılmasında ön açıcı olması planlandı.

Silesia Bölgesi'ndeki genel greve yüz bin işçi ve emekçi katılarak değişik eylemlerle taleplerini dile getirdiler. Çelik, madencilik, enerji ve ulaştırma sektörlerinden çalışanların yanı sıra hastane emekçileri de grevde yerlerini aldılar. Grev, özellikle sanayi bölgesi Katowice ve çevresinde oldukça etkili oldu. Grev, burjuva Tusk hükümetinin güvencesiz ve esnek çalışmayı yaygınlaştırma planlarının boşa çıkartılmasını hedefliyordu.

İngiltere

Maliye Bakanı Osborne Çarşamba günü yeni soğun bütçesini meclise sundu. Soğun bütçesinin hedefinde sosyal harcamaların ve kamu çalışanlarının haklarının kısıtlanması vardı. Soğun bütçesine karşı, kamu çalışanlarının örgütlü olduğu sendika PCS bir günlük grev çağrısında bulundu. Sendikanın çağrısıyla 250 bin işçi ve büro emekçisi grevde yer aldı.

Romanya

Renault'a ait olan Dacia'nın Romanya'daki fabrikasında (Dacia Mioveni) işçiler, toplu sözleşme görüşmelerinde zam taleplerinin karşılanmaması ve fabrikadaki baskıları protesto etmek için greve gittiler. Üretimi durduran işçiler, fabrika içerisinde yürüyüş yaptılar. Fabrikada yetkili sendika temsilcisi resmi bir açıklama yapmadı. İş bırakma eylemi karşısında fabrika yönetimi önce eylemin "illegal" olduğunu ileri sürdü, fakat iki saat geçmeden taleplerin bir kısmını kabul ettiğini açıkladı.

Brezilya

Cuma günü Brezilya'da 30 bin liman işçisi, limanların özelleştirilmesine karşı greve gitti. İşçiler, hükümetin yüzlerce liman terminalini özelleştirme planlarını iptal etmesini talep ediyorlar.

Santos ve Paranagua limanları grevden en çok etkilenen limanlar oldular. Ağırlıklı olarak, tahıl ve soya fasulyesinin ihracatının yapıldığı bu limanlarda mal akışında ciddi sorunlar yaşandı. Brezilya'nın yanı sıra ABD'de en büyük ihracatlarını bu limanlardan yapıyorlar.

Otuzbin işçinin 8 saat süren grevinden sonra hükümet grevcilerle, grevin taleplerini müzakere etmeyi kabul edince işçiler de grevlerini sonlandırdılar.

İtalya

İtalya'da Cuma günü ülke çapında toplu taşıma araçları çalışmadı, yolcu taşımadı. FILT-CGIL sendikalarının çağrısına uyan toplu taşımacılıkta çalışan işçiler ve emekçiler Cuma günü greve gittiler.

22 Mart 2013 | İtalya

Almanya'da kölece çalıştırılmaya isyan!

Almanya'nın Saarland eyaletinde kölelik koşullarında çalıştırılan Romanyalı işçiler çalışma, barınma ve sefalet ücretlerini protesto etmek için 25 Mart günü eylem yaptılar. Bostalsee İnşaat Firması'nda kelimenin gerçek anlamıyla barbarlık koşullarında çalıştırılan 50 Romanyalı işçinin yaşam koşulları resmi makamlara duyurulmasına ve onlar tarafından bilinmesine rağmen, işletmenin toplama kampları normlarında çalışma dayatmasına karşı hiçbir şey yapılmadı.

Romanya ve başka AB ülkelerinden işçiler ucuzdan da öte neredeyse bedava denebilecek koşullarda çalıştırılmak üzere Almanya'ya getiriliyorlar. Yapılan anlaşmaya göre gelen işçilerin çalışma müsadeleri yalnızca getiren işletme için sınırlı tutulmaktadır. Bostalsee'de, toplama kampları koşullarında çalıştırılan işçiler de bu çerçevede getirilen ve çalıştırılan işçilerdir.

Açlık sınırında ödenen ücretlerle kölece çalıştırılan işçilerin barınakları da tam bir sefalet tablosu sergiliyor. İşçiler daracık konteyner odalarda ve yerlerde yatıyorlar. Bu koşullarda çalışmayı ve kalmayı kabul etmeyenlerin oturma ve çalışma izinleri iptal edilerek geldikleri ülkelere geri gönderiliyor. Bu durum kalanlar üzerinde baskıya dönüştürülüyor.

Taşeron firmalar tarafından getirilen işçiler, Almanya'nın en büyük tekellerinde çalıştırılıyorlar. İnşaat tekeli Zublin'den, Bilfingerberger'e, otomotiv tekeli Mercedes'ten VW'ye ve diğer sektörlerin dev tekellerinde bu koşullarda getirilen ve çalıştırılan işçilerle karşılaşmak olağan bir durum olmuştur. Ancak bu tekeller, vahşet ortaya çıkınca bu işçilerin kendi işçileri olmadığını utanmazca ileri sürebiliyorlar. Bostalsee İnşaat Firması'nda çalıştırılan işçilerin ödenmeyen ücretlerini kimlerden alacaklarını bilmedikleri örneğinde olduğu gibi...

Almanya'nın Saarland eyaletinde çalışma kampları normlarında, kölece çalıştırılan 50 Romanyalı işçinin protestosu kapitalist sistemin barbarlığına, bu barbarlığın yerleşmesi için yasalar yaparak burjuva vahşeti yerleştiren burjuva devletin ve onun kurumlarının niteliklerine ayna tutmuştur.

Guantanamo'da yeni işkence kampı

ABD Başkanı Obama'nın, 2008 seçim kampanyasında ileri sürdüğü yalan vaatlerden biri de Guantanamo toplama kamplarının kapatılacağıydı. Ancak geçen zaman emperyalist şef Obama'nın da yalanlarını açığa çıkartarak, burjuva devlet yöneticilerinin ikiyüzlülüğünü deşifre etti.

Guantanamo toplama kamplarının kapatılması bir yana, Obama yönetimi 49 milyon dolarlık bir bütçeyle Guantanamo toplama ve işkence kamplarına ek yeni zindanlar yaptırılacağını (New York Times, 3/21/13) açıkladı. Yapılması planlanan yeni toplama merkezinin "özel" toplama ve işkence kampı olma unvanını elinde tutan Guantanamo'dan daha da "özel" bir yere sahip olacağı açıklanıyor.

Guantanamo toplama kamplarında tutulan toplam olarak 779 tutuklunun büyük çoğunluğu hiçbir suçlama ve yargılama yapılmadan gözaltında tutuluyorlar. Bu tutukluların en az 12'sini 18 yaşın altındaki çocuk tutuklular oluşturmakta. Ayrıca ABD'nin, 48 tutuklu için aldığı özel bir karar sonucu, bu tutuklular yargılanmadan toplama kamplarında tutulmaya devam edilebiliyor.

Guantanamo toplama ve işkence merkezi, sermaye devleti için, sınıfsal ve emperyalist çıkarlar söz konusu olduğunda burjuva demokrasisi ve hukukunun kağıt üzerinde yazılı bir aldatmacadan başka bir anlam taşımayacağını bir kez daha gösterdi.

Kadın istihdamının artırılmasına dönük politikalarla ne amaçlanıyor?

Son süreçte, AKP iktidarının kadın istihdamının artırılmasına dönük olduğu iddia edilen politikaları gündemde. Hazırlıkları halen devam eden kadın istihdamını teşvik paketinin son hali verilmemesine rağmen ayrıntıları parça parça yansımış bulunuyor. Aynı zamanda bir süredir kadınların çalışma yaşamına katılımını artırmaya yönelik AB fonlarından hibe edilen bütçelerle İŞKUR üzerinden bir takım projeler basına yansıyor. Kimi sermaye temsilcileri (Borusan vb.) bu projelere sponsorluğa soyunuyor. Mart ayının başından itibaren ise, teşvik paketinin ayrıntıları hükümetin sözcüleri tarafından büyük övgüler eşliğinde basına yansımaya başladı. Teşvik paketinde neler yok ki! Kadın çalışanların doğum izinlerinin artırılması, doğum izninin ardından kadınların işe dönüşlerinin güvencelenmesi, çocuk yardımı, çocuk sayısına göre emeklilik yaşının kademeli olarak düşürülmesi, çeşitli illerde Organize Sanayi Bölgeleri'nde kreşler açılması, kadınlara "aile yaşamına uyumlu bir şekilde" esnek çalışma imkanlarının sağlanması vb. vb.

2005 yılından itibaren AKP iktidarının kadın istihdamının artırılmasına yönelik olduğu iddia edilen kimi adımlarının, başbakanın "3 çocuk-5 çocuk doğurun" talimatlarının, kürtaj yasaklanmasına yönelik adımların ardından gündeme gelen teşvik paketinin bir bütün olduğunu söylemek mümkün. Tüm bu politikaların alt yapısını oluşturan nedenlerin ötesinde, teşvik paketin kadınların istihdamının artırılmasını sağlayacak "sosyal politikaları" içermediğini çok rahatlıkla söyleyebiliriz.

Zira, teşvik paketinden yansıyanlara göre, doğum izninin hangi koşullarda uzatılacağı belirsizlik taşıırken, doğum izninden sonra işe geri dönüşlerin güvence altına alınması yeni bir adım gibi gösterilmesine rağmen, zaten bugünkü yasalarda da (her ne kadar ihlal edilse bile) bu madde bulunmaktadır. Yine, çocuk doğurulmasını teşvik etmek amacıyla gündeme getirilen çocuk yardımı ise, çocuklarının bakımı için gerekli olan maddi ihtiyaçların yanında neredeyse deveye kulak kalmaktadır. Çocuk sayısına göre erken emeklilik ise, genç iş gücü ihtiyacı karşılığında kadınlara verilen yıpranma payından başka bir şey değildir. Pakette kreşlere ilişkin geçen madde ise tam anlamıyla göz boyamadır. Zira 10 ilde 10 OSB'de kreş açılması önerilmekte, bunların ücretsiz olduğuna dair bir tanımlama yapılmamakta, ancak "kreşleri açacak sermaye kuruluşlarına vergide indirim" yapılacağı ifadesi, asıl niyeti açıklıkla ortaya koymaktadır. Paketin kuşkusuz ki, en can alıcı maddesi, kadının aynı zamanda aile içi sorumluluklarını da yerine getirmesi gerekçesi ile, esnek çalışma biçimlerinin önünün açılması ve part-time, çağrı üzerine çalışma vb. esnek biçimlerin yasal hale getirilmesidir.

Görüldüğü üzere, kadın istihdamının artırılması, ne kadınların sağlıklı, güvenceli koşullarda çalışmasına olanak tanımakta, ne de kadının çalışma yaşamına katılımında en temel engel olan toplumsal sorumlulukları (ev ve çocuk bakımı) üzerinden

almaktadır. Tam tersine son olarak açıklanan teşvik paketinde olduğu gibi, "aile yaşamına uyum" adı altında bu sorumluluklara dayanarak, genç kadın nüfusunun ucuz iş gücü olarak nasıl değerlendirileceğinin hesabı yapılmaktadır.

AKP'nin kadına dönük istihdam politikaları emeğe dönük saldırıdır!

AKP hükümetinin kadın istihdamını artırmaya dönük olduğu ifade edilen teşvik paketleri, sermayenin sadece kadın emeğine dönük saldırıları ile açıklanamaz. R.Tayyip Erdoğan'ın "3 çocuk doğurun" vaazları ile, kadın istihdamının artırılmasına dönük politikaları kendi içinde çelişki değil, tam tersine bir bütünlük taşımaktadır. Resmi rakamlara göre Türkiye'de genç nüfusun artışında belirgin bir azalma sözkonusudur. Sermaye sınıfı, uluslararası rekabet koşullarının ihtiyaçlarına göre genç ve ucuz iş gücüne her geçen gün daha fazla ihtiyaç duymaktadır. Çocuk sayısının artılmasıyla, uzun vadeli olarak genç nüfus ihtiyacı, kadınların çalışmasıyla da ucuz iş gücü ihtiyacı karşılanmak istenmektedir. Muhafazakarlık sosuna bulandırılan söylemler, tümüyle sermayenin azami kar hirsının ürünüdür. Yapılmak istenen tüm düzenlemeler ise birbiriyle içiçe geçen 2 temel ihtiyacı karşılamaya dönüktür.

Teşvik paketinin en kritik maddesini ise, kadınlar için esnek çalışma modellerinin "teşvik edilmesi" oluşturuyor. Üretimi bir bütün olarak esnek, güvencesiz, kural dışı bir biçime dayandırmaya çalışan sermaye sınıfı, bir dönemdir bu doğrultuda çalışmalarını yoğunlaştırmış bulunuyor. UİS (Ulusal İstihdam Stratejisi) parça parça hayata geçirilmek istenirken, stratejinin en temel ögesi olan esnek çalışma, öncelikli olarak kadınlar üzerinden

yasalaştırılmak isteniyor. Dolayısıyla bu paket, sadece kadın işçileri değil, erkek işçileri de doğrudan etkiliyor. "Kadınların aile sorumlulukları" gerekçe gösterilerek, sınıfın bütününe hedefleyen esnek çalışma, teşvik paketiyle resmileştirilmeye çalışıyor.

Bir başka nokta ise, yıllardır ulusal baskı ve eşitsizlikle karşı karşıya kalan kürt kadınlarının emeğinin azgınca sömürülmesi hedefleniyor. Kadın istihdamını artırmaya dönük projeler kapsamında çoğunluğu Kürt illerinden oluşan "büyüme merkezleri" ve "artalanlar" tanımlanıyor. Bu alanlarda kadın istihdamının artırılması demek, kadınların ucuz iş gücü olarak çalıştırılmaları anlamına geliyor. Bir dönemdir sözü edilen bölgesel asgari ücret uygulaması ile hedeflenen vahşi sömürü, öncelikli olarak kadın emeği üzerinden gerçekleştirilmek isteniyor.

Kadın emeğinin korunmasına dönük mücadele, sınıf mücadelesinin parçasıdır!

"Kadın istihdamının artırılması" adına öne sürülen projelerin gerçek mahiyeti açıklıkla görülmelidir. Paket, sermayenin ucuz iş gücü ihtiyacının ürünüdür ve bir bütün olarak işçi sınıfını hedeflemektedir.

Bu ve benzeri projelerle görülmektedir ki, kadın emeğine dönük saldırılar, çalışma yaşamında kadın erkek eşitsizliği, toplumsal cinsiyet eşitsizliğinden değil, bizzat kapitalizmin sınıfsal karakterinden kaynaklanmaktadır. İşçi sınıfı iktidarı ele geçirmediği sürece, verilen toplumsal mücadeleler ile kısmi kazanımlar elde edilse dahi, kadının ikincil konumu esasta değişmeyecektir. Dolayısıyla kadın emeğinin korunmasına dönük mücadele sınıf mücadelesinin bir parçası olarak ele alınmalı, kadın-erkek birleşik mücadele örülmelidir.

Kamuya tasfiye, emekçiye sürgün!

Sermaye devletinin önümüzdeki dönem hedefleri arasında 657 Sayılı Devlet Memurları Kanunu'nda değişiklik yapmanın da bulunduğu biliniyordu. Yasa değişikliği bugüne kadar özellikle güvencesiz ve esnek çalışmayı teşvik etme amacıyla gündeme alınmış, resmi açıklamalarda da 657'nin katılığında dem vurulmuştu.

Bugün gazetesi yazarı Sadettin Orhan, gazetede yazısında yasa değişikliği paketinin son halini aldığını ve Çalışma Bakanı Faruk Çelik tarafından son Bakanlar Kurulu toplantısında sunulduğunu kaydetti.

Orhan'ın aktardığı haberde dikkat çeken ise yasa değişikliğinin devlet memurlarına getirdiği "rotasyon" sistemi oldu. Düzenlemeye göre 2 milyon 100 bin kamu emekçisi her 3 yılda bir çalıştığı kenti değiştirmek zorunda kalacak.

Düzenlemenin gerekçesinin ise personel yetersizliği bulunan bölgelerdeki açığın (Kürdistan kastediliyor) giderilmesi olduğu söyleniyor.

Bakan Çelik'in sürgün düzenlemesinin ilk işaretlerini 2011 Kasımı'nda verdiği de hatırlatılıyor:

"Ülkemiz 781 bin kilometrekaredir. Kamuda çalışmayı benimseyenlerin, bir ayırım yapmaksızın Türkiye'nin dört bir tarafında da hizmet etmeleri gerekiyor. Böyle bir yaklaşım sergilenirse hem kamu çalışanlarının birikimlerinin vatandaşlarımıza aktarılması hem gidilen yerde yeni bir heyecanla işe başlanması hem de verimsizlik söz konusu ise bu değişiklik ile onun gözden geçirilmesi mümkün olur. Çakılı kadro gibi memurların aynı ilde 15-20 yıl hizmet etmeleri verimi düşürüyor. Heyecanı ortadan kaldırıyor. Belli bölgeler sürgün yeri gibi algılanıyor. Bunlar doğru yaklaşımlar değildir."

Sürgün uygulaması, 657'deki diğer saldırılar ile birlikte düşünüldüğünde kamu emekçilerinin örgütlenmesinin önünde temel bir engele dönüşeceği açık. Düzenleme gerek sendikal örgütlülüğün, gerekse kişisel özgürlüklerin önüne geçiyor. Bir yandan sosyal ve siyasal faaliyetler sınırlandırılırken diğer taraftan kamu emekçileri devletin istediği gibi sürgün edeceği, fiili olarak cezalandıracağı köleler olarak tanımlanıyor.

"Yan gel yat"a son

Gündeme gelen sürgün uygulamasının yanısıra 657'deki değişikliklerin bir dizi başlığı bugüne kadar basına yansımıştı. Emek dünyasının piyasaya açılması ve hizmet sektörünün de bilimin metalaştığı bir biçime uyarlanması amacı taşıyan değişiklik, neoliberal saldırılardan bağımsız değil.

AKP'nin kongre sürecinde gündeme getirdiği "2013 vizyonu" belgesi ve ardından yapılan düzenlemeler, yapılacak değişikliğin tam anlamıyla 'günün şartlarına uygun' kölelik düzenlemesi olduğunu göstermişti.

Burjuva basın 2013'ün öngünlerinde arsızca "Devlete kapağı at yan gel yat'a son!" başlıklarıyla duyurduğu değişiklik paketinde kamu emekçilerinin de işçi statüsüne benzer bir statü kazanacağı söyleniyordu.

Yine, yasada yapılacağı söylenen değişikliklerde "verimlilik" ilkesinin temel alınacağı sıklıkla vurgulanıyordu. Buna göre "verimli" çalışmayan

emekçilerin işten çıkarılmalarının önü açılırken, yasal itiraz hakları da sınırlanıyor ve yöneticilerin inisiyatifleri genişletiliyor.

Yasaya dair yansıyan bir başka önemli başlık ise ücretlerin de aynı "verimlilik" kriterine göre belirlenmesi. Buna göre ücretler, performansa göre belirlenecek. Geçmişte "katsayı-gösterge", "derece-kademe" sistemine göre belirlenen ücretlerin yapısı tamamen değişecek. Verimliliğin ölçülmesi sonucu ücretler düşürülecek veya yükseltilecek. Emeklilik hesaplanırken de benzer kriterler gözönüne alınacak.

KESK'in varlık-yokluk sınavı!

Kuşkusuz ki yansıyan bu verilerin ne kadarının ilk başta yasaya yansıtılacağı şimdilik bilinmiyor. Ancak tüm bunların ve daha fazlasının AKP'nin, dolayısıyla sermayenin önümüzdeki döneme dair saldırı planlarının parçası olduğu açık. Bir dizi hayati adımı atarken emekçilere bir de sürgün cenderesi dayatmak ise düzen cephesinin belki de en aşağılık oyunlarından biri.

Yasanın öne çıkan ve emekçilerin hayatını kısa vadede tehdit eden bir düzenleme olması, kapsamlı saldırının da yalnızca bu yönüyle ele alınma tehlikesini içeriyor. Oysa saldırı çok daha kapsamlı ve kamunun tasfiyesinin dolaysız bir parçası.

Emek hareketi ise bugüne kadar ne yazık ki gündemdeki değişikliğe karşı anlamlı bir adım atabilmiş değil. Önümüzdeki günler, bu alanda da kamu emekçilerinin örgütlü mücadelesi, özellikle de KESK için bir varlık-yokluk mücadelesi dönemi olacak gibi gözüküyor.

"Tuğla önemli, memurlar da yatıyor"

AKP'li bürokratların pervasız açıklamalarına her gün yenileri ekleniyor. Bu konuda sabıkalı isimlerden Çevre ve Şehircilik Bakanı Erdoğan Bayraktar da katıldığı Türkiye Tuğla ve Kiremit Zirvesi'nde hayli ilginç bir konu çeşitliliğine imza attı.

Tuğlanın önemini anlatarak sözlerine başlayan bakan, konuşmanın sonuna doğru konuyu 657 sayılı Devlet memurları Kanunu'na getirdi ve memurların yatarak para kazandığı tespitlerini yaptı.

Bakanlar kurulu gündemine gelen yasa değişikliği ile ilgili tartışmalar henüz gündeme gelmişken belli ki tartışmalara katkı yapmak isteyen bakan, "jakoben zihniyetleri" "ellerinin tersiyle" ittiklerini söyledi.

657 sayılı kanunun kendilerine uymadığını söyleyen Bayraktar, "Devlet memuru oluyor birisi, ondan sonra yat, uzan, para kazan, böyle bir şey yok" şeklinde konuştu.

Kamu emekçilerine bildik suçlamaları yönelten Bayraktar'ın sözlerinde yeni bir şey yok. Ancak tuğla ile başlayan konuşmasını buraya getirmesi de hayli önemli. Zira hükümetin yeni dönemdeki temel saldırılarından biri olan 657'de yapılmak istenen değişikliğin toplum gözünde meşrulaştırılması ve dirençle karşılanmaması için yandaş basına ve devletlilere büyük işler düşüyor.

Ankara'da faşist saldırı ve provokasyonlar...

Birleşik, kitlesele, militan mücadeleyi yükseltelim!

Ankara'ya geçtiğimiz hafta faşist saldırılar ve polis terörü damgasını vurdu. Üniversitelerde artan faşist saldırılar, ÖGB ve polis terörüyle birleşerek hat safhaya ulaştı.

Geçtiğimiz aylarda ODTÜ'de tüm ülkenin gündemine oturan Erdoğan protestosu, saatler süren azgın polis terörü ile karşılandı. Saldırıya rağmen ODTÜ'lülerin gösterdiği kararlı ve militan direniş, örgütlenen kitlesele boykot ve eylemlerle sürdü.

Ankara Üniversitesi DTCF'de sürekli yaşanan faşist provokasyonlar, 8 Kürt öğrencinin okuldan atılması ile devam etti. Cebeci Kampüsü'nde başlayan ve Tandoğan'a sıçrayan yemekhane eylemleri ile hızlanan gelişmeler bir kez daha polis-ÖGB terörü ile sonuçlandı. Cebeci Newroz'u'nda yaşanan ÖGB-polis işbirliğiyle gerçekleşen saldırı, bir öğrencinin ÖGB tarafından bıçaklanması ile başladı ve çevik kuvvet saldırısı ile devam etti.

Ertesi gün Hacettepe Üniversitesi'nde faşist-idare-polis işbirliğiyle provokasyon yaratılarak bir kez daha üniversite gaz bombaları ve tazyikli sularla teslim alınmaya çalışıldı.

Tüm bunlar birlikte düşünüldüğünde Ankara'da son aylarda artan öğrenci eylemlerinin düzen cephesini önlem almaya zorladığı aşıkardır. Hacettepe Üniversitesi ve Ankara Üniversitesi'nin eşzamanlı olarak aldığı 2 günlük tatil kararı, bu iki günün hafta sonu ile birleşerek dört güne çıkması ise açıkça bir provokasyondur. Bu tatil kararıyla birlikte sosyal medya üzerinden yoğunlaştırılan kara propaganda ve ilerici-devrimci öğrencilerin hedef gösterilmesiyle birlikte gelişebilecek tüm saldırılar meşrulaştırılmaya çalışılmaktadır. 22 Mart akşamı bir öğrencinin faşistler tarafından sokak ortasında saldırıya uğraması bunun yalnızca bir örneğidir.

Öte yandan "İmralı görüşmeleri" bahanesiyle çığırından çıkan faşist kudurganlık, Devlet Bahçeli'nin "Sabrımızı taşırmayın" açıklamaları ile birlikte üniversitelerdeki faşist çetelerin "legalite bitti, yaşasın illegalite" söylemleri, ilerici-devrimci-yurtsever öğrencilere kurulan pusuların bir başka nedenidir. Bu çetelerin 21 Mart'ı "Büyük Gün" ilan etmeleri, tüm üniversitelerde seferberlik çağrıları yapmaları ve ilerici-devrimci öğrencilerin bu saldırılara yanıt verme ihtimali de iki günlük tatilin bir başka nedenidir.

Üniversitelerin tatil olmasının nedenleri düşünüldüğünde akla ilk olarak Beytepe ve Cebeci'de yaşanan olaylar gelse de asıl neden öğrenci gençliğin hareketliliğidir. Tandoğan ve DTCF'nin de tatil olmasına rağmen Ankara Üniversitesi'nin ilerici-devrimci faaliyetin olmadığı kampüslerinin (Dışkapı ve Gölbaşı) tatil edilmemesi nasıl açıklanabilir? Yaşanan provokasyonların ardından haklarında anti-propaganda yapılan ilerici-devrimci öğrencilerin öğrenci kitlelerine gerçekleri anlatmaması için zaman kazanan üniversite yönetimleri, bir yandan da soruşturma ceza terörünü devreye sokmuştur.

18 Mart'ta yaşanan olayların ardından rektör Murat Tuncer'in "gereği yapılacak" dediği Hacettepe Üniversitesi'nde 17 öğrenci yurttan atılmış, sonrasında öğrencilerin tepkisi yönetime geri adım attırılmıştır. İlerici ve yurtsever öğrenciler soruşturma sonuçlanana kadar yurda geri alınmıştır. Öte yandan Hacettepe Üniversitesi'nde yaşanan olaylarla ilgili 96 kişilik bir soruşturma listesi hazırlandığı bilinmektedir.

Bu saldırılar Ankara ile de sınırlı kalmamıştır. Aynı dönemde birçok üniversitede faşist-ÖGB-polis işbirliğinde saldırılar gerçekleşmiştir. Eskişehir, İstanbul, Çanakkale, Zonguldak gibi illerde yaşanan olaylar bütünsel bir saldırıya işaret etmektedir. Elbette saldırılar bunlarla sınırlı kalmayacaktır.

Ankara'daki üniversitelerdeki provokasyonlar Ankara polislerinin katkıları ile sürecektir. Bundan sonraki süreçte ilerici-devrimci öğrencilere düşen görev bu saldırıları göğüsleyebilecek irade ve kararlılığı göstermektir. Faşistlerin devlet ve okul yönetimleri tarafından gördükleri destek düşünüldüğünde devrimci öğrencilerle eylemli dayanışmayı yükseltmek ve "Faşizme karşı omuz omuz!" sloganını ete-kemiğe büründürmek tüm ilerici-devrimci kamuoyunun görevidir.

Düzenin faşist saldırılar eşliğinde devreye soktuğu topyekûn saldırıları püskürtebilmenin tek yolu gençliğin birleşik, kitlesele ve militan mücadelesini örgütlemektir.

Ankara Ekim Gençliği

Yemekhane eylemlerine ara verildi

Ankara Üniversitesi'nde haftalardır süren "ücretsiz yemek yeme eylemleri", üniversite bünyesinde kurulacak olan komisyonun görüşmeleri boyunca "1 TL'ye yemek yeme eylemine" evrilmişti.

Eylemi örgütleyen bileşenlerin daralmasıyla birlikte, kalan bileşen bir açıklama yayınladı. Ekim Gençliği, Kızıl Hareket, Söz Dergisi ve YDG imzalarıyla yayınlanan açıklamada sürecin başından beri yaşananlar anlatıldı. Açıklamada, üniversitenin sözünü verdiği komisyonun, eylemleri bitirmek için yönetim tarafından bir adım olduğu teşhir edildi.

Yemekhane eylemleri, hazırlanan anketlerle öğrenciler tarafından değerlendirildikten sonra, anketten çıkan sonuçlara göre yeni eylemlerle devam edecek.

Ekim Gençliği / Ankara Üniversitesi

DLB: Tek seçenek mücadele!

Esenyurt-Avcılar-Kıraç bölgelerindeki lise ve dersanelerde hazırlıkları yürütülen eylem 22 Mart günü Köyiçi Meydan'da gerçekleştirildi.

Lise ve dersanelere yönelik yoğun bir kitle çalışmasıyla hazırlanan eylemde, liseliler özgürlük ve gelecek için sosyalizm mücadelesine çağrıldı.

Eylem öncesinde meydanı ablukaya alarak çevik otobüsleri ve TOMA'yı yağın polis eylemi terörize etmek isterken eylem saatine dakikalar kala çevik kuvvet polisleri alandan çekildi.

"YGS-LYS'nin beş seçeneğine karşı tek seçenek mücadele! Eşit, parasız, bilimsel, anadilde eğitim! Sınavsız üniversite!" pankartının açıldığı eylemde okunan basın açıklamasında, 24 Mart'ta yapılacak YGS'ye dikkat çekilerek liseli gençliği geleceksizliğe sürükleyen, yarış atına çeviren, özgürlüğünü çalan bu düzenin gerçek yüzünü anlatmak için alanlarda bulunduğu söylendi.

Eğitim ve sınav sistemine karşı yürütülen mücadelede lise ve dersanelerde "Eşit parasız eğitim sınavsız üniversite!" talebiyle dağıtılan bildirilerin, toplanan imzaların ve yapılan anketlerin liseli gençliğin bu eğitim sistemini ve onun sınavlarını reddettiğini gösterdiği vurgulandı.

Basın açıklamasının ardından değerlendirme toplantısında biraraya gelen devrimci liseliler staj sömürüsü, devrimci mücadele ve 1 Mayıs sürecine dair sohbetler gerçekleştirerek önümüzdeki dönemde daha güçlü bir DLB çalışması örmenin imkan ve olanaklarını tartıştılar.

Liselilerin Sesi / Esenyurt

Özgürlük ve Eşitlik Beyannamesi imzaya açıldı!

"Özgürlük ve Eşitlik Beyannamesi", 21 Mart günü Ege Üniversitesi E-kafe önünde yapılan basın açıklamasıyla imzaya açıldı.

Basın açıklamasında "Gençlik sözünü söylüyor, Özgürlük ve Eşitlik Beyannamesi imzaya açılıyor!" şiarlı ozalit açılarak kızıl flamalar taşındı.

Açıklamada şu ifadeler yer verildi: "Kırlı savaşlarda ölmek ve öldürmemek için, kardeş halkları düşman görmemek için, estirilen şovenist, ulusalcı, milliyetçi, faşist histeriye karşı halkların kardeşliği ve gönüllü birliğini savunmak için, eğitimi parayla satın almamak ve insanlık adına bilgi üretebileceğimiz üniversiteleri yaratabilmek için, yapılması gerekenlere hazırladığımız beyannameyi imzalayarak başlayabiliriz, lakin bitiremeyiz. Bu yüzden özgürlük ve eşitlik beyannamesinin çağrısı, özgür ve eşit yarımlar için verdiğimiz sınıfsız, sömürsüz, sınırsız bir dünya için taraflaşma, en nihayetinde de beraber mücadele etme çağrısıdır."

Son olarak, beyanname metninin kendisinin okunmasından sonra da beyanname imzaya açıldı ve ilk imzalar toplanmaya başlandı.

Basın açıklamasına Devrimci Gençlik ve SYK destek verdi.

Ekim Gençliği / İzmir

İnsan Hakları Derneği İstanbul Şubesi Yönetim Kurulu üyesi Av. Gülizar Tuncer ile konuştuk...

“Hasta mahpuslar sorunlar yumağının bir parçası, en önemli yanı”

Geçtiğimiz haftasonu hasta tutsaklardan Hacı Nasır hayatını kaybetti. Hasta tutsakların tedavi sorununun süreklileştiği bir dönemdeyiz. Bu konuyu nasıl değerlendiriyorsunuz?

Av. Gülizar Tuncer: Hacı Nasır, cezaevinde olup serbest bırakılması gerekirken ölüme terk edilen hasta mahpuslardan biri. Bugüne kadar yüzlerce mahpus onun yaşadıklarını yaşadı. Onlarcası cezaevinde ölmek durumunda kaldı. Hala yüzlerce mahpus hasta olmasına rağmen ve bu hastalıkları cezaevi koşullarında yaşamalarına engel teşkil etmesine rağmen içerde tutulmaya devam ediliyorlar. Bu konuda aslında yasal mevzuat tartışmasına girmeden önce insani açıdan bakmak gerekiyor. Çünkü, yasal mevzuattaki düzenlemelere baktığımızda sadece hükümlüler açısından belli düzenlemeler yapılmış görünüyor. Bunu yargılaması devam eden tutuklular açısından uygulamamak mahkemenin takdirine daha doğrusu keyfine kalmış bir durum. Ve mahkemeler de malesef bu takdir haklarını olumsuz yönde kullanıyorlar.

Geçenlerde Adalet Bakanı bir açıklama yaptı. Cezaevlerindeki tutuklu ve hükümlü sayısını kıyaslayarak tutuklu sayısının eskiye oranla daha az olduğunu, hükümlülerin daha fazla olduğunu söyledi. Hızlandırılmış bir yargılama sürecine girdik çünkü. Bu anlamda tutuklu ve hükümlü sayısındaki artış veya azalma çok önemli değil. Esas sorun, AKP'nin iktidar olduğu son 10 yıl içerisinde cezaevlerinde mahpus sayısının 59 binden 138 bine çıkmış olmasıdır. Yani toplum nüfusunda iki-üç kat bir artış yokken cezaevlerinde kalan insan sayısı artmıştır.

“Cezaevlerinde sorunlar sistematik olarak arttırılıyor”

Cezaevlerinde yaşanan sorunları 10 yıl öncesine kıyasladığımızda eskiye oranla çok daha boyutlu, çok daha sistematik. Ve işkence ve kötü muamelenin de arttığını görüyoruz. Hasta mahpuslar bu sorunlar yumağının bir parçası, en önemli yanı. Çünkü hastalar ölüme terk edilmiş durumda. Özellikle ağır hasta olanlar İHD verilerinde aktarılıyor; kanser, beyin tümörü, kalp rahatsızlıkları ve benzeri hastalıkları olan ölümcül nitelikte hastalıkları bulunup cezaevi koşullarında kalması uygun olmayan yüzlerce mahpus var. Bir kanser hastası açısından düşündüğümüzde sadece tedavi olanakları açısından, dışarıda daha iyi sağlanabileceği açısından değil moral açıdan da o insanların ailelerinin yanında olması, doğayla başbaşa olması gerekir. Çünkü sadece fiziksel anlamda bir iyileşme sağlanmıyor. Dışarıya ruhen de manevi açıdan da onlara daha iyi gelen bir ortam. Tek kişilik veya 3 kişilik hücreler. Ayda birkaç kez aileleri ve avukatlarını görebiliyorlar. Böylesine sınırlı bir diyalog olanağına sahipler.

Burada Ceza İnfaz Kanunu 16. Madde'de hayati tehlike şartı aranıyordu. Şimdi yeni yasal düzenlemeler yapıldı. Ve artık hayati tehlike şartı aranmıyor. Ama şöyle bir şey var ki eskisinden daha kötü, devlet açısından baktığımızda olumsuz bir yönelim var. Sakatlığı olan ve cezaevi koşullarında tek başına yaşamını sürdüremeyecekler açısından serbest bırakılma olanağı getiriyor. Ama aradığı şartlar yine

hayati tehlike şartlarına yakın şartlardır. Sakat olmak, tek başına yaşamını sürdüremeyecek olmak hayati tehlike taşıyan hastalık yani ağır hastalık durumunu işaret ediyor. Bu açıdan farklılık yok aslında. Esas sorun şu “Toplum için tehlikeli olmama” şartının getirilmiş olması.

Hasta mahpusların bırakılmasının önündeki engel, Adli Tıp Kurumu

Şimdi Adli Tıp Kurumu'nu hepimiz biliyoruz. Adli tıp tarafsız ve bağımsız bir kurum değil. Adalet Bakanlığı'na bağlı bir kurum. Dolayısıyla doğrudan iktidar odaklarının talimatlarına göre hareket ediyorlar. Hatta bunu belirtmekten hiçbir şekilde çekinmiyorlar. Güler Zere olayında Adli Tıp Kurumu Başkanı çok açık bir şekilde itirafta bulunmuştu. Demişti ki; ‘biz, bize gelen insanların hangi suçu işlediklerini veya başkalarını mağdur etmiş mi buna da bakarız, dosyasına bakarız’. Böyle bir şey olamaz! Bir sağlıkçı, bir hekim ya da bir bilirkişi önüne gelen insanın hangi suçu işlediği, hangi siyasal görüşe sahip olduğu üzerinden bir değerlendirme yapamaz. Ama bunlar hem bu şekilde bir değerlendirme yapıyorlar hem de bunu açık bir şekilde itiraf ediyorlar. Yani biz tarafız, devletten yana tarafız diyorlar. ‘Muhafiflerin dosyaları önümüze geldiğinde, özellikle radikal sol ve Kürtlerin dosyalarında ona göre davranırız’ bunu çok açık bir şekilde ifade ediyorlar. Hiç tartışmasız adli tıp bağımsız değildir.

Biz Adli Tıp Kurumu yerine cezaevlerinin bağlı olduğu üniversite hastanelerinden sağlık kurulu raporları alınabileceğini söylüyoruz. Bunun yeterli şart olabileceğini düşünüyoruz. Çünkü sağlık kurulu raporları da çok detaylı. Bunu istiyoruz çünkü üniversite hastanelerinde doktorlar ‘seçilmiş’ değil. Ama Adli Tıp Kurumu'nda hepsi özel olarak seçilmiş. Mesela 3. İhtisas Dairesi'nin başına Nur Bilgen'i getirdiler! İşkenceyle ilgili rapor veren ihtisas kurumunun başına işkenceyi gizlemekten ceza alan ama cezası hiçbir zaman uygulanmayan, uygulanılmayan tam tersine ödüllendirilen bir hekim getirildi. Böyle bir kurum var karşımızda. Ve böyle bir kurumun vereceği raporlarla insanlar serbest bırakılacak. Birincisi, bu kurumun verdiği raporlara güvenmiyoruz. İkincisi, Adli Tıp şartını kabul etmiyoruz. Ama bizim için en önemlisi ve

hiçbir şekilde kabul edemeyeceğimiz toplum için tehlikeli olmama şartı.

“Toplum için tehlikeli olan devletin bakış açısı”

Cezaevinde bir insan düşünün, ağır hasta, sakatlık durumu var. Ve cezaevinde tek başına yaşamını sürdüremeyecek durumda. Bu durumdaki bir insan için devlet diyor ki ‘bu insan toplum için tehlikeli olabilir’. Fiziksel olarak bir şey yapamayacak bu insanın neyinden korkuyorlar; düşüncesinden, onun ideallerinden, yaşama bakışından, dünya görüşünden. Ve onları hasta dahi olsalar, yerlerinden kımlıdayamayacak durumda da olsalar toplum için tehlikeli görüyorlar. Esas tehlikeli olan bu. Toplum için tehlikeli olan devletin, devleti yönetenlerin, egemenlerin bu bakış açısı. Asıl toplum için tehlikeli olanlar, cezaevlerini yönetenler, infaz erteleme kararı veren savcılar. Çünkü hep güvenlik kaygısı insani yaklaşımın önünde tutuluyor. Bu bizim açımızdan asla kabul edilebilecek bir şey değil.

Yasa çıktığı zaman basında ‘yüzlerce hasta serbest bırakılacak’ diye haberler yapıldı. Fakat biz kimseyi göremedik. Bir tek Hediye Aksoy serbest bırakıldı. O da çok gündeme getirilmişti. Hediye Aksoy'un bırakılması tabii ki olumlu ve önemli. Ama diğer mahpuslar açısından söz konusu olamıyorsa ve halen Hacı Nasır gibi insanlar o haldeyken bırakılmıyorsa yetkililer utanç duymalıdır.

Onu serbest bırakmayan savcılar yada serbest bırakılması yönünde rapor vermeyen doktorlar utanç duymalıdır.

Ali Haydar Yıldız örneği var. Felçli bir mahpus. Biz gidip Tekirdağ'da gördüğümüzde çarşafı kanlar içindeydi. Ve hala serbest bırakılmış değil. Belden aşağısı felç, yürüyemeyecek durumda, tek başına yaşamını sürdüremiyor ama devlet onu cezaevinde tutmaya devam ediyor. Ve onun gibi birçok hasta mahpus var.

İHD Cezaevi Komisyonu F oturumlarında hasta mahpusların durumunu ele alıp, yetkililere çağırda bulunuyor. Bir an önce gerekli raporlar alınıp serbest bırakılsınlar diye ama malesef yasa çıktığından beri Hediye Aksoy dışında serbest bırakılan olmadı.

Kaybedilen bedenler, kaybedilmeyen savaşlar...

T. Kor

Ne zordur ölümü maddi bir yoklukla yaşamak. Her hâlükârda kaybedilen hayatlar vardır, lakin elle tutulur bir miras olarak mezar yeri dahi olmayanların acısı iki kattır. Kapitalizmin vahşeti bunu da yaratır işte. İnsanları mezar talep ettirecek noktaya vardırıır...

Tüm vahşetin, işkencelerin fikir babası Amerikan Haber Alma Servisi'nin darbelerindeki imzalardan biri de kaybetme politikasıydı. Bu saldırı esasta orta vadeli bir hasar projesidir. Zira tek başına katletmekle kalınmamakta fiziki varlığın ortadan kaybedilmesiyle bir sonraki kuşaklarda unutulması amaçlanmaktadır. Anılacak bir mezarı, bir ölüm tarihi ve yeri bulunmayanlar yaratılmak istenmiştir. Fakat bu politikanın uygulandığı topraklarda burjuvazinin katil sürüsüne gereken yanıt yine emekçilerden geldi. Hem de bu sefer elleri nasırlı, çocuklarının mezarını isteyen anneler verdi yanıtı. Evlatlarının kılına zarar gelmesine dayanamayacak yürekler ölü bedenlerine ulaşmak için darbeleri aşarak sokaklara çıktı. Meydanın adı dünyanın öbür ucundaki bir kıtada Plaza Del Mayo olurken bu topraklarda Galatasaray'dı.

Geçtiğimiz hafta Cumartesi Anneleri'nin bu topraklarda meydanlara çıkmasını tetikleyen kayıplardan Hasan Ocak'ın akıbeti için yine yaşlı meydana anneler vardı. Ve bir de misafirleri vardı. Dünyanın öbür ucundaki kıtada aynı acıyla aynı taleple kendi yaşlı meydanlarından ayrılmayan bir ana, Nora Morales De Cortinas.

**“Kaybedilenler bizim yanımızdadır.
Şimdi ve her zaman!”**

*“umudu ve öfkeyi çağırıyor mayıs Meydanı'nda toprak duy çağırımı ağarmış Kızilderili alnınla gel anne yorgun bilekleriyle ayaklarının yurdunun uçsuz bucaksız pampaları gibi üretken öpülesi ellerinle gel toplu mezar çiçeklerinden topla türkümü türkümü söyleyen melez sesinle gel”**

Kaybedilenlerle amaç maddi varlığın yok edilmesi, bir sonraki kuşakta silinmesiyken analar sloganlarıyla yıktılar düzenin işkence politikalarını, kaybedilenlerin yanlarında olduğunu haykırdılar. Şimdi ve her zaman

vurgusuyla. Plaza del Mayo yani lafin Türkçesi'yle Mayıs Meydanı... Her daim baharın ve kavganın habercisi Mayıs.

Her Perşembe Mayıs Meydanı'ndaydı analar. 13 Nisan 1977 günü başladı ilk arayış. 14 ana. Evlatları ve meydanları arasında kaybettiklerinin simgesiyle 14 beyaz tül bentli ana...

Darbeler “Perşembe Delisi” dedi onlara ama perşembeye takıntılı o analar deli ettiler darbelerini. Tüm silahı ve gücüyle bir avuç ananın evladı için sokağa çıkışı darbeyi eritti. Baskı altında sindirilen emekçilere mücadele için meşale oldu.

“denizden geldi kömürden daha siyah aydınlanmasını istedi aşkımın gecesinin

*ve orada yandı, tutuştu,
öfkesiz bir ateş
denizden geldi
ve o mavi bir yıldızdı”***

Kaybedilen 30 bin insandan 5 bininin işkence gördüğü yer dönemin Deniz Mekanik Okulu'ydü. Şimdi 19 hektarlık bu okul alanı kaybedilenler anısına müzeye çevrilmek üzere yerel insan hakları kuruluşlarına devredildi. Onlar hep denizden geldi. Çünkü vahşetin sınırını kaldıran darbeler binlerce insanı uçaklardan denize attılar.

“Marcos Queipo, gökyüzünden ölümlerin düştüğü bir yerde büyümüş.

1970'lerin sonunda başkent Buenos Aires'e 200 kilometre uzaktaki Parana Delta'sının farklı adalarında çalışmış.

‘Askeri uçakların, bölgeye garip paketler attıklarını hatırlıyorum. İçlerinde ne vardı bilmiyordum’ diyor.

*Sonra bu paketlerin, nehir kenarlarında sürüklendiğini görmüş. ‘Birini açtığımda ödüm patladı. Paketlerin içinde cesetler vardı.’ diyor.”****

Tam 37 yıl devirdiler yaşlı meydana. Kuşaklar değişti ama mücadele değişmedi. Kazanılan her bir kazanım haberi adım oldu yürüyenlere. Ve şimdi kaybedilenler yargılanırken dahi analar meydana. Kayıpların sorumlularının yargılanması yetmez, arşivleri açın, başkalarına verilen çocukları bulun demek için. Evet Arjantin darbesi sadece kaybetmedi. Evlatlarını çalıp evlat edindirme sistemiyle 4 bin çocuğu ailelerinden kopardılar. Plaza del Mayo

Anneleri o çocuklar için de yürüyorlar şimdi.

Ve Arjantin'de her şey bitmiş değil zira 2000'li yıllarda kaybedenler hala işbaşındaydı. “Etchecolatz davası tanıklarından 77 yaşındaki eski inşaat işçisi Jorge Julio Lopez ortadan kayboldu” 25 Aralık 2006 Tarihli BBC haberi bildirdi gerçeği. Ve ekledi Arjantin'in kaybedenleri devam ettiren yönetiminden gelen itirafla haberi: “Geçmiş, halen yenilmiş değil.”

**Hasan Ocak
Cumartesi Anneleri'nin ilk zaferi**

Hasan Ocak 21 Mart 1995'te kaybedildi. Yani Gazi Direnişi'nden 9 gün sonra. Devletin açık intikam mesajıydı Hasan Ocak. Emekçilerin silahlara karşı direnişi karşısında sadece katletmenin bir tepki yaratmayacağı düşünülmüş olacak ki kaybedildi. Zira daha Gazi ve Ümraniye şehitlerinin kanı mahallelerden kalkmamıştı. Ama olmadı işte, yine başaramadılar. İmparatorluğun korku hükümlerliği ile değil bir kez daha zafer gururu ile çıkıldı savaştan. Hasan'ın bedeni bir kimsesizler mezarından çıkarıldı. “Bizde yok” diyen devlete yanıtı emekçiler cenazeyi alıp “o artık bizde” dercesine sahiplenerek verdiler. “Kaybedilenler bizim en değerlilerimizdi” diyen Hasan'ın kız kardeşi Maside Ocak “İnsanların duruşuyla gözaltında kaybetme politikasını durdurduk” diyerek özetliyor o günleri.

*“bir defter kalır gidenlerden
ayrı düştüklerimizden bir kitap
yıllar sonra aklına gelir de birden
bakarsın / kuytu dalında bir sayfanın
incecik izler vardır
diretmişliğimizden”*****

**“Kaybedeceğin tek mücadele
terk ettiğin mücadeledir!”**

Son sözü yine analarımız söyler. Terk ederek kazanılacak bir savaşın olmadığını iyi biliriz. Çokça duymaya başladığımız “Savaşın kazananı, barışın kaybedeni olmaz” sözüne Arjantin'den yanıt veriyor analar.

Tek kaybımız zaman. Her geçen gün çalıyor geleceğimizin güneşinden bir damlayı.

Geçmişimize ulaşabilmek için meydanlarda anaların yanında saf tutmak gerek. Çünkü evlatlarını aramak yetmeyecekse özgürlük ve eşitlik getirmeye eklemek gerek nasırlı ellerin tuttuğu fotoğraflara tulumlu yumrukların alın teri mücadelesini. Olmadı mı Arjantin'de de böyle. Anaların kayıplar eylemine sendikaların katılması değiştirmede mi tüm mücadelenin rengini. Analar nasıl çıktılar “Askeri Diktatörlük Sonuna Yaklaştı” gösterisine.

* Emirhan Oğuz - Plaza del Mayo Anneleri

** İnti-İllimani'nin Vino del mar, (O denizden geldi) isimli şarkısı. Öğretmenler Sendikası Başkanı'nın darbeye askerler tarafından evinden alınıp kaybedilmesi, cesedinin denize atılışı üzerine yazılmış. Çünkü deniz bile kaybedilmesine rıza göstermeyip gri sahile geri yollamış.

*** BBC Türkçe'nin “Arjantin'de 'gökten yağın cesetler'in öyküsü” haberi Fabian Magnotta'nın “Mükemmel Bir Yer” kitabından aktarılmış. / 26 Mart 2013

**** Emirhan Oğuz - Yaşam şuncağız bir şey işte

Jet, donanma, kurşun...

Ya kömür tutuşursa!

Tutanak

*kanlı bir gömlekti omuzlarında Mart güneşi
düşünüyordu ozan
plâstik yerküreyi bir çocuk başı gibi okşayarak
bir başka şafağın irkiltisiyle çoğul
düşünüyordu ozan
vietnamı kongoyu ve kendi ülkesini
bir çocuk başı gibi okşayarak
1965 sularında
ellerinde çiğdem çiçekleriyle çocuklar
demirin kömürün petrolün kahrından uzak
işyerlerinde grev
gazetelerde kürk ve kadın
ve kadillak
evcil bir güvercin gibi sokulgan
sıcak
1965 sularında yoksulluk*

Hasan Hüseyin Korkmazgil

“27 Mayıs 1960’tan sonra Türkiye’de en büyük işçi grevi, Mart 1965 de, 40 binden fazla işçinin çalıştığı Zonguldak kömür havzasında patlak verir. Grev 9 Mart’ta Kozlu maden ocağında başlar, oradan Kadron, Kilimli ve diğer ocaklara sıçrar. 12 Mart’ta altı bin işçi, ücretlerinin azlığını ve kendilerine ayrılan altı milyon liralık primin yüksek memurlar arasında paylaşılmasını protesto etmek için büyük bir gösteri yaparlar. Hükümet Karabük ve Adapazarı askeri birliklerinden getirdiği askeri birlikleri, ağır topçu taburunu ayaklanan maden işçilerinin üzerine salar, çıkan çatışmada iki maden işçisi ölür, 10 işçi yaralanır. İlerici, demokrat basında çıkan haberlere göre, çatışma yerinde daha sonra 2000 mermi kovarı bulunmuş, askeri ve jandarma birliklerinin saldırısı, askeri uçaklar tarafından desteklenmişti.” (Dimitir Şişmanov – Türkiye İşçi ve Sosyalist Hareketi)

60’lı yıllar sınıf ve kitle hareketinin yoğun olduğu, sermayenin zor anlar yaşadığı bir dönemdi. 2. Emperyalist Paylaşım savaşından büyük bir iktisadi ve moral güçle çıkan ABD emperyalizmi, sömürge ülkelere yoğun bir sermaye akışı gerçekleştirdi. Bu ülkelerden birisi de Türkiye’dir. Kapitalizm bu aşamadan sonra palazlanarak önemli bir güç haline gelir. Bu gelişmişliğe paralel olarak sınıf hareketinde

ciddi kıpırdanmalar gündeme gelir. İşçi sınıfı grevler, işgaller ve direnişlerle sermayeye korku salmaktadır. Saraçhane mitingi ve Kavel’le başlayan süreç Zonguldak ve Kozlu maden işçilerinin direnişi ve Paşabahçe, Derby, Singer, Demirdöküm işçilerinin direnişleriyle devam eder. On yıla yayılan bu birikim 15-16 Haziran Direnişi’ni yaratır.

1965 Madenci direnişi 10 Mart tarihinde başlar. Direniş, Ereğli Kömür İşletmesi’ne bağlı Gelik, Çaydamarı, Kilimli ocaklarında 6 bin işçinin “İlyakot zamları”nın dağıtımındaki eşitsizliği protesto için işbaşı yapmayı reddetmesiyle başlar. İşçiler tek yumruk halinde kenetlenerek ocaklara el koyarlar. Trenlerle gelen diğer işçileri ocaklara sokmazlar. Direnişi kırmak isteyen iki mühendis işçiler tarafından cezalandırılır. Zonguldak Valisi yanına bir tabur asker olarak direnişi bastırmak için bölgeye gelir. Ancak işçiler kazma ve kürekle Valinin üzerine yürürler. 12 Mart günü devlet direnişi bastırmak için son derece

kararlıdır. Askerler işçilerin üzerine sürülür. İşçiler dağılmayı reddederler. Asker işçileri kurşunlar ve işçilerden Satılmış Tepe ile Mehmet Çavdar şehit düşer. Bir çok işçi yaralanır, ancak kararlılık kırılmaz. Bu kez işçilerin hedefinde Kozlu vardır. Binlerce işçi Kozlu’da buluşur. Gözlerinde arkadaşlarını katleden devlete karşı bir öfke vardır. İşçiler burada patron yanlısı bir mühendisi rehin alır. Devletin Mehmet Çavdar’ın cenazesini istemesine karşı çıkarlar ve arkadaşlarının cenazesini devlete teslim etmezler. Devletin verdiği yanıt savaş jetlerini işçiler üzerinden alçak uçuş yaptırmak şeklinde olmuştur. İşçiler korkutulmak istenmiştir. Ancak işçilerin gözlerinde korkudan eser yoktur. 12 Mart akşamı işçiler şehri gerçek anlamda kuşatırlar.

İşçiler sık sık asker barikatlarını taciz ediyor ve yüklenir. Bunun sonucunda barikat adım adım geri çekilir. Bölgede bulunan tüm resmi daireler kapatılır. Bölgeye yoğun bir şekilde asker sevk edilir. Valiliğin emriyle bölgeye donanma sevk edilir.

13 Mart sabahı devlet artık direnemez. İşçileri Bakanı, Çalışma Bakanı ve Enerji Bakanı Zonguldak’a gelirler ve işçilerle görüşürler. Bakanlarla görüşerek pazarlık yapan işçiler akşamüstü ocaklara inmeyi kabul ederler. Direnişte yüzü aşkın işçi tutuklanır.

Türk-İş işçi düşmanı tavrını burada da ortaya koymuştur. Bölgede aylardır komünist bildiri dağıtılarak işçilerin kıskırtıldığı açıklamasını dönemin sendika başkanı Seyfi Demirsoy tarafından yapılmıştır. Ancak buna rağmen maden işçisinin bu direnişi Türk-İş içerisinde çatlaklara neden olmuştur. Ağır çalışma ve sömürü koşullarına maruz kalan maden işçisi sonraki dönemlerde de kendini tarih sahnesinde ortaya koyar. 1968 yılında yeniden ayağa kalkan maden işçisi Zonguldakta sarı sendikayı hedef alır ve taşlarla saldırarak camlarını kırar. 80 cuntasından sonra da maden işçisi ‘91 büyük madenci yürüyüşüyle yeniden boy verir. Tarih, sadece maden işçisinin değil, fakat aynı zamanda bir bütün olarak işçi sınıfının ayağa kalkışına tanıklık edecektir.

Kuzu Deri’de 100. gün etkinliği

Deri İş Sendikası’na üye oldukları için işten atılan Kuzu Deri işçileri, fabrikanın önünde 100. gün etkinliği gerçekleştirdiler. Birçok kurumun katılarak dayanışma gösterdiği etkinlikte, mücadele kararlılığı ortaya kondu.

İsmaco ve direnişçi THY işçilerinin de katıldığı etkinlik, ilk olarak Deri-İş Sendikası Genel Başkanı Musa Servi’nin yaptığı konuşma ile başladı. Servi, işçilerin anayasal haklarını kullandıkları için işten atıldığını belirterek başladığı konuşmasında, Kuzu Deri patronunun sendikal örgütlenmeyi kırmak için işçilere baskı uyguladığını, istifaya zorladığını ve işten çıkardığını belirtti. Servi, işkazaları, düşük ücretler ve işten atılmalara karşı işçilerin sendikal haklarını kullandıklarını, işçilerin onurlu bir yol olarak mücadeleyi seçtiklerini vurguladı. Direnişlerin önemine vurgu yapan Servi, taleplerin kazanılması için dayanışmanın da örülmesi gerektiğine, çözümün emekten yana olanlarla ortak mücadeleden geçtiğine dikkat çekerek, zaferlerin sokaklarda kazanılacağını belirtti.

Konuşmanın ardından, 100. gün için hazırlanan pasta kesildi. Etkinlik Kuzu Deri direnişçileri adına Yücel Atasoy’un konuşması ile sürdü. Atasoy, direniş sürecine değinerek, sendikal haklarını kullandıkları için işten atıldıklarını ve direnişe başladıklarını vurguladı. Atasoy, direnişin başından itibaren, sendikaların ve kitle örgütlerinin hep yanlarında olduklarını dile getirerek katılımcılara teşekkür etti. İsmaco’da direnişi sürdüren işçilerden Fikriye Aygül de bir konuşma yaparak, direniş süreçlerini anlattı. Tüm işçileri örgütlenerek, mücadele etmeye çağırdı. Direnişçilerin konuşmalarının ardından katılımcı kurumlar da birer konuşma yaparak destek açıklamalarında bulundular.

Konuşmaların sonlandırılmasının ardından Kuzu Deri direnişçileri, desteği hergün yanlarında görmek istediklerini belirterek, katılımcılara teşekkür ettiler. Etkinlik katılımcılara ikram edilen pilav ve pastanın ardından halaylarla sonlandırıldı.

Kızıl Bayrak / İstanbul

Mücadele Postası

Sevag cinayetine “kaza” indirimi

24 Nisan 2011’de, Batman Kozluk’ta zorunlu askerliğini yaparken, Kıvanç Ağaoğlu tarafından öldürülen Ermeni Sevag Şahin Balıkcı davasında 25 Mart günü karar açıklandı.

Diyarbakır 2. Taktik Hava Kuvvet Komutanlığı Askeri Mahkemesi’nde görülen karar duruşmasında, Batman Gümüşi Karakolu’nda Sevag Şahin Balıkcı’nın “kazara” öldürüldüğü açıklamasıyla ceza indirimine gidildi. Katil Kıvanç Ağaoğlu’na "taksirle adam öldürme" suçundan 4 yıl 5 ay 10 gün hapis cezası verildi.

Savcı, mütaalasında “askerlik arkadaşı”nı öldüren Kıvanç Ağaoğlu için "taksirle adam öldürmek" suçundan 2 ile 6 yıl, olayı örtbas etmek için askerlerle toplantı yapan Karakol Komutanı Sadrettin Ersöz için de "görevi kötüye kullanmaktan" 6 ay ile 2 yıl arasında hapis cezası istemişti.

12 duruşma süren yargılama boyunca Sevag’ın ailesi adına yargılamaya katılan avukatların talepleri geçiştirilmişti. Tanık ifadelerindeki çelişkiler ve olay yerinde herkesin katıldığı bir keşfin yapılmaması gibi kararı direkt etkileyecek adımların atılmaması askeri mahkemenin üstlendiği aklama ve ceza indirimini baştan kanıtlamıştı.

Nor Zartonk Sevag’ı unutturmuyor

Duruşma öncesi Nor Zartonk tarafından 2. Hava Kuvvetleri Komutanlığı önünde yapılan basın açıklamasında yargı sürecindeki hukuksuzluklara dikkat çekilmiş ve asker cinayetlerine göz yumulduğu ifade edilmişti.

Nor Zartonk’un eylemine HDK, Diyarbakır Barosu ve MAZLUM-DER de destek verdi. Basın açıklamasını okuyan Umut Utku Aktaş, duruşmanın karar duruşması olmasına karşın cinayetin hala aydınlatılmamış olduğunu ifade etti.

Mahkeme heyetinin müdahil avukatların taleplerini ‘davayı gereksiz yere uzatır’ gerekçesiyle reddettiğini vurgulayan Aktaş, yaşanan hukuksuzluklarla yargının bağımsız olmadığını kanıtlandığını söyledi.

Nor Zartonk, duruşmadan bir gün önce de Taksim’de eylem yaptı. Taksim Tramvay Durağı’nda “Kışla cinayetlerine son! Sevag seni unutturmayacağız!” pankartının açılmasıyla başlayan eylemde Galatasaray Lisesi’ne kadar sloganlarla yüründü.

Eylemde “Faşistler vuruyor, devlet koruyor!”, “Biji bratiya gelan!” sloganlarının yanısıra Ermenice sloganlar sıklıkla atıldı. Yürüyüş boyunca yapılan konuşmalarda askerde yaşanan cinayetlerin “şaka”, “kaza” gibi gösterilerek örtbas edildiği ifade edilerek özellikle Kürt, Ermeni, sol kimlikli kişilerin bu cinayetlerin hedefi olduğuna dikkat çekildi. Yapılan konuşmalardan sonra askerde katledilenlerden Sevag Şahin Balıkcı, Mazlum Aksu, Uğur Kantar, Özer Baran’ın ismi haykırılıp “aramızda!” denildi.

Açıklamanın ardından eylem bitirildi.

Kızıl Bayrak / İstanbul

Devrimci kadın tutsaklardan mektup...

“Saldırıları kabul etmeyeceğiz!”

Merhabalar;

Hapishanelerde siyasi tutsaklara yönelik saldırılar; sürgün, yasak, hücreleri talan, tek sıra yürüme dayatma, şiddet uygulama, çıplak arama, kelepçeli tedaviye zorlama gibi farklı şekillerde artarak yaşanmaya devam ediyor. Bu saldırı dalgasının son halkalarından biri de Tekirdağ 1 ve 2 No’lu F Tipi Hapishaneler’deki kitap yasağı uygulamasıdır.

Çeşitli hapishanelerde kendi yasalarını da ihlal ederek şu ana kadar uyguladıkları kitap sınırlaması Tekirdağ 2 No’lu F Tipi Hapishane’de tutsakların hücrelerine girip şiddet uygulayarak, mevcut kitaplara el konulmasıyla yeni bir boyuta evrilmiştir. Tekirdağ Hapishanesi Eğitim Kurulu kararı ile her tutsak hücrelerinde sadece 10 kitap (bu sayıya kültür, edebiyat ve siyasi dergiler de dahildir) bulundurabilecek. Bunun dışındaki kitap ve dergilerin hapishane dışına çıkarılması, yani ailelerine verilmesi isteniyor. Bu dayatma tutsaklara “**kitap okumayın**” demektir. “**Güncel, tarihsel, politik, bilimsel ... konularla ilgilenmeyin**” demektir. Tecritin daha da koyulaştırılması demektir.

Kitapların ailelere verilmesini istemek kitap değiş tokuşunu imkansızlaştırmaktadır. Çünkü çoğunun ailesi farklı illerde oturmaktadır. Son yıllarda özellikle Kürt illerinden sürgünler dolayısıyla ailelerimizin kat etmesi gereken mesafe binlerce kilometreye ulaşmıştır. Ekonomik nedenlerle yıllarca ziyarete gelemeyen ailelerin belki her hafta ihtiyaç duyulan kitaplar için gidip gelmeleri mümkün değildir. Bu da kitapların değişmesini imkansız kılmakta, tutsaklar kitapsızlığa mahkum edilmektedir.

Bizler Bakırköy Hapishanesi’ndeki siyasi kadın tutsaklar olarak tutsakların tecritini ağırlaştırmaya, ailelerimizin ekonomik külfetini artırmaya yönelik bu saldırı karşısında Tekirdağ Hapishaneleri’ndeki siyasi tutsaklarla dayanışma içinde olarak bu saldırıları kabul etmeyeceğimizi bildiriyoruz.

Hitler dönemini aratmayan kitap düşmanlığına karşı dışarıda olmanın verdiği avantajı kullanarak sizi de saldırıyı teşhir etmeye, tutsaklarla dayanışmayı artırmaya çağırıyoruz.

*Bakırköy Hapishanesi Siyasi Kadın Tutsaklar
(PKK-PJAK, MLKP, TKİP, TKP/ML, TKEP/L)
20 Mart 2013*

EKSEN Yayıncılık Büroları

Sönmez İş Sarayı Kat: 3 No: 220 Heykel / BURSA Tel: 0 (224) 220 84 92

Hacı Halil Mah. Hükümet Cad. No:24 / B, Gebze / KOCAELİ

Atatürk Bulvarı 109/19 Erciyes İşhanı, Kızılay / ANKARA

Cellatlar “özür” şovları eşliğinde Ortadoğu halklarına ölüm kusmaya hazırlanıyor...

**Son sözü direnen halklar
söyleyecek!**

